

Бестселър #1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРЪН РОБЪРДС

ЖИВОТ В ЛЪЖА

КАРЪН РОБЪРДС ЖИВОТ В ЛЪЖА

Превод: Виолета Периклиева

chitanka.info

Миналото никога не остава зад гърба ни.

Лиса Грант е асистент при областния прокурор Скот Бюканън. Скот е колкото неприветлив, толкова и сексапилен и Лиса подозира, че единствената причина, поради която е допусната в прокуратурата е заради привилегированото си потекло на дъщеря на заможен федерален съдия.

Докато преглежда стари неразкрити случаи в Окръжния съд във Файет, необичайно дебел кафяв плик привлича вниманието на Лиса. Подробностите по случая са интригуващи. Цяло семейство — баща, майка и две деца — изчезва преди повече от двайсет и осем години. Това обаче не е всичко...

ПРОЛОГ

1 май 1981 г.

— Мамо, някой отново ни наблюдава от гората.

Петгодишната Мариса Гарсия сграбчи майка си за бледожълтия пуловер, докато прошепваше предупреждението. Плетивото от ангорска вълна беше мъхесто и меко и тя се държеше за него с всички сили. Поклащаше се зад дваисет и осем годишната Анджела Гарсия като опашката на хвърчило, докато се взираше ужасено в тъмния силует, който беше сигурна, че вижда да се крие в шубрака под дърветата до чакълестата алея.

При един по-силен порив на вятъра клоните прошумоляха и проскърцаха. Потръпваща, Мариса извърна поглед и стисна още по-здраво пуловера. Осветлението в къщата все още не беше включено. Беше много тъмно, тъй като и фаровете на колата бяха изключени, а наоколо нямаше други къщи. Само луната поглеждаше крадешком към тях, надвиснала над полюшващите се върхове на дърветата — бледо снопче светлина, тънко като фина бяла хартийка, залепена на тъмното пурпурно небе.

— Няма никой в гората, скъпа. — Тонът на майка ѝ беше нервен. Ръцете ѝ бяха заети с покупки и тя вървеше бързо през тревата, мокра от падналия по-рано през деня дъжд, към задната врата на малката им тухлена къща, без дори да си направи труда да погледне към гората. Смяташе, че Мариса си измисля. Мариса наистина често си фантазираше.

Но не и сега.

— Да, има. — Но Мариса каза това отчаяно, защото вече знаеше, че никой няма да я послуша.

— Мариса е бебе, Мариса е бебе... — Това беше брат ѝ, Тони, който бе почти на седем. Като полюляваше пазарската чанта, която носеше, над главата си, така че зърнената закуска, питките за хамбургери и пликът с пържени картофи вътре имаше опасност да изпаднат, той танцуваше наоколо и правеше гримаси на сестра си.

— Престани, Тони. — Майка им беше кисела тази вечер, защото закъсняваха да се приберат. Навън вече се беше стъмнило напълно, което значеше, че почти наближава седем, а баща ѝ се прибираше по това време и ако вечерята не беше на масата, когато влезе през вратата, той щеше да се сърди.

Когато баща ѝ беше сърдит, я плашеше.

Понякога — знаеше, че не е хубаво да мисли така — но понякога тя въобще не харесваше баща си.

— Ето, Мариса, вземи това. — Майка ѝ бутна една пазарска чанта към нея. Не ѝ харесваше Мариса да се държи за дрехите ѝ. Анджела винаги ѝ повтаряше това и Мариса знаеше, че връчената ѝ от майка ѝ чанта е знак да я пусне. Тя дръпна ръце от мекото плетиво и взе чантата, защото така искаше майка ѝ, а тя се опитваше да бъде добра, въпреки че невинаги успяваше.

— Днес ме наказаха — каза Тони, въпреки че не му пукаше. Той имаше неприятности в училище и това притесняваше мама. Всъщност много неща, изглежда, притесняваха мама напоследък. Вече не се усмихваше много. Не и както преди.

— О, Тони. Какво направи?

Мариса остави майка си и Тони, и за да внимава с пазарската чанта, в която бяха яйцата — майка ѝ разчиташе на нея. Другата ръка на Мариса беше обвита грижовно около Джина — кукла в почти естествен ръст, която беше получила за рождения си ден миналата седмица. Джина беше страхотна — кукла от типа „Най-добрата ми приятелка“, каквато всички момичета у дома имаха и каквато тя искаше толкова много, но никога не беше очаквала да получи, защото беше скъпа. Куклата дори приличаше на нея — със същата черна коса и дрехи. Получаването ѝ като подарък щеше да направи рождения ѝ ден най-хубавия досега, ако не живееха тук. Тя мразеше тази нова къща, мразеше новото си училище, мразеше децата, които я наричаха дебела, въпреки че не беше — беше здрава, както казваше мама — мразеше, че татко сега живее с тях през цялото време. Но най-много мразеше гората, която се издигаше от всички страни на къщата и приличаше през зимата на голям, черен кокоши крак, а сега, когато дърветата се бяха раззеленили, хвърляха сянка над къщата и двора, така че през деня винаги изглеждаше тъмно и страшно. В гората имаше същества със святкащи очи, които можеше да види нощем през

прозореца на стаята си, а напоследък имаше и хора. Тя никога не ги бе виждала, не и като нещо повече от тъмни сенки, криещи се сред дърветата. Но знаеше, че са там. Знаеше, че са зли. Беше опитвала и преди да каже на майка си и брат си, но те не искаха да я чуят. Сега един от хората сенки се беше върнал. Можеше да почувства тежестта на погледа му върху себе си, да усети неговата омраза въпреки разстоянието, което ги делеше. Тя сви рамене отбранително и забърза по задните стълби след майка си.

Веднага след като вратата се отвори, Луси дотича — подскачаше, лаеше, хвърляше се върху тях и се въртеше в кръг, защото се радваше много да ги види. Луси беше тяхното куче. Тя бе голяма, черна и космата — помияр, както казваше Тони — и те я имаха, откакто Мариса се помнеше. Взеха я със себе си, когато се преместиха от Мериленд в Кентъки миналата есен. Мариса знаеше, че Луси също не харесва Кентъки. Трябваше да я държат заключена по цял ден вътре, защото новата къща нямаше ограда и те нямаха достатъчно пари да построят такава, а Луси обичаше да гони съседските крави. Какво всъщност е това място, на което кравите живеят в съседство?

„Искам да си отида у дома“, помисли си тя, докато всички, включително и Луси, се трупяха в малката и грозна кухня. Осветлението беше пуснато, а вратата беше затворена и заключена зад тях. Нощта и гората останаха навън.

Домът им беше в Мериленд — хубава бяла къща сред другите къщи наоколо и само едно голямо дърво в двора. Толкова много ѝ липсваше, че когато си помислеше за него, имаше чувството, че ще се разплаче. Ето защо се опитваше да не мисли. Но тази вечер — тъй като навън беше тъмно, те бяха закъснели, баща ѝ щеше да се сърди, а в гората имаше някой — тя отново се сети за дома.

Усети тежест в гърдите си, както се случваше понякога, когато си спомнеше.

— Бързо, да приготвим вечерята. Мариса, ти можеш да сложиш масата. Тони, вземи каишката на Луси, изведи я на двора и я вържи. — Майка ѝ вече разкъсваше полиетилен на пакет кайма и мятеше съдържанието му в големия сребрист тиган на печката. От това и от кутията на тезгяха до дюзата Мариса разбра какво ще правят за вечеря — макарони полуфабрикат.

Ставаше, но не беше любимото ѝ.

— Внимавай. Навън в гората има някой — каза тя на Тони, докато започваше да вади чисти чинии от съдомиялната машина. Той поведе Луси обратно навън в тъмното, вързана сега за каишката, за да не тича след разни стари крави. Мариса беше подпряла Джина в един ъгъл, така че куклата да може да гледа. Искаше ѝ се да я сложи да седне на масата, но Тони щеше да ѝ се подиграва, а татко нямаше да разреши. Само майка ѝ я разбираше за Джина.

— Няма, тъпачко — каза Тони, а майка ѝ въздъхна.

— Днес получих награда — каза Мариса на майка си, когато останаха сами. Не обичаше да споделя такива неща пред Тони. Той щеше да се чувства зле, защото никога не получаваше награда. Щеше да бъде лош и да си има неприятности, а това я караше да се чувства зле. Ето защо не говореше пред него. Наградата беше голям сребърен медал, който носеше на синя панделка на врата ѝ. Тя вдигна металния диск, за да може майка ѝ да го разгледа. — Защото съм читател със синя лента. Виж, има моето име на него.

Майка ѝ спря да бърка каймата, за да погледне медала, а след това ѝ се усмихна.

— Еха, Мариса. Браво. Наистина се гордея с теб, скъпа.

Мариса също ѝ се усмихна. Понякога, когато беше сама с мама, както сега, се чувстваше, сякаш отново си бяха у дома. Сякаш нищо не се бе променило.

— Татко се прибра. — Провлачвайки кална следа след себе си, Тони влезе в кухнята, а заедно с него нахлу хладен, дъхащ на влага, полъх, който развя сините карирани завеси над кухненската мивка, преди момчето да затръшне вратата след себе си. Кухнята вече миришеше на готвещата се кайма и на лек дъх на газ от пропускащата дюза, така че ароматът от свежия въздух просто се смеси с кухненския.

— Ооо! — Разтревожена, майка ѝ сграбчи консерва зелен фасул и консерва царевица от торбите, които още не бяха изпразнени, и притисна отварачката към капака на фасула. Скрибуцащият звук се присъедини към цвъртенето на каймата, тъпия удар от калните обувки на Тони, които той захвърляше, и лая на Луси отвън. — Върви да си сложиш пижамата, Тони. Имаш кал по целите джинси. И си измий лицето и ръцете.

— Луси не спря да скача по мен. Тя ме изкаля.

Луси не харесваше да я оставят самичка навън в тъмното. Не обичаше и да е вързана. Също като Тони и нея, а и мама, Луси просто искаше да влезе вътре.

Фасулът и царевичката бяха в тигани на печката, Тони не се виждаше никъде, а Мариса току-що бе взела Джина, когато Майкъл Гарсия влезе през задната врата. Той беше як, макар и не много висок, но в джинсите си, бархетната риза и ботушите се струваше огромен на Мариса. Баскетболна шапка беше нахлупена на главата му и под периферията ѝ устата и очите му изглеждаха напрегнати.

„Татко е ядосан.“

Забеляза това веднага щом го видя. Стиснала здраво Джина, пхнала палец в устата си, тя се промъкна боязливо по-близо до майка си, независимо че непрекъснато ѝ се повтаряше да не се доближава прекалено близо до печката.

— Боже, имам ужасен ден. — Майкъл прокара поглед от калните следи на Тони до пазарските торби, поклати глава при вида на всичко това, затвори вратата и отиде до средата на кухнята, за да стовари нещо на масата. Прилепила гръб към шкафа до печката, достатъчно близо до майка си, че да усети хубавия парфюм, който тя винаги слагаше за работа, Мариса притисна по-близо Джина и засмука още по-силно палеца си. — Вечерята още не е готова? Сигурно се шегуваш.

— И аз току-що се прибрах. — Майка ѝ никога не реагираше сърдито на баща ѝ, никога не крещеше. Тя просто ставаше по-кротка, когато той бе наоколо, сякаш се опитваше да остане незабелязана. Мариса предполагаше, че понякога и майка ѝ се страхува от него. — Ще бъде готова след минутка.

— Какво е това, което готвиш? — Той погледна тиганите на печката и се намръщи. — Пак ли тоя боклук?

— Парите не стигат, Майк.

— Мен ли обвиняваш за това? — Той звучеше толкова ядосан, че гърлото на Мариса пресъхна. Би сграбчила полата на майка си, ако имаше свободна ръка. Но не го направи, така че ѝ оставаше само да седи там и да се опитва да бъде невидима. — Преместихме се в това селяндурско градче заради теб.

— Знам.

Мариса установи, че да се опитва да бъде невидима не помага. Внезапно очите на баща ѝ се спряха върху нея. Стомахът ѝ се сви.

Когато той беше в лошо настроение, трябваше да си го изкара на някого. Обикновено това беше Тони, защото той бе много по-шумен, по-голям и по-труден за пропускане. Но Тони не беше свършил с обличането на пижамата си, най-вероятно умишлено. Така че оставаха мама и тя.

— Изкарай си палеца от устата — изрева той толкова силно, че Мариса подскочи, а ръката му се протегна, сякаш искаше да я шамароса. Това толкова я уплаши, че едва не подмокри гащите. Тя извади палеца си от устата, след което напъха ръката с мокрия, лъщящ, издайнически пръст зад гърба си. Знаеше, че да си смуче палеца е лошо нещо. Той й го бе казвал и преди.

— Вечерята е готова. — С тиган в ръка, майка й се отмести от печката, за да сервира по чиниите. — Мариса, би ли отишла да викнеш Тони, моля те?

Мариса кимна, промъкна се покрай майка си и излезе от кухнята, като хвърли последен ококорен поглед на баща си. Не се затича, защото знаеше, че той ще се ядоса още повече.

— Не се захващай с нея, Майк. Няма да търпя това.

Тя чуваше тихия глас на майка си, докато влизаше в коридора, който свързваше трите малки спални и банята с всекидневната.

— Ще търпиш всяко проклето нещо, което ти кажа да търпиш, разбра ли? След това, което направи, си ми длъжница и не го забравяй.

— Плащам си за това, нали? Тук съм.

— Да, тук си. И двамата знаем защо.

Нищо от това нямаше смисъл за Мариса, а и тя не чу нищо повече, защото откри Тони. Той беше във всекидневната, свит в ъгъла на дивана, облякъл пижамата си и гледащ телевизия с намален звук, защото не искаше да прави нищо, с което ненужно да привлече вниманието на баща им.

— Вечерята — съобщи Мариса, след което добави с поверително шепнене: — Той е бесен.

— Той е скапаняк — каза Тони горчиво, а Мариса зяпна ужасена. Не им се разрешаваше да използват лоши думи. Но пък на Тони никога не му пукаше от това, какво не им е позволено да правят.

— Тони! Мариса! — извика майка им.

Тони стана от дивана.

— По-добре да оставиш куклата тук. Знаеш, че той не обича да я разнасяш навсякъде, където ходиш.

— Да, Тони — каза Мариса смирено, защото беше вярно. Татко винаги ѝ крещеше за това, а той наистина побесняваше, ако трябваше да крещи за едно и също нещо непрекъснато. Тя отнесе Джина в спалнята си, подпря я внимателно на стената до вратата и отиде да вечеря.

Никой не каза нищо по време на вечерята, а Мариса приключи възможно най-бързо. Когато всички свършиха да се хранят, татко каза, че отива навън, и излезе, а останалите си отдъхнаха.

Тя помогна на майка си да почистят масата, докато Тони си пишеше домашните в кухнята при тях. После майка ѝ я приготви за къпане. Точно излизаше от ваната и мама я увиваше с кърпа, когато чуха Луси да лае навън.

— Татко ти трябва да се е прибрал — каза мама с въздишка.

Стомахът на Мариса се сви.

Миг след това се чу звукът от отварянето на кухненската врата и от затръшването ѝ.

— Анджи! Анджи, довлечи си задника тук!

Майка ѝ все още беше приклепнала до нея и я бършеше с кърпата. Ръцете ѝ спряха да се движат и тя замръзна с поглед към кухнята. След това се изправи бързо, но не и преди Мариса да забележи проблясъка на страх в очите ѝ.

— Облечи си нощницата и си лягай. Кажи на Тони, че съм казала и той да си ляга. — Гласът на майка ѝ беше тих.

— Мамо. — Мариса искаше да се хване за майка си, но тя вече бе изчезнала. Полата ѝ шумолеше, докато вървеше бързо по коридора. Докато промушваше през главата си нощницата, Мариса чуваше как баща ѝ крещи неприлични неща. Сърцето ѝ започна да бие бързо, кожата ѝ настръхна. За да не слуша, тя взе медала и го сложи на врата си, след което отиде за Джина. Прегърнала силно куклата си, тя се запъти към стаята на Тони, за да му каже да си ляга. Вратата му беше затворена. Помисли си, че вероятно я е заключил, което значеше, че ще се наложи да почука, което пък от своя страна значеше, че татко може да чуе, да дойде в коридора и да я види.

Прекара цялата нощ разтреперана.

Внезапен трясък от кухнята я накара да подскочи. След това майка ѝ изпищя — звук, толкова силен и пронизителен, че ушите ѝ заболяха — и баща ѝ се развика. Сърцето на Мариса се сви от ужас. Чу се силен удар, после още един — като фойерверки, изстрелвани от къщата. Ледено предчувствие премина надолу по гръбнака ѝ.

— Мамо!

Изтича да намери майка си. Миг по-късно се озова на прага на кухнята. С изцъклени очи и широко отворена уста, Мариса наблюдаваше най-ужасяващата гледка, която някога бе виждала. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите толкова силно, че тя едва чуваше, а всяка глътка въздух представляваше усилие. Баща ѝ лежеше по очи на пода в голяма локва светлочервена боя. Майка ѝ се обърна към нея, а жълтият ѝ пуловер започна да почервява, сякаш нещо разцъфваше на него — някакво ужасно цвете се уголемяваше с всяка изминала секунда, поглъщайки я отвътре.

„Мамо!“

Но Мариса беше толкова ужасена, че не успя да издаде нито звук, въпреки че отвори уста.

— Бягай, Мариса — изпищя майка ѝ. Лицето ѝ беше бяло като платно и страшно. — Бягай, бягай, бягай!

Забеляза, че в стаята има още някой, тъй като нещо зад майка ѝ помръдна. Мигновено тя разбра в сърцето си, че е един от хората сенки в гората. Обладана от смъртен страх, Мариса се извъртя и побягна като заек. Писъците на майка ѝ ехтяха в ушите ѝ. Хукна през всекидневната, втурна се през входната врата, докато нощният въздух профучаваше покрай нея навътре в къщата. Прегази през тревата, студена и хлъзгава под босите ѝ крака, като залиташе в тъмнината, подгонена от човека сянка.

Нямаше къде другаде да отиде. Хлипаща от страх, тя се затича към гората.

ГЛАВА 1

— Пропусна съдебното заседание! Съдията скастри Кейн, че е неподготвена. Тя не е щастлива, нито пък аз. — Скот Бюканън влетя, преди вратата на кабинета му, която Лиса Грант затваряше след себе си, напълно да се хлопне. Знаеше, че е виновна, и въпреки всичко трепереше в душата си при мисълта, че техните колеги — не, нейните колеги, защото той беше шефът — биха могли да чуят всяка дума.

— Имах проблеми с колата. — Знаеше, че би трябвало унижително да се моли за извинение. И щеше да го направи, ако шефът ѝ беше всеки друг, а не той. Със свит стомах, тя спря в средата на просторния ъглов кабинет, за да срещне погледа му.

— Глупости. — Той стоеше зад очуканото си метално бюро — нямаше скъп махагон за този областен прокурор, приятел на работническата класа! — Гледаше я свирепо със светлосините си очи, които този вторник сутрин бяха леко зачервени, все едно бе препил предната вечер или по-вероятно — все едно бе работил до малките часове. Късата му и гъста тютюнево кафява коса изглеждаше така, сякаш скоро бе прокарал от раздразнение пръстите си през нея. Дебелите му вежди бяха смръщени. Четвъртитата му челюст изглеждаше още по-заядлива от обикновено. Беше свалил самото на костюма си, повесено сега на облегалката на стола, и контрастът между бялата риза, бледосинята вратовръзка и мургавата кожа на лицето и врата му беше очевиден. Той бе широкоплещест, мускулист мъж на трийсет и две години, който имаше вид точно на това, което и беше — син на често безработен механик, който цял живот се беше занимавал с физически труд, докато не бе успял да си пробие път към правното училище.

— Това е истината.

Лицето му стана напрегнато.

— Ела тук.

От начина, по който я гледаше, тя разбра, че не се шегува, затова се подчини, като държеше високо вдигната главата си, докато очите му

я оглеждаха подигравателно. Лиса осъзнаваше, че невъзмутимата ѝ елегантност, която излъчваше на фона на гнева му, и задухата на ранния юни го влудяваха, а това я караше да изпитва поне малко задоволство. Двайсет и осем годишна, тя достатъчно често беше чувала, че е красива, за да има ясна преценка за собствената си привлекателност, а беше сигурна, че и той си дава сметка. Лицето ѝ бе овално, очите — големи и с цвят на карамел, леко скосени. Кожата ѝ бе естествено светлокафява, което означаваше, че рядко ѝ се налага да прибъгва до изкуствен тен. Косата ѝ, в този момент прибрана на кок на тила, беше дълга, гъста и гарвановочерна. Черният ѝ ленен костюм правеше впечатление на много скъп, въпреки че беше на две години. Той прилягаше на високото ѝ, стройно тяло, все едно беше шит по мярка, както и бе. Бялата ѝ блуза без ръкави под костюма беше копринена. Въпреки че носеше скъпите си обувки с висок ток на „Лубутен“, които беше невъзможно да се сбъркат заради червените им подметки, все още ѝ липсваха няколко сантиметра, за да достигне неговите метър и осемдесет и пет. И все пак тя беше достатъчно висока, което искрено се надяваше да го подразни.

— Погледни през прозореца. — Когато стигна до него, той плъзна ръка около нейната, точно над лакътя ѝ, избута я на няколко сантиметра вдясно и дръпна рязко въженцето на щорите, които покриваха големия прозорец зад бюрото му. Щорите се вдигнаха с дрънчене. Премигваща срещу яростната атака на ярката слънчева светлина, Лиса установи, че гледа към оживената улица „Мейн Стрийт“, предния вход на сградата и почти пълния паркинг. — Ето какво правех преди десет минути, защото получих обаждане от Кейн, че не си се готвила на съдебното заседание, и проверявах дали ще видя колата ти на паркинга. Знаеш ли какво видях вместо това?

Въпросът беше реторичен и Лиса знаеше отговора още преди той да ѝ го каже. Тя трябваше да потисне порива си да направи гримаса.

— Любовника в своето „Порше“, който докарва до вратата разглезена Принцеса. О, и да не забравяме петте минути спокойно сбогуване. Много еротично, особено когато закъсняваш с цял шибан час и дваайсет минути. Какво, бързият сутрешен секс продължи дълго?

Той пусна ръката ѝ. С вдигната глава, тя се отдръпна от него, покрай невероятно разхвърляното бюро и застана насреща му.

— Върви по дяволите! — Гласът ѝ беше любезен.

— Уволнена си, мамка му. — Неговият не беше.

— Съжалявам, ясно? Колата ми наистина се развали. — Тя отчаяно се нуждаеше от работата, иначе нямаше да го каже. — Трябваше да повикам Джоел — мъжа, с когото в момента излизаше, Джоел Пейтън, още познат като Любовника — да дойде да ме вземе.

— А какво ще кажеш за едно позвъняване до офиса междувременно? Просто за да кажеш, че може да закъснееш. — Тонът му бе пълен със сарказъм.

В интерес на истината, тя се беше обадила и бе говорила с една от колегите си, Емили Янцен, която бе обещала да вземе необходимите материали от бюрото ѝ и да изтича до заседателната зала, за да я покрие. Чудеше се какво ли е станало с Янцен. Нещо очевидно се е случило.

Както и да е, нямаше начин да се оправдава за сметка на Янцен.

— Съжалявам — каза тя отново.

Скот изсумтя.

— Не дойде на заседанието. Тук, в офиса на областния прокурор, не правим така. Не си го позволяваме. — Той го каза, сякаш говореше на глуповато двегодишно дете. — Съдиите не обичат, когато изглеждаме неподготвени. Аз не обичам, когато изглеждаме неподготвени. Това е не-про-фе-си-о-нал-но. Чувала ли си някога тази дума?

Боже, мразеше да му раболепничи.

— Няма да се повтори.

Той я погледна спокойно и тя разбра, че е спасена. Поне от уволнението. Е, не вярваше, че той действително го мисли.

— Наистина ще е по-добре да не се повтаря. Вероятно не го знаеш, но това тук се нарича работа. От осем сутринта до приключване на работата. Почти шест дни в седмицата. Извинения не се приемат. Разбра ли?

— Да.

— Наложил ли се да проведем този разговор отново, задникът ти ще изхвърчи от офиса, преди от устата ти да е излязло и първото ласкателно извинение. Ясен ли съм?

Едва се сдържа да не му покаже среден пръст и да побегне.

— Да.

— Чудесно. — Телефонът на бюрото му започнала звъни. Той го вдигна и каза: „Добре. Тръгвам“. После затвори, без да сваля очи от нея. — Нямам време и търпение да ходя след теб, за да се уверя, че правиш това, което трябва и когато трябва, нито пък мога да си позволя да ти наема бавачка. До второ нареждане ще стоиш в мазето и ще преглеждаш неразкритите случаи. Когато слезеш долу, можеш да изпратиш Джемел да заеме твоето място. Тя поне има някаква работна етика.

Това я жегна.

— Скот...

Той вече се пъхаше в своето тънко сиво сако и излизаше иззад бюрото, запътен към вратата. Тъй като всички в офиса се обръщаха един към друг на фамилните си имена, тази грешка на езика го накара да я погледне многозначително в очите.

— Скъпа, на косъм си — той притисна палеца към показалеца си, така че между тях имаше няколко милиметра разстояние — да загубиш работата си, така че щях да внимавам, ако бях на твое място. От самото начало не исках да те наемам. Единствената причина да го направя, беше майка ти.

Мисълта да спомене, че да я наричат „скъпа“, особено на работното място, ѝ харесваше дори по-малко, отколкото на него да чуе „Скот“, се появи и мигновено беше пропъдена. За първи път той я бе нарекъл така приблизително преди дванайсет години, така че въпреки факта, че той беше областен прокурор, който говори на новонаетата адвокатка, работеща в момента като асистент, не беше толкова унижително, колкото навярно изглеждаше. А и точно в този момент нямаше желание да го дразни повече. Не, поправка. Не трябваше да го дразни повече. Защото иначе имаше желание. Определено имаше желание.

— Тя също ви обича. — Въпреки че ѝ беше неприятно да го признае, това бе истина. Красивата ѝ, добросърдечна и блага майка, собственичката на „Грейсън Спрингс“ — хилядаакрова ферма за коне, която беше наследила от заможните си родители — бе проявила интерес към сина на неуспял съсед още когато момчето беше на дванайсет и то започна да работи при тях за някой долар. Оттогава, докато растеше, прекарваше по-голямата част от лятото и от свободните часове след училище, във фермата им. Марта Грант го

беше поканила да се храни в кухнята (яденето се приготвяше от Елса, готвачката, но на подрастващ работник във фермата не беше позволено да влиза в къщата без изричното позволение на госпожа Марта), беше се погрижила винаги да има работа, а беше направила и безброй други неща за него, за повечето от които Лиса не знаеше нищо, но подозираше, включително за телефонните обаждания, които му уредиха стипендията, необходима да влезе в колеж. Ето защо, когато месец по-рано престижната адвокатска кантора, за която работеше, фалира под ударите на лошата икономика и тя не можеше да си намери работа в областта, Лиса преглътна гордостта си и дойде при него. Готиният бивш работник във фермата си го върна за това, че тя и приятелките ѝ от училище „Лексингтън“ — най-скъпото частно училище в Лексингтън, Кентъки — някога го бяха примамвали в летните следобеди, като го гледаха влюбено и го закачаха, докато той се занимаваше с ежедневните си задължения. Не беше точно милостив, но я взе на работа като асистент, за малко повече от половината ѝ предишна заплата. Това беше, както той каза, единствената свободна позиция. Или приемаш, или си заминаваш.

Тя я бе приела. И се справяше добре. Материалите, които бяха необходими за съдебното заседание тази сутрин — информация за миналото на обвиняемия, заключенията на криминолозите, показанията на жертвата — бяха събрани за кратко време, готови и чакащи в папка да ги вземе от бюрото си и да ги отнесе в съда.

Само че съдбата, приела вида на шестгодишна предавка на „Ягуар“, се бе намесила и тя се озова закъсала на тесен междуселски път в окръг Удфорд, докато първо не пристигна пътна помощ, а след тях и Джоел.

— Възнамерявах да мина да я видя. Как е тя? — попита той, като минаваше покрай нея.

— Все същото. Не се оплаква.

— Не, не би се оплакала. Тя е изтънчена дама. Жалко, че приличаш на баща си, нали?

Когато стигна до вратата, той я отвори и задържа с иронична вежливост, за да ѝ направи път. Побесняла — родителите ѝ бяха разведени и отношенията ѝ с баща ѝ, който беше федерален съдия, бяха хладни — тя едва успя да се въздържа да не излезе наперено след него в стаята, където пред бюрото си седеше неговата секретарка, Сали

Адамс. Побеляла, закръглена и добродушна, ветеран със своите двайсет години стаж в прокуратурата, Сали моментално отклони погледа си от тях, като си даваше вид, че е заета с нещо на компютъра.

— Здравейте — поздрави Скот двама заместник-областни прокурори Дейвид Пратчет и Сандра Елис, които го чакаха. Зад тях, в голямата зала с преградени малки работни места, където се трудеше тълпа от сътрудници и където се намираше и бюрото на Лиса, настъпи всеобщо припряно движение. Дузина столове се плъзнаха от пътеката, където се намираха в момента (Лиса беше сигурна, че се бяха събрали да дебнат затворената врата и да обсъждат това, което се случваше зад нея) към местата, предназначени за тях. Разбира се, всички знаеха, че Лиса е изкупителната жертва на областния прокурор тази сутрин, и умираха да разберат как го е понесла. Но никой не искаше да бъде заловен от шефа, че клюкарства.

— Чандлър от отдел „Убийства“ съобщи, че Гейлин е готов да признае. — Елис се задъхваше от вълнение. Привлекателна брюнетка на около четирийсет години, тя носеше бледозелен летен костюм с пола. Лиса знаеше, че Гейлин е заподозреният наркоман, задържан предишния ден и обвинен в убийство на собствената си баба, която не пожелала да му даде пари за наркотици. Всички в офиса се интересуваха от случая, включително и тя.

— Да вървим. — Като се присъедини към тях, Скот закричи бързо, без да се обърне назад. При тези обстоятелства Сали се осмели да погледне нагоре и отправи съчувствен поглед към Лиса.

— Добре ли си? Каквото и да е казал, не го приемай лично. Напоследък е в много лошо настроение. — Фактът, че Сали почти шепнеше, според Лиса говореше красноречиво.

— Добре съм.

„Малко разтреперана“, щеше да бъде верният отговор, но тя не смяташе да го показва. Като отвърна на съчувствената усмивка на Сали с бърза и решителна, Лиса се отправи към тоалетната, за да им даде време да се разкарат. Последното нещо, което искаше да направи, беше да пътува в асансьора със Скот Бюканън.

Решението ѝ се оказа грешка. Вместо да се вози със Скот, тя стоеше пред асансьора, когато кабината пристигна на етаж и изхвърли, заедно с още дузина човека, Кейн и Янцен. Помощник-областен прокурор Аманда Кейн — енергична и хубава

трийсетгодишна блондинка, която носеше семпла рокля без ръкави, а в ръката си държеше сако, куфарче и дамска чанта — изглеждаше напрегната. Асистент Янцен — също толкова хубавка, но много покротка блондинка, излязла преди няколко години от колежа, която беше облечена в светла щампована пола и розова тениска — изглеждаше отвратително. Двете забелязаха Лиса едновременно.

Очите на Янцен се разшириха, а тези на Кейн се присвиха.

— Успа ли се, Грант? — Кейн я погледна гневно. — Предполагам, че осем сутринта е малко раничко.

— Съжалявам. — Лиса знаеше, че им дължи извинение и че раздразнението на Кейн е оправдано. Това не я накара да се почувства по-добре. Стомахът ѝ все още беше свит от срещата със Скот и този разговор слагаше допълнително сол в раната. — Колата ми се развали.

— Кажи го на Бюканън.

С тези думи Кейн отмина. Като се опитваше да не показва огорчението си, Лиса погледна въпросително Янцен.

— В момента, в който се обади, отнесох папката възможно най-бързо — каза Янцен със забързан и тих глас. — Бях там може би десет минути след началото на заседанието. Не поиска да я вземе. Каза, че вече е съобщила на съдията, че е неподготвена. Ако питаш мен, мисля, че тя направи всичко възможно да ти създаде проблеми. Такава кучка е.

— Сигурно ме занасяш. — Лиса погледна след Кейн. И преди си мислеше, че тази жена не я харесва, но това беше първият явен знак, че не греши. Мисълта да изложи цялата поредица от събития пред Скот в опит да покаже, че не само тя има вина за случилото се, беше пропъдена в момента на зараждането ѝ. Можеше да се навикат на Кейн, но това нямаше да ѝ създаде приятели, нито да промени мнението на Скот за издънката ѝ, за която в края на краищата тя беше единствено виновна. Освен това не беше доносничка. Вниманието ѝ премина отново към Янцен. — Благодаря, че все пак се опита. Длъжница съм ти.

Асансьорът извънтя. Слизаше надолу.

— Няма проблем. — Янцен се усмихна. Вратите се отвориха, като разкриваха няколко човека, които бяха вече вътре. Янцен изглеждаше малко озадачена, докато Лиса се присъединяваше към хората в асансьора. — Къде отиваш?

— В мазето. Да се ровя из неразкритите случаи. — Влязла в асансьора, Лиса се обърна и направи кисела физиономия на Янцен.

— Боже мой, той те изпраща в Сибир! — изкикоти се Янцен нервно. — Прави това, когато е наистина...

Каквото и да бе искала да каже Янцен, не се разбра, защото вратите на асансьора се затвориха и Лиса бе понесена десет етажа надолу към мазето, където в една от стаите стояха наредени един върху друг кашони с неразрешени случаи, чакащи да бъдат прегледани. Първоначално досиетата се помещаваха в мазето на внушителната сграда на Окръжния съд. Мястото им беше сменено, когато прокуратурата се премести в тази по-нова постройка. Вместо да бъдат складирани и забравени, което според единодушното мнение на персонала беше най-правилното решение, те биваха препрочитани и проверявани отново за улики, които някога не е могло да бъдат анализирани, но днес имаше тази възможност. Извършваше се бърза оценка на вероятността нещо от тези случаи да бъде свързано с някои от случаите, по които прокуратурата работеше в момента. Всичко се вкарваше в компютърната система за по-лесна справка в бъдеще. Това беше неблагодарна и безкрайна работа, която никой не искаше да върши.

Мазето представляваше лабиринт от складове без прозорци, които, въпреки че сградата беше нова, вече изглеждаха задушни и малко влажни. Осветлението се състоеше от мъждиви луминесцентни лампи на тавана. Стените бяха жълти, подът — излъскан и сив. Като съзнаваше, че все още е раздразнена от последните неприятни събития, Лиса пое дълбоко въздух, стигна до стаята, където бяха складирани досиетата, и отвори вратата. В този момент миризмата на плесен от престоялата десетилетия хартия я накара да сбърчи нос. Кафяви картонени кутии бяха натъпкани навсякъде, издигащи се на купчини почти до тавана, така че единственото свободно място в стаята беше малка пътека, водеща от вратата до маса в дъното.

При звука на отварящата се врата, Алан Ринко и Тамара Джемел погледнаха нагоре изненадани. Около двайсетгодишен, блед и пълничък, с къса, къдрава кафява коса и очила с телени рамки, облечен със смачкани панталони в цвят каки, риза с къс ръкав и червена вратовръзка, Ринко беше студент, който прекарва лятото преди втората си година в юридическото училище, като стажува в прокуратурата.

Асистент, Джемел беше може би трийсет и пет годишна, висока и яка, с черна коса до раменете и предпочитание към червения цвят, който днес носеше като блуза с къс ръкав и чифт черни панталони. За краткото време, което Лиса беше прекарала в прокуратурата, тя бе започнала да харесва Джемел, дала най-доброто от себе си, за да накара новодошлата да се почувства като у дома си.

— Хей, Грант. Какво правиш тук долу? — попита Ринко. Той седеше със скръстени крака на пода, с отворена кутия до себе си и кафяви папки, натрупани в скута му. Най-горната папка беше отворена.

— Заточиха ме. — Лиса затвори вратата след себе си, с комична гримаса и се приближи към масата, където Джемел седеше пред компютъра. С Ринко на земята вдясно от нея и купчина папки на масата, Джемел явно беше заета с въвеждането на информацията в системата, след като колегата ѝ беше прегледал досиетата.

Джемел се ухили насреща ѝ.

— С какво се провини, за да влезеш в мръсния списък?

— Закъснях, освен всичко друго. Сигурна съм, че ще чуете цялата история. — Тя направи знак на Джемел да стане. — Трябва да заема твоето място.

— Най-накрая ме връщат в земята на живите! — Джемел се изправи пъргаво. — Тук съм цяла седмица. Започнах да си мисля, че никой никога няма да се издъни.

— Е, това се оказах аз. — Лиса зае мястото на Джемел, погледна към екрана пред себе си, хвърли бегъл поглед на отвореното досие, от което очевидно се прехвърляше информацията, и потисна въздишката си. — Какво да правя?

— Няма нужда да набиращ всичко. — Джемел стоеше зад нея, докато двете гледаха екрана. — Просто попълни бланка за всяко досие поотделно и го номерирай. След като направиш това, можеш просто да сканираш останалите документи. Ако попаднеш на нещо — знаеш, например ДНК — проба, която можем да дадем за анализ — отдели досието настрана. Това всъщност е работа на Ринко. Ти си само подкрепление, в случай че той пропусне нещо.

— Ринк не пропуска — каза младежът. — Гарантирам.

Лиса погледна купчината кафяви папки до компютъра.

— Какво правим с досиетата след въвеждането на информацията?

— Зависи. Кажи й, Ринко.

— Повечето от тях — тези, с които няма какво да правим — отиват обратно в кутиите — каза Ринко. — Материалите, както са все още от значение, като случай на изнасилване или убийство, където имаме ДНК за тестване, отиват в тази синя кутия. — Той посочи рязко с палеца си към синя пластмасова кутия с няколко досиета вътре, която стоеше близо до масата. — Спешните материали, като досието на някого, както в момента е в ареста, даваме на всеки прокурор, който би могъл да ги използва. Имали сме само един такъв случай, откакто съм тук. Правилата забраняват да се унищожава каквото и да било или да се изнася каквото и да било извън тази стая без разрешение отгоре.

— Не от Господ, а от Бюканън — поясни Джемел.

— Впечатляваш ме, Ринко — каза му Лиса.

— Хей, тук съм от седмици, така че ги разбирам тия неразкрити работи.

— Това ме подсеща. — Джемел се протегна покрай Лиса, за да вземе едно досие, което очевидно беше отделено настрана в далечния край на масата. Хвърли го така, че Лиса да го вижда, и го разгърна. — Така или иначе, щях да ти се обадя да слезеш и да погледнеш това. Какво мислиш?

Тя почука с показалеца си по отворената страница.

Лиса погледна послушно. Намръщи се на това, което видя: прикрепена с пожълтяло тиксо към вътрешната страна на корицата на мръсната кафява папка — снимка на семейство — мъж и жена, две малки деца и куче. Те седяха един до друг на предното стълбище на невзрачна едноетажна къща. Родителите бяха на горното стъпало, а децата — момче и момиче, може би съответно на шест и четири години — на долното. Момчето беше провесило ръката си около голямо черно куче, което седеше до него с изплезен език. Датата — 2 септември 1980 г. — беше надраскана с избледняло мастило върху бялата ивица в долния край на снимката.

Имаше нещо мрачно в снимката, някакво чувство за неизказана тъга, каквото често излъчват снимките на хора, отдавна отишли си. Или може би тя го усети така, защото, щом снимката беше закрепена към кафява папка, съхранявана в прокуратурата, явно нещо лошо се бе случило на някого от хората. Но не това привлече погледа на Лиса и я накара да се надвеси по-близо.

Жената — майката — беше тази, която грабна вниманието ѝ.

Облечена с джинси и широк бял пуловер, тя гледаше към обектива, без да се усмихва. Дългата ѝ, гъста черна коса се вееше леко от ветреца, а ръцете ѝ бяха обгърнали коленете.

Първото нещо, което обаче поразил Лиса, беше това, че гледа снимка на самата себе си, такава, каквато беше сега, направена преди почти трийсет години. Преди всъщност изобщо да е била родена.

ГЛАВА 2

— Какво си направила, пътувала си във времето? — Тонът на Джемел показваше, че се шегува.

— Така изглежда, нали? — Лиса все още изучаваше снимката. Погледната от възможно най-близо — снимката беше малка, стара и некачествена — жената на фотографията приличаше достатъчно на нея, за да ѝ бъде близначка.

— Ууу. — Зловещият звук дойде от Ринко. После той добави прозаично: — Едва ли ти е роднина, нали?

— Името на семейството е Гарсия. Родителите се казват Майкъл и Анджела, а децата — Тони и Мариса. — Добави Джемел.

С поглед, прикован върху снимката, Лиса поклати глава.

— Нищо не ми говори.

Тя погледна към листа хартия, който беше най-отгоре на дебелото почти половин сантиметър досие. Изписан на ръка, небрежно скъсан от жълт юридически бележник, листът като че ли съдържаше някакви бележки. Това, което успя да разбере от него — почеркът беше труден за разчитане — не ѝ казваше много. Приличаше на записките на следовател при разпита на някого, който в основни линии свидетелстваше, че семейство Гарсия са били добри хора. Тя повдигна листа. Следваше написан на пишеща машина списък с имена, никое, от които не ѝ говореше нищо. Предположи, че е списък на хора, които полицията или е разпитвала, или е имала намерение да разпита, но нямаше как да е сигурна.

— Е, какво се е случило? — попита тя, като погледна нагоре. Доколкото познаваше Джемел, можеше да предположи, че е изчела цялото досие.

— Изчезнали. Цялото семейство, включително и кучето. Внезапно изчезнали без следа. Един ден съпругът не се появя на работа. Нито пък съпругата. Децата отсъстват от училище. Никой не отговаря, когато се опитват да се свържат с тях по телефона. Накрая някой отива до къщата, за да провери. Няма ги.

Лиса се намръщи.

— Може би са се преместили.

— Това е, което първоначално полицията предположила. Колата на съпруга липсвала, въпреки че тази на жена му била все още там. Биха могли да са се качили и заминали. Но не били казали на никого, че напускат, а къщата била претърсена. Мръсните чинии от последната вечеря били в съдомиялната, която все още не била включена. Ваната била пълна с вода и с няколко плуващи играчки, а мръсните дрехи, които момичето е носило същия ден, били смачкани на пода до ваната, което навело полицията на мисълта, че майката е къпела дъщеря си. С друга думи, ако са заминали по собствено желание, всичко сочело, че нещо се е случило, за да напуснат така набързо.

— Като какво например?

— Нямам представа — каза Джемел. — Освен ако не са се криели от нещо или някого и ги е било страх, че ще бъдат открити. Полицията проверила няколко възможности съпругът да е замесен в престъпление, но нищо не излязло от това.

— Кажи й за кръвта — каза Ринко.

Лиса погледна Джемел въпросително.

— В кухнята имало следи от кръв, която е била почистена. Всъщност много кръв. Сякаш някой е бил убит.

— Чия е била кръвта?

Джемел сви рамене.

— Не е отбелязано в досието. Или ако е, съм го пропуснала.

— Хммм. — С чувство на безпокойство, Лиса погледна отново досието. Миниатюрните лица от снимката я гледаха сериозно. Мъжът и момчето, също като жената, носеха джинси. Съпругът беше облечен с дълго непромокаемо военноморско яке, а на главата си носеше бейзболна шапка, нахлупена ниско над очите, така че косата му оставаше скрита, а лицето му беше в сянка. Момчето беше чернокосо и хубавичко, облечено в бял пуловер, като този на майката. Момичето беше бузесто и изглеждаше очарователно в своята синя рокличка с дълъг ръкав, вероятно кадифена, набрана в горната си част и с дантелена якичка, в белия си чорапогащник и обувки тип „Мери Джейн“ Нейната коса също беше черна, подстригана късо, така че едва докосваше раменете й. Бретонът й почти стигаше до очите. Имаше нещо в снимката, което смущаваше Лиса и което вероятно беше

свързано с начина, по който изглеждаше жената. Естествено, беше невъзможно тези хора да имат някаква връзка с нея самата. Голямата прилика между нея и жената можеше да бъде резултат от малките размери и недотам добрия фокус на снимката. Ако имаше по-добра и ясна снимка, вероятно приликите щяха да се сведат до цвета на косата и до ръста.

— Странно — каза тя, затвори досието и го остави настрана.

— Да — съгласи се Ринко, като прибави още едно досие за сканиране към малката купчина до компютъра.

— Това ли е всичко, което ще кажеш? — попита Джемел с негодувание.

Лиса сви рамене.

— Не казват ли, че всеки има двойник някъде? Може би това е моят.

— Ако аз бях на твое място, със сигурност щях да искам да науча повече. Но както и да е. — Джемел звучеше разочаровано. Няколко минути по-късно тя излезе от стаята и Лиса се захвана за безсмислената работа да компютъризира досиетата.

В пет часа — край на работното време на предишната ѝ непрежалима длъжност като изгряващ сътрудник в „Тод, Ларкман и Спрингър“ — гърбът вече я болеше. Ръцете ѝ бяха отпаднали. От прекомерно дългото седене пред компютъра пред очите ѝ се мерзелееха лилави петна. Осъзнавайки закъснението си от час и двайсет минути, както любезно беше подчертал Скот тази сутрин като непростимо, тя продължи да работи упорито, дори след като Ринко, с пъшкане и оплакване, че се е схванал, стана от пода и даде да се разбере, че смята да си ходи.

— Върви, аз ще се оправя — подкани го тя. Погледна към часовника си и видя, че е около шест и десет. До шест и половина щеше да е наваксала закъснението си и Скот можеше да върви по дяволите.

— Да, тръгвам си, оставям те сама тук долу и евентуално на някой психар, който идва да дръпне един джойнт. — Ринко поклати глава. — Това място е било предназначено за кланица. Хайде, Грант, използвай въображението си. Махай се, докато можеш.

Лиса вдигна поглед от екрана и се засмя.

— По-добре да не използвам въображението си, ако ще ме докара дотук.

— Досиетата няма да избягат. Тук съм от средата на май и нямам дори малък напредък. Мисля, че се размножават в тъмното.

Това, че досиетата няма да избягат, беше толкова вярно, че Лиса склони. Избути назад стола, стана и се протегна. Боже, гърбът ѝ се беше вдървил! Погледът ѝ попадна върху досието на семейство Гарсия. Знаеше, че е нелепо да смята, че това има нещо общо с нея, но все пак бе заинтригувана от мисълта за мистериозно изчезналото семейство и за приликата с жената. Може би бяха роднини, някакви далечни братовчеди. Някой у дома би могъл да знае. В крайна сметка, можеше да си спомнят за изчезването на семейството, тъй като със сигурност това бе предизвикало шум в местните медии.

— Трябва да заключиш, нали? — Нещо ѝ просветна и тя се ухили на Ринко, докато взимаше дамската си чанта и куфарчето от пода. Ключовете, с които той нетърпеливо подрънкваше, я накараха да се усети. — Затова искаш да ме изкараш оттук. Не можеш да заключиш, докато не си тръгна.

— Може би. — Насиленият му отговор го издаде. — Може би в седем започва концерт, за който имам билети. Може би. Това е всичко, което казвам.

— Какъв концерт? — Погледна виновно Ринко, който връщаше непрочетените папки от пода обратно в кутията, откъдето бяха взети, грабна досието на Гарсия и го мушна в куфарчето си. Щеше да го прочете в свободното си време довечера и да го донесе утре, без никой да разбере и без нищо да пострада. Дори нямаше да скрие намерението си от Ринко, който и без това не би могъл да я спре, но не искаше да му създава неприятности, ако някой разбереше, че е взела досието.

— „Дед Вампайърс“. Ще свирят заедно със „Скутър Бойс“ и „Ла Гордита“.

Това бяха, доколкото Лиса смътно си спомняше, местни групи.

— Звучи чудесно. — Тя го поведе навън, изчака, докато той изгаси осветлението и заключи, и тръгна с него към асансьора.

— Би трябвало да е страотно — съгласи се Ринко.

— Стадион „Руп Арена“? — попита тя, докато се качваха в асансьора. Мислеше си за задръстванията, които щяха да се образуват ако ставаше въпрос за това главно място за провеждане на

представления и всякакви други големи мероприятия, особено за баскетболните мачове на отбора на „Университета Кентъки“.

— Ще им се. — Той поклати глава. — На открито е, във „Фроли Парк“.

— Среща ли имаш?

— Просто ще се пошляем с приятели.

Асансьорът спря и те, излязоха в просторното, кънтящо фоайе с мраморен под, след което се сляха с потока от напускащи сградата хора. Топлото и меко вечерно юлско слънце ги огря, когато излизаха през една от многото врати със затъмнени стъкла, които представляваха част от дългата стъклена фасада с кехлибарен цвят. Бетонната настилка под краката им още излъчваше достатъчно горещина, за да изпържиш яйце, слънцето все още висеше над хоризонта като ярка оранжева бейзболна топка, а в купето на „Ягуара“, който беше ремонтиран и докаран на паркинга, докато тя работеше, вероятно беше горещо като в пещ. Но точно меките, златни вечерни часове бяха това, което правеше лятото в тревистата област на Кентъки вълшебно. Тези вечери липсваха най-много на Лиса, когато замина за „Уелсли Колидж“ в Масачузетс, оттам за „Правния университет“ в Бостън, а после пое по най-прекия път към професионалното си развитие като сътрудник в една от челните юридически фирми в Бостън. Тя се беше върнала у дома миналия октомври заради майка си, но това първо лято, прекарано на юг след толкова години, ѝ напомни защо не искаше да замине първия път.

— Прекрасна нощ за концерт — каза Лиса.

— Да.

— Лека нощ, Грант, Ринко — подвикна Янцен през рамото ѝ. Като балансираше с купчината книги и досиета, както и с дамската си чанта и куфарчето, тя премина бързо покрай тях и се отправи към паркинга.

— Лека — отговори ѝ Лиса и Ринко в един глас.

Бърз поглед към пълното с копнеж изражение на Ринко, проследяващ с очи веещите се руси коси на Янцен и полюшващата ѝ се пола, Лиса направи изненадващо откритие — той си падаше по Янцен.

— Иди да ѝ предложиш помощ за книгите — пришпори тя Ринко шепнешком.

Той погледна изненадано към нея, сякаш подозираше, че тя би могла, незнайно как, да е разкрила тайната му, и поклати глава.

— Не. Тя се оправя и сама, а и без това трябва да тръгвам за концерта си. — Вече бяха стигнали до паркинга, Ринко, махна с ръка за довиждане и зави към стария си ван „Додж“, а Лиса продължи към мястото, където мъжът от сервиза ѝ беше казал, че е паркирал колата ѝ. — Ще се видим утре.

— Приятно прекарване на концерта.

Петнайсет минути по-късно Лиса вече беше оставила зад гърба си малкия, но изпълнен с живот Лексингтън. Веднъж пресякла стария мост с две платна над река Кентъки ленива шир от кална вода, любимо място на местните рибари — тя вече беше в окръг Удфорд. Покритите с листа второкласни пътища, които водеха към „Грейсън Спрингс“, бяха тесни и лъкатушещи. Живописни мостове над криволичещи потоци обточени със стени от хоросанов камък, строени от странстващи ирландски зидари преди около двеста години допълваха гледката. Малки и големи ферми осейваха пейзажа. Те варираха от мизерни стопанства с няколко кокошки и крава, които едва изхранваха собствениците си, до имения с климатизирани конюшни и просторни пасища с чистокръвни животни, сред които някога „Грейсън Спрингс“ бе бил диамантът в короната. От всички страни се простираха тучни полета, покрити с прословутата ливадна метличина на Кентъки, наричана синя трева. Лиса неведнъж бе трябвало да обяснява на свои разочаровани приятели от колежа, дошли на посещение, че синята трева всъщност не е наистина синя. Беше зелена като всяка друга трева, освен в определени дни, когато вятърът духаше от правилната посока, светлината беше подходяща и... Е, достатъчно беше да се каже, че в деветдесет и девет процента от случаите синята трева беше зелена. Но каквото и цвят да имаше, тя беше идеална за отглеждането на най-добрите състезателни коне в света и поколения наред я засяваха именно заради това.

Лиса често си мислеше, че това място е едно от последните оцелели кътчета на аристократизма в Америка. Хората тук знаеха потеклото си и от значение бе кой си. Ако не си син или дъщеря на някое от семействата от привилегированата класа, ти оставаш невидим, просто една пчела работничка, трудеща се в кошера на обикновения живот. Някои от най-заможните хора в света живееха тук,

имаха къщи или посещаваха този край редовно. Английската кралица беше прекарала почти едногодишна почивка в „Лейнс Енд“, друга от първокласните ферми, чиито собственици бяха сред най-близките приятели на Нейно Величество. На местните търгове за коне редовно присъстваха владетелите на Саудитска Арабия и разграбваха най-добрата стока на цени, които извикваха усмивка върху лицата на търговците. Холивудски звезди, европейски дизайнери и бизнесмени милиардери живееха в тих разкош в обширни имоти, за които никой извън малкия затворен свят не знаеше. Толкова много първокласни частни самолети кацаха и излитаха от летище „Блу Грас“, че търговските му функции отстъпваха на заден план пред основната задача, а именно — да угажда на елита. Името „Кийнланд Рейс Корс“, с което наричаха хиподрума в Лексингтън, се харесваше повече на богатшите и звучеше много по-шикозно от традиционното „Кийнланд Рейс Трек“.

Мястото беше красиво, старомодно и представляваше нейния скъп дом. Беше се върнала само преди осем месеца, но бе готова да се закъсне, че усеща как дълбоко вкорененият ѝ южен аристократизъм потича отново във вените ѝ като жизнен сок. Понякога тя копнееше за Бостън, както копнееше за хладен бриз посред непоносима жегата. Един ден, когато всичко тук се успокои, смяташе да се върне в Бостън и да събере отново парчетата на живота, който си бе създала.

Лиса бе върната обратно в настоящето от „Петата симфония“ на Бетовен, звучаща от дамската ѝ чанта. Така звънеше мобилният ѝ телефон. Извади го от чантата си и видя, че я търси Джоел. Младши съдружник в бързо развиващата се и просперираща фирма за недвижими имоти на баща си, той беше отлетял, след като откара Лиса до работата ѝ, с баща си за Чикаго, където имаха ангажимент, който щеше да ги задържи до следващия ден.

— Обаждам се просто да видя как си — каза той, когато Лиса вдигна телефона. Тя предположи, че е пристигнал току-що. Мургав, рус и достатъчно красив, за да участва в реклама на „Ралф Лорен“, Джоел беше още едно от децата на елита. Баща му беше близък приятел на нейния баща, което означаваше, че тя познава Джоел, откакто се помни. Бяха на една и съща възраст, в гимназията движеха в една и съща компания от необуздани богатшки деца и ходеха от достатъчно дълго време, за да бъде той неин кавалер на

абитуриентския бал. Когато при завръщането ѝ у дома я покани да излязат, тя не видя никаква причина да му откаже. Оттогава започнаха да се виждат все по-често и по-често. Скоро той даде ясно да се разбере, че иска нещо повече, т.е. да правят секс — нещо, за което Лиса все още не бе готова. От опит знаеше, че сексът рано или късно води до голяма каша и драма, а точно в този момент имаше достатъчно грижи, за да се задълбочава в нещо, което никога нямаше да бъде нищо повече от мимолетна връзка — освен ако не останеше в Лексингтън за постоянно, а тя изобщо нямаше такова намерение.

— Как мина полетът ти? — попита тя.

— Добре. Оправиха ли ти колата?

— В момента се прибирам с нея.

— Хубаво. Нещо интересно в работата?

Лиса си помисли да му каже, че едва не я бяха уволнили. Тогава обаче щеше да се наложи да спомене за Скот, а при положение че двамата никога не се бяха харесвали, това щеше да доведе до много по-сериозен разговор, който тя нямаше желание да води. Вместо това му разказа за случая на семейство Гарсия и за огромната ѝ прилика с Анджела Гарсия.

— Преди да започнеш да си въобразяваш разни неща, може би първо трябва да разгледаш по-добре снимката. — Тонът на Джоел беше сух. — Не можеш да разчитаеш на една размазана снимка.

— Взех със себе си досието. На път за работа утре бих могла да занеса снимката в „Уолгрийнс“, за да я увеличат и да направят копие. — Идеята ѝ хрумна в момента, но ѝ се стори добра.

— Звучи добре — каза Джоел, след което Лиса чу нечий глас на фона. — Татко те поздравява.

— Кажи му, че и аз го поздравявам — отговори Лиса. Санфорд Пейтън не беше от любимите ѝ хора — освен че беше приятел и съдружник на баща ѝ, той имаше склонност да се държи с Джоел като с некадърен десетгодишен хлапак, а нея никога не бе одобрявал. И все пак тя се стараше да е учтива.

— Виж, трябва да затварям. Ще се прибера утре късно. Ако не се видим преди това, не забравяй, че в събота сме в кьнтри клуба. Ще те взема в седем.

— Ще съм готова. — Лиса си взе довиждане и затвори. Идната събота беше Четвърти юли и клубът организираше в чест на празника

годишно празненство с шведска маса, танци и фойерверки. Събитието беше популярно — привличаше тълпи от хора и винаги гарантираше забавление. Повечето от приятелите ѝ, които все още бяха в града, щяха да присъстват. Надяваше се, че в работата няма да изникне нещо, което да я възпрепятства. Почивните дни, особено съботите, бяха теоретична възможност за почти всеки в прокуратурата.

Все пак Четвърти юли беше национален празник. Ако се наложеше, щеше да измисли някоя нагла лъжа, с която да оправдае невъзможността си да отиде на работа.

Обмисляйки различни възможности за безопасно оправдание, Лиса гледаше разсеяно лудориите на животните в полето, когато „Ягуарът“ попадна в дупка на пътя и изгасна. Просто ей така.

— О, не! — изпъшка тя, заслушана със страх в шума на отказващия двигател.

Едва успя да отклони колата встрани от пътя, преди напълно да изгасне.

— Проклетата бракма — измърмори Лиса.

Даде на първа скорост просто защото реши, че така е редно, и погледна отчаяно показателя за горивото, с надеждата това да е проблемът. Нямахше такъв късмет. Резервоарът беше пълен. Освен ако показателят не бе дефектен като всичко друго в колата, проблемът беше другаде. Лиса си помисли, че вероятно има повреда в скоростната кутия, която се предполагаше, че трябва да са ремонтирали в сервиза. Колата дори не беше нейна, а на майка ѝ. Марта Грант винаги беше карала „Ягуар“ и този бе последният, който купи, преди да започне да проявява симптоми на амиотрофична латерална склероза — диагноза, поставена ѝ преди четири години. За съжаление, колата не беше подходяща за жена в инвалидна количка, така че Лиса замени своята надеждна „Хонда“ с достатъчно просторен ван. Финансовото състояние на стопанството не им позволяваше да купят друга кола, а Лиса не искаше да натъжава майка си, като я лишава от поредния символ на отминалия ѝ живот.

Това беше причината, поради която тя не можа да се отърве от „Ягуара“.

Лиса тършуваше в чантата си за мобилния телефон, когато внезапно отваряне на вратата до нея я накара да подскочи и да изпищи.

ГЛАВА 3

Сърцето на Лиса се сви, а тя се извърна да види непознатия, появил се изневиделица на пустия междуселски път. Испита облекчение, защото пред нея стоеше Скот.

— Проблем ли има, Принцесо? — Гласът му беше безстрастен. Подпрян с една ръка на покрива на колата, той се наведе и я погледна язвително през отворената врата.

Най-неприятното беше, че се зарадва да го види.

— Проклетото чудо просто спря. Сутринта ти казах, че имам проблеми с колата. Сега вече сигурно ще ми повярваш. И не ме наричай Принцесо.

Устните му се свиха.

— Ще спреш ли двигателя?

След като тя се подчини, той се отдръпна от вратата и застана пред колата.

— Отвори капака — извика Скот, като я погледна през предното стъкло.

Тя го отвори. След като той вдигна капака и се скри зад него, тя слезе от колата, затвори вратата и отиде при Скот. Далечно бръмчене ѝ подсказа, че някъде в околните ферми работи машина. Слабият и сладък мирис на току-що окосено сено се смесваше с по-силната миризма на нещо изгоряло. Опасяваше се, че точно това изгоряло нещо е жизненоважна част от двигателя ѝ.

„Мамка му.“

Тъй като свали самото си, когато се качваше в колата, сега тя посрещна с удоволствие вечерната топлина, която милваше голите ѝ ръце, охладени от климатика. Забеляза, че Скот също е свалил самото си. Ръкавите му бяха навити до лактите, беше разхлабил вратовръзката си и бе разкопчал горните копчета на ризата си. Тесен черен колан опасваше стегнатата му талия и пристягаше сивия му панталон малко над хълбоците. Наведен над двигателя, Скот бърникаше жички и

развиваше капачета. С неохота, както хиляди пъти преди, Лиса отбеляза, че той има хубав задник — малък и стегнат като на атлет.

Струваше й се, че май му го беше казала веднъж по времето, когато бе арогантна тийнейджърка с бушуващи хормони. Всъщност беше сигурна в това. „Хубав задник“ беше точната реплика, отправена към него, когато веднъж го завари по шорти и потна тениска, надвесен над косачката. „Върви да си играеш с куклите, момиченце“, беше презрителният му отговор.

Споменът я накара да се смути и тя направи всичко по силите си, за да го пропъди.

— Една от жиците на акумулатора се е разхлабила, затова колата е спряла — каза Скот изпод капака. — Оправих я.

— Значи мога да потегля? — попита тя с надежда. Биваше го да оправя всякакви машини, така че не се учуди. Да си син на механик, имаше своите преимущества, въпреки че в конкретния случай недостатъците бяха повече. Откакто бе взел шофьорска книжка на шестнайсет години, той беше карал много браки, но винаги успяваше да ги поддържа в движение. Беше го виждала да поправя кухненски уреди, климатик и различни селскостопански машини.

— Не. — Той завинти една капачка, която беше махнал, изправи се и я погледна. — Големият проблем е, че ти е свършила трансмисионната течност. Имаш късмет, че скоростната кутия не се е повредила.

— Но днес точно я ремонтираха!

Скот затвори капака с трясък.

— Или са забравили да сложат обратно трансмисионната течност, или има изтичане. Имаш късмет, че жицата на акумулатора се е разхлабила, иначе щеше да се наложи да купуваш нова скоростна кутия. Хайде, ще те откарам до вас. Освен ако не искаш да чакаш Любовника?

Подразнена от начина, по който наричаше Джоел — което и беше целта му според нея — Лиса го последва до предната врата на колата, която той вече й бе отворил.

— Джоел не е в града. И между другото, един съвет, господин Областен прокурор — да наричаш хората с имена като Любовник и Принцеса, е детинско — каза тя. Той се беше облегнал на задната врата

на колата със скръстени ръце и я гледаше. — Може би е време да пораснеш.

Той се засмя, докато тя се навеждаше към колата, за да събере нещата си.

— Ти ме провокираш. Вероятно присъствието ти връща всички тези стари детски спомени обратно. Хей, спомняш ли си нощта, когато майка ти ме повика да поправа климатика и ти и приятелките ти — бяха пет и май щяха да спят у вас — решихте да се разхладите, като събличате дрехите си и плувате голи в басейна, така че да ви видя? Не беше ли ти тази, която извика: „Хей, кифличке, спри да зяпаш и се присъедини към нас?“

Докато изваждаше ключа от стартера и събираше вещите си, Лиса усети как бузите ѝ пламват. Тя се измъкна от колата и го погледна със свиреп поглед.

— Беше Нола и ти го знаеш. — Нола Хемптън беше най-добрата ѝ приятелка. — Бяхме на шестнайсет.

— Повярвай ми, бях наясно. Само че думата, която ми се въртеше в главата по това време, беше „малолетни“.

— Затова ли не дойде да плуваш? — Пресилен присмех прозвуча в гласа ѝ, докато затръшваше вратата с едно полюшване на ханша си. Още един смуцаващ спомен, който я караше да се чувства неловко, но предпочиташе да я одерат жива, отколкото да го покаже.

— Точно заради това. — Той се ухили широко, когато погледите им се засякоха. — Пробвай ме сега.

За момент пулсът ѝ се ускори при мисълта, въпреки че беше сигурна, че той не го мисли наистина.

— Няма да стане.

Доволна, че е намерила извинение да отмести поглед, Лиса натисна бутона на ключодържателя и заключи вратата с едно пиукане. В този момент тя изпусна куфарчето си, което се отвори от удара в земята, обърна се и половината от съдържанието му се разсипа.

— Опа — каза той.

— Мамка му! — Като крепеше дамската си чанта, самото и ключовете, тя се наведе, за да набути всичко обратно и да си вземе куфарчето. Скот я изпревари. Лиса погледна големите му кафеникави ръце, които посягаха към разсипаните от куфарчето неща, спомнила си за досието на Гарсия. То стоеше най-отгоре и беше невъзможно да се

сбърка заради червения етикет, който имаха всички досиета на прокуратурата. Тя го съзря и усети как сърцето ѝ ускори ритъма си в очакване на неизбежното.

То обаче не се случи. Скот бутна документите обратно в куфарчето, затвори го и се изправи. Дори да беше забелязал досието, с нищо не го показва.

Лиса издиша, чак сега разбираше, че през цялото време е сдържала дъха си. Тя не смяташе, че той наистина ще я уволни, но и не беше напълно сигурна. Да те хванат, че си взел досие от прокуратурата без разрешение, беше сигурен начин да разбере това.

— Не ми се ще да те пришпорвам, но трябва да тръгвам.

Той пое обратно към черния си „Джип“, паркиран зад „Ягуара“. Сложи куфарчето ѝ на задната седалка, отвори вратата, след което заобиколи и се настани зад волана.

— Какво всъщност правиш тук? — попита Лиса, когато потеглиха. За момент забрави, че той вече не живее в съседната на „Грейсън Спрингс“ ферма, в която беше отраснал.

— Баща ми се обади преди около час. — Не беше нужно да казва нищо повече. Картината ѝ беше ясна. Общото при неудобните спомени бе, че всеки има такива. Повечето от неговите вероятно бяха свързани с баща му. Той беше алкохолик, който не намираше нищо нередно в това да бие синовете си (Скот имаше по-голям брат, Райън), докато растяха, да стреля без причина с пушка или да обикаля мъртво пиян със стария си пикап, като крещи мръсотии през прозореца. — Не говореше особено смислено, но реших, че ще е по-добре да дойда и да проверя.

— Аха. — Ясно беше, че Бъд Бюканън — за Лиса той все още беше господин Бюканън — вероятно бе позвънил мъртво пиян. Като се имаше предвид начинът, по който господин Бюканън се отнасяше със Скот (тя си спомняше безбройните синини около очите му и подутите устни, причината, за които клюките приписваха на баща му), фактът, че синът все още приемаше обажданията на баща си и отиваше след работа чак до Удфорд, за да го види, говореше много за него.

— Как се чувстваш отново у дома? — попита Скот. Очевидно нямаше желание да говори за баща си или за проблемите, свързани с телефонното обаждане, и Лиса уважи това.

— Добре. Малко е клаустрофобично, но се радвам, че мога отново да прекарвам повече време с майка си. — Болестта на майка ѝ беше нелечима. Въпросът бе колко още ѝ остава. Лиса се надяваше да са години, но я бе страх, че може да е много по-малко. — Това е единственото място, където искам да бъда при създалите се обстоятелства.

— Да. — Отговорът на Скот потвърди една истина, която и двамата знаеха. Марта Грант беше прекрасна, любяща майка за понякога неблагоприятната си дъщеря и верен негов приятел.

Лиса се сети за нещо.

— Гейлин призна ли?

Последва кратка пауза, през която той я погледна учуден. На лицето му се изписа кисела физиономия.

— Ако щеш ми вярвай, но за секунда няхах и представа как би могла да знаеш това.

— Мълва. — Тонът ѝ беше лек.

— Не, имам предвид, че напълно забравих, че вече си адвокат. Кой би си помислил? Гледам те и започвам да си мисля за онази ужасно разглезена тийнейджърка, която ме следеше в продължение на две лета и практически си просеше да ѝ направя нещо непозволено.

— Пораснах — каза тя кратко. — Би било хубаво, ако оставим в миналото тези спомени. Предлагам ти сделка — аз ще ги забравя, ако и ти ги забравиш.

Той погледна към нея и се усмихна — бавна, ленива усмивка, която я накара да го погледне строго.

— Не, спомените са нещо много забавно.

Лиса сдържа яда си.

— Гейлин призна ли или не?

— Да, призна. Дори ни каза къде е скрил оръжието на убийството, след като се споразумяхме с него. Без смъртна присъда.

— Той и без това нямаше да получи такава. Всеки добър адвокат щеше да пледира за невменяемост и да доведе дузина ридаещи роднини, които да свидетелстват колко добро момче е всъщност и как баба му не би искала да види внука си екзекутиран.

— Досетих се за това. Освен това, той е на деветнайсет. Бил е на осемнайсет, когато е извършил убийството, което дава възможност на

защитата да представи нещата от друга гледна точка. Но той се съгласи на доживотна.

— След петнайсет години ще бъде навън.

Скот сви рамене.

— Правосъдната система...

Внезапно той прекъсна, тъй като бяха стигнали отбивката, която свързваше междуселския път с доста по-широкия „Маунт Олимпус“. Лицето му се промени, а ръцете му стиснаха здраво волана. Лиса се огледа, за да види какво бе привлякло вниманието на Скот, и забеляза фермата на Бюканън, която се намираше в горния край на пътя, водещ към „Грейсън Спрингс“. Четири полицейски коли с пуснати сигнални лампи бяха паркирали сред шубраците в двора. Униформен полицаи бързаше нагоре по стълбите на къщата.

— О, не! — каза Лиса.

— Проклятие. — Скот обърна към дома си и натисна газта.

ГЛАВА 4

— Ще ми направиш ли една услуга? Прибери се сама до вкъщи, а аз ще дойда и ще си взема колата по-късно.

Стиснал устни, Скот погледна към Лиса, докато спираше колата в горния край на павирания път, водещ към дома ѝ. Отдясно на него трима полицаи изкарваха от западната бяла къща, в която Скот бе израснал, баща му, закопчан с белезници, облечен в потник и широки черни панталони и псуващ с цяло гърло.

Лиса едва успя да каже: „Разбира се“, когато той изхвърча от колата, като остави вратата отворена, за да може тя да заеме неговото място зад волана.

— Успокой се, татко — извика Скот рязко, докато крачеше към мястото на скандала.

— Скапаняк такъв, къде беше? — Полицайте влачеха Бюканън надолу по стъпалата, докато той изливаше своята жлъч върху Скот. Лиса, опитваща се да не слуша, заобиколи отпред колата. — Мислиш си, че вече си прекалено важен, за да дойдеш да ми помогнеш, когато те викам? Ако беше минал през вратата, щях и теб да гръмна. И щях да съм дяволски бесен, че съм пропуснал.

Лиса потрепери.

— Млъквай, татко.

Гласът на Скот бе твърд, тялото му — напрегнато, а ръцете — свити отстрани в юмруци. Докато пресичаше двора в посока на малката група, която беше спряла да го изчака в подножието на стълбите, по нищо не личеше, че все още си спомня за нейното съществуване. Тя разбра. Присъствието ѝ и това на полицаите предизвикваше у него много по-голямо притеснение, отколкото тя някога бе изпитвала. Нямаше почти никакво съмнение, че освен всичко, ставаше въпрос и за болка, свързана с постоянното пиянство на баща му. Имаше проблем, но това беше неговият проблем, с който той трябваше да се справи. Едно безкрайно бреме, което му бе тежало през целия живот.

— Какво става, момчета?

Въпросът беше отправен към полицаите, които очевидно правеха всичко възможно, за да контролират своя буйстващ арестант, без да прибегват до насилие. Лиса не изчака отговора. Вместо да се мотае и да създава повече проблеми на Скот, тя се качи в „Джипа“ и потегли. Междувременно видя групата да говори в един глас на Скот, който вече бе стигнал до тях.

Той беше областен прокурор на Лексингтън, но това тук бе Удфорд. Имаше влияние, но не и власт. Докато караше надолу по пътя, Лиса се чудеше дали Скот ще успее да убеди полицаите да пуснат господин Бюканън. После се замисли за това, какво би могъл да е сторил старият злобар, за да дойде полицията. Вече нямаше деца у дома, които да бие, а съпругата му беше отдавна починала. Не бе останало много, което би могъл да направи, за да привлече вниманието на ченгетата. Спомена нещо за стрелба по Скот. И тъй като това не се беше случило, вероятно бе стрелял по някой друг.

Както и да е. Не се съмняваше, че Скот ще се справи и този път с проблемите, които му навличаше баща му. Междувременно тя си имаше своите проблеми, най-важният, от които бе повреденият „Ягуар“ Лиса извади мобилния телефон от чантата си, позвъни на пътна помощ и уреди да откарат колата ѝ обратно в сервиза, който се предполагаше, че трябва да я е ремонтирал. Реши, че утре би могла да вземе товарния автомобил от фермата. Или ще измисли нещо друго. Важното беше да не закъснее втори ден за работа. При мисълта, че би могла да се срещне със Скот при същите обстоятелства, лицето ѝ се сви в гримаса.

„Грейсън Спрингс“ се намираше само на около километър разстояние, но беше на светлинни години от двуетажната ферма с пет стаи, запусната веранда и течащ ламаринен покрив, където Скот бе отраснал. Нейният собствен дом, както си даде сметка, когато той изникна в дъното на обградената с дъбове алея, беше образец на южняшко предвоенно имение. Заобиколен от вълнисти тревни полета, пресечени от километри бяла ограда, „Грейсън Спрингс“ представляваше бяла каменна къща с двукрил портал отпред, поддържан от високи гръцки колони, които се извисяваха повече от дванайсет метра нагоре към покрития с плочи покрив. Приличаше на декор от „Отнесени от вихъра“. Най-старата част от постройката —

централната — беше строена преди Гражданската война и се състоеше от три етажа. Двете двуетажни крила от всяка страна на къщата бяха пристроени по-късно. Имаше повече от двайсет стаи, без да се броят баните, килерите, просторните коридори и обичайните за старите къщи тайни кътчета. Повечето от помещенията сега не се използваша. Размерите на имението предопределяха безбожните разходи за поддръжка, с които Лиса бе добре запозната, защото сега тя плащаше всичко сама. На около километър зад къщата се намираха четирите обора, които някога бяха сърцето на стопанството. Те бяха извоювали име на „Грейсън Спрингс“ в средите на конните състезания. Сега стояха празни, като се изключеше Светулка — двайсет и осем годишната кобила на майка ѝ. Множество фактори — от сринатата икономика до жестокия срыв в конната индустрия, включително и дългогодишните здравословни проблеми на семейството ѝ — бяха довели стопанството до сегашното му окаяно положение. Конете бяха разпродадени, всичко бе ипотекано и славните дни се превърнаха в спомен. „Грейсън Спрингс“ едва се крепеше на ръба на банкрута. Лиса не хранеше надежди, че ще успее да опази имението и след смъртта на майка си. Но докато Марта Грант все още дишаше, тя беше решена да даде всичко от себе си, за да останат в къщата, да задържи банката настрана и да не продаде имота. Лиса държеше майка ѝ да прекара последните си дни — колкото и да бяха те — в любимия си дом. Нямахше намерение да помрачава края на живота ѝ, като допусне да разбере, че паричните фондове, предназначени да подсигурят бъдещето им, са изчерпани — последствие от лошото управление и цунамито, наречено Рецесия, което бе ударило финансовия свят. Лиса беше напълно уверена, че една евентуална продажба на фермата — което трябваше да стане — ще донесе достатъчно пари, за да се изплати ипотеката, която погрешно беше направена, когато приходите започнаха да намаляват, както и останалите дългове. След като всичко се издължеше, щяха да останат съвсем малко пари, ако изобщо останеше нещо. Когато майка ѝ си отидеше, щеше да ѝ се наложи да разчита само на това, което сама печели. Това никак не я очароваше, но не беше нещо, с което не би могла да се справи. Най-вероятно щеше да се върне обратно в Бостън, където се бяха установили повечето от състудентите ѝ и където се надяваше, че ще успее отново да си намери работа като квалифициран адвокат, вместо да гние като асистент на

ниска заплата. Във всеки случай засега тя възнамеряваше да направи всичко по силите си, за да вървят нещата тук, докато не дойде моментът, когато вече няма да има нужда да се преструва, че всичко си е както преди. Беше дала под наем конюшните и полето, така че майка ѝ да вижда от прозореца на стаята си толкова коне, колкото е имало винаги. Стараеше се да поддържа къщата, двора и градините с тесните лъкатушести пътечки, където Робин Бейкър — дългогодишната служителка на семейството им — разхождаше всеки хубав ден Марта. Ако вече не организираха пищни тържества, това беше — доколкото хората знаеха — заради болестта на майка ѝ и нежеланието на Лиса. Постоянният персонал беше намален до двама души — тези, на които Марта разчиташе най-много. Робин и нейният брат — някогашният управител Анди Фрай, който на шейсет и шест години остана при тях като градинар и момче за всичко, тъй като бе работил в „Грейсън Спрингс“ през целия си живот и бе прекалено възрастен за промени — се бяха превърнали в част от семейството. Лиса смяташе, че най-малкото, което можеше да направи за майка си, с която се обожаваша, бе да запази света ѝ непокътнат.

„Ще ми бъде тъжно, когато всичко това си отиде. Когато Марта си отиде...“

Само мисълта за това караше сърцето ѝ да се свие. Нямахше да мисли за това. Не точно сега. Не и докато не се наложи.

Лиса паркира „Джипа“ и слезе от него. Хвърли поглед на асфалта и разбра, че работниците все още бяха тук и възстановяваха щетите, нанесени от едно дърво, което беше паднало върху покрива на северното крило по време на бурята миналия месец. Бяха свършили с ремонта на покрива предната седмица и сега поправяха и боядисваха тавана на спалнята. Проблемът беше, че застраховката покриваше само малка част от сумата и Лиса трябваше да намери начин да плати останалото.

„Още едно главоболие.“

— Чия е тази кола?

Гласът на Анди я накара да се обърне. Висок и слаб, с войнишка подстрижка, напomniaща младежките му години в армията, с лице, набраздено от часовете, прекарани на слънце, той стоеше на задната веранда, която обхващаше цялата задна част на къщата и беше свързана с паркинга чрез стъпала. Носеше огромен букет.

Жизнерадостните цветове — оранжево, бяло и пурпурно — на лилиите, хортензиите и будлеята бяха любимите ѝ. Решен да пази истината за несигурното положение на фермата далеч от знанието на Марта, Анди бе работил в градината и сега носеше цветя на майка ѝ. Както всички останали, Анди се радваше през годините на добрината на Марта. Той беше един от многото хора, които я обичаха искрено.

— На Скот Бюканън. „Ягуарът“ отново се развали и той ме докара.

Анди погледна към колата, след което повдигна въпросително вежди към нея. На път за кухнята, тя се присъедини към него на верандата.

— Е, а той къде е?

— У тях. Слезе там. Имаше някакъв проблем с баща му. — Не намираше за нужно да споменава за полицията. Това си беше работа на Скот. Той си решаваше дали да сподели с някого. — Ще дойде да си вземе колата по-късно.

— Какво е направил пак този стар негодник?

Имаше предвид господин Бюканън, чиито наклонности бяха известни.

— Обикновеното. Пиян и озлобен.

— Скапаняк. — Казано с презрителен тон, това звучеше повече от пренебрежително.

— Анди, спомняш ли си да си чувал за семейство, което е изчезнало някъде в околността преди трийсет години? Името им е било Гарсия. Двойка с две деца.

Той се смръщи, след което поклати глава.

— Не мисля, че съм чувал. Защо?

— О, нищо. Просто един случай, на който попаднах в работата. Беше ми любопитно, това е. Слушай, сигурно ще ми се наложи да взема товарния автомобил утре. Ще можеш ли да се справиш без него?

— Разбира се. Знаеш къде са ключовете. — На кукичката зад хладилника в кухнята, където винаги държаха ключовете за всички превозни средства. Лицето на Анди се сбръчка в усмивка. — Тази гледка няма да е за изпускане. Облечена в луксозните си дрешки, караш до лъскавия си офис тази стара товарна бричка.

— Хей, трябва да направя каквото се налага. — Лиса се усмихна в отговор, въпреки че мисълта да шофира до работата опръскания с

кал автомобил беше малко унизителна. Можеше само да се надява, че наоколо няма да има никой, който да я види.

Стигнаха до кухнята. Като отваряше проскърцащата врата, тя го покани с жест да мине пръв. Наслаждаваше се на аромата, който лъхаше от цветята, докато Анди минаваше покрай нея. Стаята беше просторна, старомодна и слънчева, с бели шкафове и изтърган дървен под. Голяма дъбова маса заемаше пространството в средата на помещението. Освен цвета на стените, които сега бяха боядисани в нежен син нюанс, и кухненските уреди, нищо не се беше променило, откакто Лиса помнеше стаята.

— За мен ли са? — попита Робин, докато поздравяваше Лиса с усмивка.

Шейсет и четири годишна, набита, с четвъртито лице, с боядисана в предизвикателно червено коса и обута в широки, светлорозови полиестерни панталони на цветя, сега Робин бе неразделна компаньонка на майка ѝ. Формално, тя все още беше икономка — длъжност, която бе изпълнявала, откакто Лиса се беше родила. Когато здравето на Марта се влоши, основната задача на Робин стана грижата за нея, въпреки че все още се занимаваше с къщата и с готвенето.

Беше започнала да идва медицинска сестра, която да отменя Робин и Лиса, редуващи се да дежурят в стаята на Марта, откакто дишането ѝ се влоши преди шест седмици. В момента Робин бъркаше нещо във висока тенджерата на печката. По миризмата Лиса разбра, че основната съставка беше пилешко месо.

— А това за мен ли е? — отвърна Анди като, поглеждаше многозначително към тенджерата, докато носеше цветята към шкафа до мивката. Робин му направи физиономия.

— На кого му е притрябвала грозната ти мутра на масата? Със сигурност не и на мен — му каза в отговор Робин и се усмихна на Лиса. — Госпожа Марта е в стаята с телевизора. Госпожа Томпсън и госпожа Пейнтър са при нея.

Това бяха две от многото приятелки на майка ѝ. Лиса кимна и се запъти към горния етаж, за да смени дрехите си, без да ги прекъсва. Марта имаше толкова малко развлечения в последно време, че посещенията на приятелите ѝ се ценяха високо. Лиса само можеше да е благодарна, че не са я забравили.

Тя съблече костюма си и облече скромни жълтеникавокафяви панталони до коляното, бяла тениска и гуменки. Сега, когато си беше у дома, от уважение към чувствителността на майка си Лиса отбягваше всичко прекалено късо, прекалено тясно или прекалено модерно. Напрежението, което бе натрупала през деня, почти беше изчезнало. Любимата къща, в която беше израснала, винаги бе имала успокоителен ефект върху нея. Дори приглушеното чукане, което придружаваше ремонтните дейности, както и тревогите по заплащането им, не можеха да променят това. Всичко свързано с къщата — от дървената облицовка в гостната стая на първия етаж и красиво изрисуваните прозорци, които разпръскваха цветни отблясъци на най-неочаквани места, до ръчно издяланото вито стълбище, което започваше от преддверието, и стъкления купол, представляващ характерна особеност за покрива — напомняше за отминали времена. Тя се чувстваше почти като част от къщата. Това не я учудваше, тъй като къщата беше притежание на семейството на майка ѝ от поколения. Собствената ѝ спалня беше разположена в задната част на по-новото (построено през 1894 г.) северно крило, не много далеч от тази на майка ѝ. Или поне не много далеч от старата спалня на майка ѝ. Тъй като болестта ѝ беше прогресирала дотам, че се налагаше да я носят по стълбите, Марта бе поръчала да превърнат библиотеката в нейна спалня. Това не само улесняваше достъпа ѝ, но и преддверията в тази част на къщата бяха достатъчно широки за инвалидната количка. При тези обстоятелства Лиса остана сама в северното крило. Не че възразяваше. В интерес на истината уединението ѝ харесваше. А и тя обичаше стаята си. Стените бяха боядисани в кремаво, а завесите и кувертюрите бяха изработени по поръчка от ужасно скъп кретон на цветя в жълто, розово и зелено, който сама беше избрала на шестнайсет години. Персийски килим в преливащи се нюанси на розово и синьо покриваше пода. Стаята имаше висок четири метра таван, рядко използвана камина с елегантна облицовка в стил Адам и високи прозорци, гледащи над басейна и „Градината с бебето“, която представляваше заобиколена от тухлена стена експлозия от розови, червени и прасковени рози, в средата на която имаше малък фонтан във формата на крилато бебе херувимче, откъдето произлизаше и името ѝ. Мебелировката беше старинна, с изключение на леглото — широко и с балдахин — и голямото бледозелено канапе и отоманката в

ъгъла. По същото време, когато бе избрала кретона, съседната спалня беше превърната в баня и огромен дрешник. Банята се намираше между спалнята и дрешника.

Лиса влезе в банята, изми си ръцете и оправи грима си. Както стоеше пред огледалото и връзваше косата си на опашка, тя осъзна, че е забравила вратата към дрешника отворена. Можеше да види в огледалото закачалката, на която окачи сваления костюм, както и колекцията от кукли, подредени на полиците. Когато беше малка, Лиса не беше типичното момиченце, но обичаше своите кукли. Дори когато спря да си играе с тях, тя грижливо запази любимките си.

Докато връзваше косата си с ластика, погледът ѝ мина разсеяно през куклите и се спря заинтригувано върху Катрина — кукла с почти детски ръст, която сега стоеше забравена в един ъгъл. Катрина имаше черна коса до раменете, плътен бретон и набрана в горната си част синя кадифена рокля с дантелена якичка.

Като гледаше към куклата, Лиса си пое дълбоко въздух.

„Малкото момиченце. Изчезналото семейство.“

Лицето на куклата. Прическата. Роклята. Всичко злоещо напомняше на малката дъщеря от снимката на семейство Гарсия. Как ли беше името ѝ?

„Мариса“ името сякаш изшумоля в съзнанието ѝ.

Прикована, с поглед все така вперен в куклата, Лиса усети как сърцето ѝ бие лудо и пулсът ѝ се ускорява.

— Не ставай глупава. Разбира се, че е съвпадение. — Скара се гласно на себе си, за да освободи напрежението, което за момент я бе обхванало. Тя се дръпна от огледалото и влезе в дрешника, който, въпреки отделената баня, беше просторен като спалня. Прозорците бяха закрити с тежки завеси. Макар че осъзнаваше колко е абсурдно, мракът в дрешника я караше да се чувства неспокойна. Тя бързо светна лампата, след което коленичи пред куклата, с която си беше играла години наред и която внезапно бе започнала да я плаши.

„Държиш се като пълна идиотка.“

Напълно го осъзнаваше, но това не ѝ помагаше особено. Откакто се помнеше, имаше Катрина. Толкова отдавна, че дори не можеше да си спомни кога я беше получила. Катрина просто винаги бе съществувала като фон в живота ѝ. Докато се вглежда внимателно в куклата, устата ѝ пресъхна и пулсът ѝ запрепуска яростно. Замислена

да прилича на четири — петгодишно дете, Катрина беше с розови бузки и здрав вид, с големи сини очи, които сезираха неவிждащи изпод извивката на остри черни мигли. Предпазливо, Лиса докосна лицето ѝ. В съзнанието ѝ изникна нелепият — както сама си даваше сметка — образ на танцуващата зла кукла Чъки. Успокоителната гладкост на хладката и твърда пластмаса прекъсна необуздания полет на въображението ѝ. Това не беше непокътнатото тяло на малката Мариса Гарсия, скрито през всичките тези години в дрешника. Пред нея стоеше собствената ѝ позната и обичана кукла.

„Пфу“

Лиса въздъхна успокоена. Дори не знаеше какво точно си бе помислила, но за нея беше облекчение да разбере, че въпреки всичко бе грешала.

Но ако не я лъжеше паметта, облеклото поразително приличаше на това, което носеше малкото момиче от снимката.

Опитвайки се да запази спокойствие пред празния поглед на порцелановите очи, Лиса плъзна пръст по един от кадифените ръкави, потърка полата между пръстите си и докосна набора в горната част на дрехата. Кадифето беше гладко и плътно, очевидно качествено. Наборът изглеждаше направен на ръка и украсен с истинска бродерия. Доволна, че беше взела със себе си досието на Гарсия, тя се изправи и влезе в спалнята, за да го извади от куфарчето, което беше пуснала на пода до леглото. Коленичи отново пред Катрина, отвори папката и премести погледа си от малкото момиче на снимката върху куклата.

ГЛАВА 5

„Леле“, помисли си Лиса. Роклите, които носеха двете, изглеждаха направо еднакви. Детето и куклата толкова много си приличаха, че чак беше плашещо.

Беше невъзможно да се твърди нещо сигурно по малката и неясна снимка, но приликата не можеше да бъде по-необичайна. Нямаше как да се каже дали очите на Мариса бяха сини, дали бродерията на роклята ѝ изобразяваше малки бледосини и бели цветчета със зелени листа както тази на куклата, но изглеждаше малко вероятно. Кожата на Мариса беше определено по-матова от тази на куклата, а синият нюанс на роклята ѝ изглеждаше по-тъмен на снимката. Но роклите и на детето, и на куклата бяха с дълъг ръкав и широки поли, имаха приблизително еднаква дължина и еднакви дантелени яки с къдрички.

Лиса усети, че сърцето ѝ бие силно.

„Овладей се, си каза тя. Няма как това да е нещо повече от съвпадение.“

Очевидно куклата е била облечена като истинско момиченце. Сините кадифени рокли с набор трябва да са били много разпространени сред децата в предучилищна възраст по времето, когато тя бе получила Катрина. А тъй като не си спомняше, кога се беше случило това, то тогава тя самата трябва да е била на тази възраст. Куклата се предполагаше, че трябва да имитира истинско дете. Затова беше логично да я облекат като такова. Вероятно имаше хиляди кукли из страната, облечени по същия начин и изглеждащи по същия начин.

Колкото и да беше разумен този аргумент, Лиса все пак взе Катрина и я обърна, за да провери роклята за етикет или друг отличителен белег. В този момент мобилният ѝ телефон звънна. Неочакваната „Пета симфония“ на Бетовен я накара да подскочи.

Телефонът беше в чантата ѝ в спалнята. Лиса остави Катрина, изправи се и забърза да отговори.

— Ще се наложи да отменя обяда ни в петък.

Гласът беше на баща ѝ. К. Барлет Грант беше уважаван федерален съдия, който сега живееше на около сто и десет километра от тях, в луксозния квартал „Гленвю“ в Луисвил — най-големия град в Кентъки. Висок, як и все още удивително красив за своите шейсет и осем години, той беше бивш конгресмен, който някога бе имал много по-големи политически стремежи. Но неуспешният опит да влезе в Сената провали стремежите му към държавна служба и вместо това той прие ролята на високопоставен член на своята партия. Все още местен инициатор и — благодарение на двете си съпруги, всяка от които беше богата — състоятелен човек, той беше високо ценен от почти всички, с изключение на дъщеря си и бившата си жена. Въпреки че Лиса бе единственото му родно дете — при втория си брак той се беше сдобил с трима доведени синове — взаимоотношенията им бяха трудни, откакто родителите ѝ се разведоха мъчително, когато тя бе на шест. На практика те не поддържаха никаква връзка до миналата есен, когато Лиса се върна в „Грейсън Спрингс“. Оттогава, винаги по настояване на Барти — той мразеше да го нарича така, затова и Лиса винаги го правеше — те излизаха от време на време да хапнат. Тя смяташе, че откакто бе станала адвокат като него самия, той бе започнал да се опасява от евентуално застъпване на кръговете, в които се движеха. Ето защо се опитваше да направи каквото може, за да предотврати възможността тя да каже нещо неблагоприятно за него.

Барти винаги бе мразил да го представят като лош човек. А естествено, той не я познаваше достатъчно добре, за да знае, че беше достатъчно лоялна към семейството.

— Семейни задължения ли имаш? — попита Лиса мило. Знаеше, че той всячески се стараеше да се представи като предан съпруг и баща.

— В интерес на истината, процесът, който председателствам, изглежда, ще се проточи. Няма да мога да се измъкна.

— Прочетох във вестника, че Тод — най-малкият доведен син на баща ѝ, който беше седемнайсетгодишен гимназист — щял да се състезава в петък. — Тонът ѝ беше безстрастен.

Той въздъхна.

— Добре, хвана ме. Да, ще отида на състезанието на Тод. Джил — съпругата му — не иска да ходи сама.

— Не е нужно да се оправдаваш. Нямам нищо против да отменим обяда, за да отидеш да гледаш състезанието на Тод. Само ми се щеше да беше такъв добър баща и за мен.

— Лиса...

— Знам, Барти, знам. Възрастта променя гледната точка. — По време на един от обедите им баща ѝ се беше постарал да я убеди, че съжалява за това, че не е прекарвал достатъчно време с нея, когато е растяла, или по-точно, че въобще не е бил край нея след развода. Възрастта му била придала мъдрост и го накарала да осмисли приоритетите си. Сега семейството било на първо място. Може би наистина го мислеше. Определено с второто си семейство се държеше, сякаш го мисли.

— Помолих те да не ме наричаш Барти.

— Ще се опитам да запомня. — Една мисъл се зароди в нея и тя сви вежди. — Случайно да съм била осиновена?

Естествено, тя знаеше отговора. Или поне вярваше, че го знае. Но нещо накара въпросът да изникне в съзнанието ѝ от нищото. Може би причината беше в неговото безразличие към нея, в сравнение с вниманието, което отделяше на доведените си синове, които дори нямаха кръвна връзка с него; в приликата ѝ с Анджеला Гарсия; или в проклетата кукла.

Последва кратка пауза.

— Защо, по дяволите, ми задаваш такъв въпрос?

— Защото днес в работата попаднах на неразкрит случай, касаещ изчезването през 1980 г., на едно семейство от този край. Проблемът е, че с майката — Анджеला Гарсия — си приличаме удивително. Една жена, с която работя, си беше помислила същото. Тя ми даде досието и аз го взех с мен вкъщи. Тъкмо гледах отново снимката, когато ти се обади. Приликата е поразителна. Ето защо си помислих, че ако съм осиновена, това би могло да бъде някакво обяснение.

„Например защо никога не си ме обичал“, помисли си тя, но не го каза на глас.

Лиса чуваше бързото му говорене от другия край на линията.

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувал! Разбира се, че не си осиновена. Майка ти те роди на седми април 1981 г., около седем часа сутринта, в някоя от болниците — забравил съм името ѝ — в Силвър Спринт, Мериленд. Аз бях там, тя беше там и ти се роди по

естествен път. Вероятно някъде има дори видеозапис. Слушай, Лиса. Ако искаш да преуспееш като адвокат, трябва да потиснеш това твое огромно въображение.

Фактът, че като малка бе имала въображаем приятел, а като тийнейджърка бе вярвала, че къщата е обитавана от духове, поради което се беше наложило да спи на лампа, без съмнение беше в основата на забележките му за „откаченото въображение“ Това ѝ пречеше още повече да изпитва привързаност към него.

— Лиса! Вечерята! — Гласът на Робин се понесе от долния етаж.

— Виж, Барт, трябва да затварям. Пожелай успех на Тод, когато го видиш в петък.

— Лиса...

Но каквото и да искаше да ѝ каже, връзката вече беше прекъснала.

— Лиса! — викна отново Робин. Тази сила на гласа ѝ означаваше, че майка ѝ вече се е отправила към масата, поради което Лиса пхна телефона в джоба си и забърза надолу.

— Идвам! — викна тя в отговор.

Когато слезе долу, гостите си бяха отишли и майка ѝ седеше в инвалидната количка начело на полираната махагонова маса в трапезарията. Те все още се хранеха тук просто защото винаги бяха правили така, независимо че в кухнята щеше да бъде много по-практично. Ръчно изрисувани китайски тапети, килим „Обюсон“ и тежки златисти копринени завеси придаваха на стаята официален вид. Върху красиви покривчици беше нареден любимият на Марта порцеланов сервиз от Херенд, а Робин сипваше в купички ароматна супа.

— Аналиса. — Все така красивите сини очи на майка ѝ засияха, когато Лиса влезе в стаята, а на лицето ѝ се появи усмивка. Аналиса Серафина беше цялото ѝ име. Марта то ѝ казваше, че беше избрала такова име, защото намираше своето — Марта Ан — за обикновено, а през целия си живот бе искала нещо по-романтично. Ето защо беше дарила дъщеря си с прекрасно романтично име. Лиса се радваше, че само една шепа хора го знаеха.

— Здравей, майко.

Преди да седне на стола до нея, Лиса я целуна бързо по бузата. Кожата на майка ѝ беше мека, суха и крехка като стара коприна.

Някога Марта беше висока метър и седемдесет, с атлетично телосложение и достатъчно енергия, за да накара тийнейджърката Лиса да лежи на дивана в самозащита. Беше изкусна ездачка, състезателка по голф, обичаше тенис и беше известна из целия щат с това, че организираше най-екстравагантните партита — тези, свързани с конните състезания, бяха станали легендарни. Заемаща централна роля в живота на майка си, Лиса от малка беше насърчавана да кани приятелите си на тези събирания. Тя, Нола и останалите общуваха под белите тенти, разпънати на моравата, със стотици знаменитости и хора от висшето общество. Тогава Лиса все още не си даваше сметка колко специални бяха тези дни и колко мимолетни. Сега шейсет и осем годишната Марта изглеждаше поне едно десетилетие по-стара. Косата ѝ — винаги златисторуса и дълга до раменете — сега беше къса, перушинеста и бяла като сняг. Някога закръгленото ѝ лице беше толкова слабо, че фините му кости сякаш стърчаха през кожата. Заради опустошителната болест, която бавно и жестоко отнемаше живота ѝ, Марта тежеше едва четирийсет и пет килограма. Не можеше да стои или да ходи сама и въпреки че все още имаше малко сила в ръцете, не можеше да ги вдига, да се облича, да си ляга или да прави каквото и да било без чужда помощ. Дишането ѝ все повече се затрудняваше с всеки изминал ден и лекарите ѝ казаха на Лиса, че съвсем скоро ще се наложи да бъде на кислород през цялото време, а не само нощем, както беше сега, когато спеше на болничното легло, сложено специално за нея. За момента обаче мускулите на пикочния мехур, червата и лицето бяха пощадени. Говорът ѝ беше колеблив и понякога неразбираем, а когнитивните ѝ функции бяха бистри, както винаги. Това беше за Лиса както благословия, така и проклятие. Майка ѝ все още беше себе си, напълно непокътната умствено, но прикована в отслабващото си тяло. Тя разбираше какво се случва с нея и именно фактът, че се опитваше да гледа смело на това, късаше сърцето на Лиса.

— Чух, че има някакъв проблем у Бюканън — заяви Робин. Лиса направи кисела физиономия. В Удфорд нямаше тайни. Без съмнение, беше Анди. А може би някой съсед бе видял полицейските коли или бе чул нещо, след което се бе обадил незабавно на Робин, за да ѝ каже новината или да я попита дали знае нещо за случващото се. — Бъд Бюканън е арестуван.

— Какво е направил? — попита с интерес Марта. Лиса поднесе лъжица с пилешка супа към устните на майка си и Марта отвори уста и я изгълта, без да отмества очи от Робин. Много пъти Робин бе предлагала да седи с тях и да храни Марта, така че Лиса и майка ѝ да имат възможност просто да си говорят. Дъщерята обаче винаги отказваше, запазвайки за себе си този ангажимент. Тя с болка осъзнаваше, че времето им заедно изтича.

— Стрелял по заместник-шерифа, който отишъл да го разпита за инцидент на пътя „Травис Роуд“, при който шофьорът блъснал човек и избягал. Естествено, бил пиян. Полицията дошла и го арестувала.

— Истинско чудо е, че не са го застреляли — възкликна Лиса, докато поднасяше отново лъжицата към устата на майка си. Ако наистина беше стрелял по заместник-шерифа, злобният старец щеше да си има големи проблеми. Чудеше се какво ли прави Скот по въпроса. Беше сигурна, че ще направи нещо.

— Де тоя късмет — каза мрачно Робин. Нейната забележка, отнасяща се за Бъд Бюканън, означаваше, че воюват от години.

— Горкият Скот. — Майка ѝ поклати глава, когато Лиса се опита да ѝ даде още една лъжица от супата. — Ти яж. Виждаш ли го често в работата?

— Видях го днес. — Лиса послушно хапна от супата си, след което предложи отново на майка си. Този път тя прие. Лиса се стремеше да отклонява вниманието на Марта от домакинството и болестта. Според нея, докато майка ѝ се интересуваше от външния свят, щеше да се държи. Но не искаше да я натоварва с неща, които можеха да я наранят, затова внимаваше и представяше нещата в оптимистични краски. — Изпраща ти поздрав.

— Толкова умно момче. Винаги съм знаела, че ще успее.

Робин изсумтя. Нито тя, нито Анди харесваха особено Скот. Като младеж, той трябваше да се бори с петното, което му бе лепнал неговият произход, а като възрастен рядко го бяха виждали. Но преди години, когато беше любимец на майка ѝ, Лиса подозираше, че Робин и Анди ревнуват.

— Хайде, Робин. Знаеш, че той постигна много — смъмри я Марта. Робин се намръщи, но поне тя не я видя.

— Определено е така — съгласи се охотно Лиса, въздържайки се от коментара, че освен всичко друго, той е и арогантен кретен. Все пак

това нямаше връзка. Никой не можеше да отрече, че Скот бе пожънал успех.

— Областен прокурор — каза възхитена Марта. — Кой можеше да си го помисли.

— Жалкият бял боклук си остава жалък бял боклук — измърмори Робин.

— Мисля, че приключихме със супата, Робин. — Лиса се опита да успокои с поглед любимата си семейна прислужница. Робин отнесе купите за супа и се върна с чинии с печена риба и салата. Порцията на Марта беше нарязана на парченца. Лиса даде една хапка на майка си, след което хапна и тя. Ако не се хранеха заедно, Марта забелязваше това и отказваше да яде.

— Добре ли мина денят ти? — Майка ѝ се беше концентрирала сега върху нея.

Лиса знаеше, че тя искрено се вълнува, затова се усмихна, кимна положително и разказа една крайно преиначена версия. Не беше нужно да споменава, че „Ягуарът“ се е повредил, че златното момче на майка ѝ я е заплашило с уволнение или че е била наказана. Докато говореха и се хранеха, Лиса установи, че наблюдава майка си. Не за първи път си даваше сметка за това, колко малко си приличаха на външен вид двете. Но за първи път това я притесни. Все пак, въпреки че чертите на лицата им бяха различни, те имаха едни и същи маниери и мимики. Дори гласовете им звучаха еднакво, ако не се взимаха под внимание последиците от болестта на майка ѝ. А и всички твърдяха, че се смеят по абсолютно един и същи начин. Въпреки всичко образът на Анджеला Гарсия не я напускаше. Нелепо беше да мисли, че приликата между нея и жената от някаква избледняла трийсетгодишна снимка означава нещо. Какво можеше да е то? Най-много да бяха далечни роднини. Какво друго можеше да е? Да е преродената Анджеला Гарсия? Да е малката Мариса Гарсия, тайно осиновена? Това беше налудничаво. И все пак приликата дотолкова я смущаваше, че в края на разказа си тя добави небрежно:

— А, трябва да те попитам нещо. Как се казваше болницата, в която съм се родила?

— „Св. Богородица и св. Елизабет“ — Отговорът на Марта беше бърз. Чертите на лицето ѝ се смекчиха и тя се усмихна меланхолично. — Беше най-щастливият ден в живота ми. Сдобих се със своето

скъпоценно ангелче. Когато те сложиха в ръцете ми, аз се разплаках. — Очите й леко се присвиха и погледнаха Лиса. — Защо питаш?

— Днес трябваше да попълня един формуляр в работата — отговори Лиса уклончиво. — Майко, хапни още малко.

Майка й поклати отрицателно глава.

— Нахраних се. — Тя се усмихна на Лиса. — Имам снимки от болницата в бебешкия ти албум. Искаш ли да ги видиш?

Нямаше нищо по-приятно за Марта от разглеждането на многобройните албуми, в които беше събрала снимки от живота на дъщеря си. В резултат на това Лиса бе разгледала достатъчно свои снимки за няколко живота напред. Преди майка й да се разболе, достатъчно беше Марта да извади един от албумите, за да накара Лиса да изчезне. Откакто се върна вкъщи, беше много по-търпелива, следователно й се наложи да предприеме многобройни фотопътувания назад в миналото, които изтърпя с охота, тъй като знаеше, че доставяха удоволствие на майка й. Независимо от това, Лиса не обръщаше особено внимание на снимките. Сега обаче тя беше не само заинтригувана, но и жадна да разгледа албума.

— С удоволствие.

Грейнала от задоволство, Марта погледна към Робин.

— Знаеш къде държи бебешкия албум на Лиса. Би ли ни го донесла във всекидневната, моля те?

— Искате ли да донеса и малко сладолед? Имаме с вкус на праскова. — И Робин, както Лиса, винаги се опитваше да съблазни Марта с нещо за ядене, а сладоледът с вкус на праскова беше един от любимите й десерти.

— Аз не искам. Лиса? — Тя погледна към дъщеря си, която поклати отрицателно глава.

Десет минути по-късно те бяха във всекидневната с глави, надвесени над бебешкия албум на Лиса. Телевизорът, който се беше превърнал в главно развлечение за Марта, докато светът около нея се смаляваше, бе включен, но без звук. Високите прозорци гледаха на изток, където тъмнината тъкмо беше започнала да обагрят в мораво далечните хълмове и да пълзи надолу през полета, пълни със стада пасящи коне. Ръчно резбованата ламперия и отрупаните с книги и спомени етажерки трябваше да правят стаята да изглежда тъмна и тясна, но бамбуковите щори бяха вдигнати догоре, за да пропускат

изцяло златистата вечерна светлина, и това, в съчетание с истинските размери на помещението, правеха стаята изненадващо приятна.

— Виж колко огромна бях. — Марта посочи една снимка, на която беше бременна и стоеше пред остъклената врата на бетонна стена. От надписа над вратата Лиса разбра, че това беше болница. Знанията ѝ за живота на нейните родители преди раждането ѝ бяха малко мъгляви, най-вече поради липса на интерес от нейна страна. Знаеше, че е родена в Мериленд, в покрайнините на Вашингтон. Предполагаше, че фотографът е бил Барти. По времето, когато той и Марта все още са били двойка. За кратко Лиса се зачуди дали са били щастливи, след което отпъди мисълта. — Толкова трудно забременях. Бях много развълнувана. Искях те толкова много.

— Ако си знаела колко проблеми ще имаш с мен, вероятно веднага си щяла да избягаш, нали? — Лиса ѝ се усмихна закачливо. Тийнейджърските ѝ години бяха луди. Измъкваше се тайно, веселеше се, бягаше с неконтролируема тълпа от други привилегировани деца, които имаха основно три мисли в главите си: да се напият, да се надрусат и да се изчукат. Тя не беше толкова зле, колкото останалите, но все пак достатъчно, за да предизвика безбройни кавги с притеснената си майка.

— Шегуваш ли се? Не бих пропуснала и минута. Отглеждането ти беше радостта на живота ми.

Неочаквана буца заседна в гърлото на Лиса. Нямаше никакво съмнение в искреността на майка си, както не се съмняваше и в това, че не заслужава такава безусловна любов. След като лудите ѝ тийнейджърски години свършиха, тя отиде в колеж, а след това в университет, без дори да погледне назад. След първата година рядко се връщаше у дома. Беше приела за даденост всичко — любовта на майка си, малко старомодния свят, който остави зад гърба си, и постоянната финансова сигурност. Ако изобщо някога си бе направила труда да се замисли за това — а не бе — вероятно щеше да си помисли, че всичко винаги ще си остане там и ще я чака да се върне. И когато за първи път осъзна, че нещата не стоят точно така, тя се почувства объркана, дори шокирана.

— Доброволно се подлагаш на трудности, а? — попита Лиса безгрижно, решена да не допуска собствената ѝ сантименталност да помрачи настроението на майка ѝ. Марта се засмя, при което тя също

се усмихна. Депресията беше разбираем страничен ефект от болестта и Лиса всячески се стремеше да помогне на майка си.

Под ръководството на Марта, Лиса бавно разгръщаше страниците. Разглеждаше снимки на майка си в болничното легло и Барт до нея; на себе си като новородена, понесена от медицинска сестра към една везна в ъгъла на стаята; отново на себе си като бебе, но този път увита в розово одеялце, с шапчица на главата и връчена на майка ѝ; на тримата — Марта в болничното легло, Барт, застанал до нея, и тя в ръцете на майка си. Лиса се убеди. Всичко беше пред нея — грижливо запазените гривни, които тя и майка ѝ бяха носили в болницата; малките отпечатащи от крачетата ѝ; датата, мястото и часът на раждането ѝ, както и ръстът и килограмите ѝ. Нямаше никакво осиновяване, както я бе уверил баща ѝ. Тя действително беше Аналиса Серафина Грант, родно дете на родителите си, а приликата с Анджеला Гарсия можеше да бъде единствено плод на далечни генетични връзки или просто случайност.

Това се оказа изненадващо облекчение за нея.

Точно в девет часа Лин Картър — сестрата, която идваше, за да приготви Марта за лягане и да се грижи за нея през нощта — се появи на вратата на всекидневната. Тя почука леко, за да привлече вниманието им, при което Лиса се обърна и ѝ се усмихна. Марта не можеше да завърти толкова встрани главата си, но знаеше кой беше, защото това се бе превърнало в рутина.

— Готова ли сте да вървим, госпожице Марта? — попита Лин. Висока, чернокоса, петдесетгодишна жена, със стоманени рамки на очилата и когато беше необходимо, със също толкова стоманено държане, Лин приемаше сериозно работата си. Пример затова беше сестринската ѝ униформа, която днес представляваше бял костюм от панталон и горнище е къс ръкав. Лиса ѝ бе казала, че носенето на униформа не е задължително, но тя беше настояла. Това ѝ придавало авторитет, а освен всичко, не ѝ се налагало да се притеснява какво да облече.

— Имам ли избор? — Гласът на Марта беше леко шеговит.

— Не, мадам — каза Лин.

— Е, тогава нека да вървим.

Лин се усмихна на Лиса, докато Марта придвижваше с помощта на едно копче инвалидната си количка настрани от телевизора и в

посока към вратата. Нежното бръмчене на електрическия мотор беше станало толкова познато за Лиса, че сега тя едва го чуваше.

Лиса пожела лека нощ, след което майка ѝ изчезна. Останала сама, тя натисна един бутон на дистанционното и изключи телевизора. Докато се изправяше и се протягаше уморено, тя си помисли, че откакто се бе върнала у дома, гледаше повече телевизия от всякога. Улавяше се — което беше и най-тъжното — че наистина започва да се интересува от съдържанието на куфарчетата в „Сделка или не“ или от това, кой ще свали най-много килограми в „Да загубиш най-много“. И все пак не съжеляваше. Гледането на телевизия беше време, което споделяше с майка си, а времето — вече бе убедена — се превръщаше във все по-ценно нещо за двете.

При тази мисъл Лиса се уплаши. Чувството, че на Марта ѝ остават по-скоро месеци, отколкото години, беше прекалено депресиращо, за да се спира на него тази вечер.

Хубавото нещо на заточението в Сибир беше, че за първи път, откакто бе почнала като асистент в прокуратурата, нямаше недовършена работа за вкъщи. Друг бе натоварен с отговорността да се погрижи всички документи, необходими за утрешното дело, да бъдат готови. Това ѝ даваше малко свободно време на разположение. Тя се обади на пътна помощ, за да се увери, че колата ѝ е прибрана — както и беше — след което позвъни на Нола, за да се разберат да обядват заедно в петък, тъй като уговорката с баща ѝ отпадна. След като приключи, Лиса излезе навън, жадна за малко свеж въздух. Не беше домошарка, но откакто се върна в „Грейсън Спрингс“, почти непрекъснато си стоеше у дома.

На излизане от кухнята, докато минаваше през верандата, тя не видя никъде нито Робин, нито Анди, въпреки че цветята, които Анди беше донесъл, сега стояха на кухненската маса. Микробусите на работниците ги нямаше, така че по изключение петте акра градини и морава бяха изцяло само на нейно разположение. Избледняващата светлина ставаше все по-мека и всичко се обливаше в нежното розово зарево на приближаващия залез. Отвъд добре поддържаните земи около къщата, едва забележими през дърветата, червените покриви на конюшните блещукаха под танца на последните слънчеви лъчи. Дългокрако жребче подскачаше покрай бяла ограда, докато майка му и останалите пасяха невъзмутимо. Наблизо жужаха насекоми, крякаха

дървесни жаби, а листата нежно шумоляха от приятния ветрец. Минаваше ѝ през главата да обере прецъфтелите цветове на мушкатата или да оплеви лехите с домати, но за момента това бяха само мисли. Вместо това тя се запъти към любимото си местенце. Дългите сенки на дъбовете, орехите и магнолиите се състезаваха помежду си да засенчат окосената трева на златната морава, която беше буйна и тучна като изумруден килим под краката. Като подминаваше цветните градини с тесните ниски тухлени огради и павирани алеи, Лиса продължи да върви, докато не стигна до огромната стара черница, по която обичаше да се катери като дете. Въжената ѝ люлка все още висеше, завързана за един здрав клон. Наблизо имаше хамак, разположен до два градински стола, боядисани в бяло. Тя се метна на люлката, потънала в мисли, и започна да отгласква разсеяно крака си от земята, така че да се полюлява леко напред-назад.

Внезапно някой улови въжетата зад гърба ѝ и я спря в движение. Тя се обърна уплашена.

Скот гледаше надолу към нея. Не го беше чула да приближава.

— Искаш ли да те залюлея? — попита той.

ГЛАВА 6

Преди Лиса да успее да отговори, ръцете на Скот се плъзнаха надолу по въжетата и той започна да дърпа назад люлката. Тя се хвана здраво, за да не се изпързалия от седалката, а краката ѝ висяха на сантиметри от земята.

— Хей — възпротиви се Лиса, почти със смях. Той все още носеше бялата риза и сивите панталони. Тя предположи, че вероятно е дошъл, за да си прибере колата.

— Дръж се.

Както я беше вдигнал на високо, той пусна люлката и Лиса се понесе напред, за да се върне обратно към него след момент. Скот отново я бутна, като хвана ръба на седалката и я издигна, така че да се залюлее още по-силно. В този момент, докато летеше нагоре с изпънати крака към извиващите се и отрупани с малки плодчета клони, тя отново беше на единайсет години, а той — невероятно готиното момче, което можеше да я полюлее, ако наоколо нямаше никой друг и му се помолеше настойчиво.

— Стой далече от момчето на Бюканън. — Можеше почти ясно да чуе мъмренето на Робин и на останалата част от домашния персонал. През всичките години те не пропускаха да ѝ направят забележка всеки път, когато ги видеха заедно. — Семейството им не е стока.

Тя, естествено, не ги слушаше. Кога изобщо бе слушала някого? Преди сексуалността изобщо да се зароди в съзнанието ѝ, Лиса възприемаше Скот просто като невероятен партньор за игри, който рядко се унижаваше дотам, че да говори с нея. Беше прекалено малка, за да осъзнава, че в това затворено общество, в което стриктното класово разделение съществуваше и до днес, Скот не беше считан за подходящ приятел за госпожица Лиса Грант от „Грейсън Спрингс“. Сега тя си даде сметка колко снобско и глупаво беше това и колко болезнено за него е било да расте в тази среда. По онова време Лиса приемаше за нещо нормално да ѝ правят забележки на висок глас, без

никой да се интересува от наранените чувства на момчето; да не го допускат до басейна, тенис корта или дори да влезе в къщата за чаша вода, без изричното разрешение на госпожа Марта; или да не му се позволявала разговаря с Лиса и нейните приятели повече от необходимото.

Радваше се — както осъзна с изненада, докато той я люлееше — че беше постигнал нещо. Момчето, което всички гледаха с пренебрежение през годините, заслужаваше поне това възмездие.

Когато люлката полетя още веднъж обратно към него, ръцете, които трябваше да я хванат и да я извисят отново, бяха изчезнали. Лиса погледна с изненада през рамо и видя, че Скот си е тръгнал и сега върви към къщата.

Тя скочи полека от люлката и забърза към него.

— Ключовете ти са на куката в кухнята — каза тя, когато го настигна и закричи редом с него.

— Знам. Вече ги взех. Дойдох само да ти кажа, защото не исках да си помислиш, че някой е откраднал колата ми. Смятах да поздравя майка ти, но госпожа Бейкър — Скот винаги беше наричал Робин госпожа Бейкър, възможно най-уважително — каза, че вече си е легнала.

— Вече си ляга рано. — Лиса се поколеба дали изобщо да повдига въпроса. — Всичко наред ли е с баща ти?

Скот сви рамене.

— Арестуван е. Очевидно е блъснал странично някаква кола, след което просто си е продължил и се е прибрал у дома. Точно тогава ми се е обадил, но вече са го били издирили и са пратили някой да го разпита. Стрелял по заместник-шерифа, когато той влизал. Чакат го от три до шест месеца най-малко. Щеше да е много повече, ако не го познаваха и заместник-шерифът не беше Каръл Райт.

Каръл Райт беше друг дългогодишен съсед.

— Можеш да използваш връзките си.

— Не желая да ходатайствам. Не и тази вечер. Питай ме пак утре.

От казаното Лиса направи заключение, че на Скот му бе дошло до гуша от баща му, за което не можеше ни най-малко да го вини.

— Вечерял ли си? — попита тя.

— Не още.

— Остана малко пилешка супа. И риба. Мога да ти стопля.

— Да ми сготвиш вечеря ли предлагаш?

— По-скоро да я бутна в микровълновата.

Той се усмихна, очевидно развеселен от картината, която извикаха в съзнанието му думите ѝ.

— Госпожа Бейкър ще бъде очарована. Така злобно ме погледна, когато влязох в кухнята за ключа.

— Такава е с всички. Робин не е особено комуникативна. — Не беше напълно вярно, но беше близо до истината. Робин беше изключително мила с тези, които смяташе, че заслужават.

— Е, не че омаловажавам уменията ти да претопляш, но мисля да рискувам с един бургер в „Макдоналдс“.

Лиса се начумери.

— Можем да отидем в „Джимис“.

„Джимис“ беше малък крайпътен ресторант, на около два километра по пътя за Версай, чието местно произношение беше „Вирееше“. Освен приличната храна, в ресторанта имаше музика и беше оживен по всяко време на денонощието.

Лиса реши, че се нуждае да се махне от къщата. Тъй като майка ѝ си беше легнала, нощта зееше пред нея, пуста като огромна черна дупка. Дори компанията на Скот беше за предпочитане.

Веждите му се повдигнаха в почуда.

— Ние?

— Защо не? Отегчена съм. Освен това нямам кола, така че не мога да отида никъде сама. А и вече ми призлява от гледане на телевизия.

Последва кратко мълчание.

— Просто за твое сведение, Принцесо, имам правило да не излизам с хора, които работят за мен. Нямам нужда от проблеми. Ако ти се излиза, предлагам да се обадиш на Любовника.

Лиса замръзна на място.

— Не те каня на среща. Боже, опази!

— Радвам се, че поне за нещо сме на едно мнение. — Той продължаваше да върви към колата си.

— Само се опитвах да бъда любезна с теб — викна тя след него, усещайки как кръвното ѝ се покачва.

— Направи ми услуга и любезничи с някой друг.

— Така и ще направя. Не се притеснявай.

Скот стигна до колата си, отвори вратата и махна с ръка за сбогом.

— Не закъснявай за работа утре.

Тази реплика направо я вбеси.

— Кретен — измърмори Лиса, докато той влизаше в колата и затваряше вратата. Не можеше да я чуе и тя се зарадва. Не беше добър ход за кариерата да наречеш шефа си „кретен“. Но що се отнасяше до нея, той беше преди всичко Скот и след това неин шеф. Поне когато не бяха на работа. А тя нарече „кретен“ именно Скот, защото беше, винаги бе бил и щеше да си остане такъв.

— Малко е късно за гости, не мислиш ли? — Така Робин я посрещна, когато тя влезе наперено в кухнята. Вратата за малко да се затръшне с трясък зад нея, ако не я беше задържала, като я хвана за дръжката в последния момент. — Естествено, не можеш да очакваш добри обноски от момчето на Бюканън.

Както беше ядосана на Скот, това извади Лиса още повече извън релси.

— Първо, той не е момче. На трийсет и две години е, което го прави вече възрастен. — Тя направи пауза, колкото да отпори рязко хладилника, извади диетично безалкохолно, затвори вратата и погледна гневно Робин. — Второ, тъй като беше така любезен да ме докара, когато „Ягуарът“ се развали, трябваше да дойде и да си вземе колата. Трето, той е областен прокурор, което ще рече, че е преуспял и влиятелен юрист. Освен това е и мой шеф, така че ще съм ти благодарна, ако се държиш любезно с него, когато го видиш.

— Аз съм любезна — запротестира Робин, като я гледаше изненадано. — С всички съм любезна. Но не можеш да пренебрегнеш факта, че той винаги създава само неприятности. Всички от семейство Бюканън са такива.

— Дръж се любезно — настоя през зъби Лиса, докато отваряше безалкохолното и излизаше от кухнята. — Говоря сериозно, Робин.

Нямаше как да разбере отговора на Робин, защото хлопна вратата след себе си и се отправи към спортната зала в южното крило на къщата. Ако не можеше да излезе навън, винаги можеше да потича на пътеката, докато напълно се изтощи. Имаше нужда от физическа умора, ако искаше да прогони раздразнението, което я мъчеше цял ден.

„Беше наистина жалка картинка“, помисли си огорчено Скот, докато караше нагоре по алеята, водеща към главния път, който трябваше да го отведе до Лексингтън и до апартамента му. Ето го, трийсет и две годишен и все още със същите проблеми, които го тормозеха и като тийнейджър. На първо място, баща му, за когото със сигурност не му пукаше, но и с когото със сигурност трябваше да се разправя. В такава малка общност, където всеки го познаваше като „момчето на Бюканън“, нямаше начин да се разграничи от баща си, дори и да искаше. А в деветдесет и девет процента от времето това беше най-голямото му желание. Все същият злобен и агресивен пияница, старецът правеше всичко възможно да пропъди всеки, който някога бе го обичал, в това число и Скот. Само абсолютната му решимост да не остави старото копеле да победи, го караше все още да се връща. Това, както и знанието, че кучият син се нуждае от него, въпреки че беше последното нещо, което би признал.

Другият проблем, който неизменно се връщаше като бумеранг, беше Лиса.

Толкова отдавна я желаше, че да я има се беше превърнало в нещо като фикс идея. От момента, когато за пръв път на четиринайсет години тя започна да проявява интерес към него, до ден-дневен той се бореше със страстта си. В началото беше прекалено малка и Скот се срамуваше дори да си го помисли, независимо колко пъти умишлено се беше кълчила покрай него по бикини; колко пъти го беше молила да ѝ „помогне“ да вземе, донесе или поправи нещо, което изискваше от своя страна да се отърка в него; колко пъти беше казала или направила нещо толкова подстрекаващо, че със същия успех можеше просто да дойде в леглото му. Когато стана пълнолетна, той продължаваше да бъде прекалено предпазлив, прекалено наясно с различията в социалното им положение и с лекотата, с която семейството им можеше да го унищожи, ако нещо се бе объркало. Освен това, Скот достатъчно добре си даваше сметка за всичко, което дължи на госпожа Марта, че да се занася с любимата ѝ дъщеря. Но откакто Лиса завърши колеж и спря да се прибира у дома за лятото, той реши, че един ден ще прати по дяволите всички доводи и ще направи това, което и двамата желаеха. По това време, завършил като първенец на випуска си

„Университета Кентъки“, той беше изгряваща звезда в прокуратурата и да излиза с нея вече не беше немислимо. Всички някогашни предразсъдъци за богаташкото момиче и сина на стария пияница бяха спрели да важат.

Въпреки че изглеждаше точно обратното.

Всеки месец тя беше по страниците на вестниците — посетила еди-кой си благотворителен бал, облечена с дизайнерска рокля по последна мода и с това, което Скот наричаше „гадже на месеца“. Познаваше бандата от момичета, с които тя дружеше, откакто познаваше нея самата, но той и те бяха част от различни общества. Момичетата прекарваха времето си в кънтри клуба, а той — с кутията с инструменти. Двете общества рядко общуваха помежду си. Докато се измъкваше със собствени сили чрез усилена работа и за първи път в живота си се държеше като равноправен със силните фигури на Лексингтън, той наблюдаваше как шефът му и шефът на шефа му се кланят доземи на богатите семейства като Грант и постепенно осъзнаваше колко е голяма все още пропастта между Лиса и него.

По-късно, докато Скот все още си проправяше път в кариерата, Лиса изчезна.

След това той я виждаше рядко, в случаите, когато се прибираще у дома. Беше както винаги сексапилна, красива и самоуверена. Скот обаче беше пораснал и помъдрял. Научил се бе, че е най-добре да избягваш проблемите, когато имаш тази възможност. Все така силно желаше Лиса и все така сигурен беше, че тя няма да побегне с писъци, ако направи опит. Въпреки това, той не направи нищо. Не беше сигурен точно защо. При положение че репутацията ѝ на хубавица беше всеобщо известна, той едва ли щеше да посегне на нещо, което не беше леснодостъпно. Може би точно това беше и причината. Може би нямаше желание да бъде поредната бройка в тефтера ѝ. Или просто прекалено много уважаваше госпожа Марта, за да вкара в леглото си своенравната ѝ дъщеря. Тази жена беше направила повече за него от всеки друг, повече дори от близките му.

Когато здравето на госпожа Марта се влоши и през октомври Лиса се върна обратно, той на няколко пъти я зърна. Дистанцираността обаче го устройваше. Кариерата му вървеше прекрасно, печелеше много и имаше амбиции за губернаторския пост. Работеше усилено за страната и за себе си. Последното нещо, от което се нуждеше сега,

беше отново да се пристрасти към Лиса Грант. Една авантюра с жена от хайлайфа, която беше в града само докато майка ѝ почине, след което щеше да офейка обратно в Бостън, не влизаше в плановете му. Точно тогава Лиса дойде при него и го помоли за работа.

По дяволите, трябваше да прозре проблемите по-рано. Почти ѝ беше отказал. Но тя го погледна с големите си очи с цвят на карамел и обясни положението, в което се намираше. Готова бе да работи каквото и да било и го молеше за тази услуга заради майка си. Накрая той се огъна. Не вярваше Лиса да приеме позицията на асистент, която ѝ предложи, но тя се съгласи на мига.

От момента, в който Скот така глупаво я допусна обратно в живота си, и то срещайки я ежедневно, тя започна да го влудява. Не че го съблазняваше. Слава богу, беше пораснала достатъчно, за да престане с това. Но самото ѝ присъствие наоколо го влудяваше. Побъркваше се, когато чуваше гласа ѝ, когато гледаше начумерения ѝ поглед, надвесена над някоя справка, когато я виждаше да преминава покрай кабинета му с неповторимата си кръшна походка, когато я зърваше да се реди на опашка за копирната машина, дори когато чуеше други хора да говорят за нея.

Най-вече откачи тази сутрин, когато я видя от прозореца си да се целува с Джоел Пейтън.

Тази вечер, когато Лиса предложи да отидат заедно в „Джимис“, той за малко да приеме.

Точно тогава си възвърна здравомислието достатъчно, че да ѝ откаже. Истината беше, че Скот ужасно я желаше, а тя без съмнение също, така че при тези обстоятелства вечерята в „Джимис“ имаше голяма вероятност да завърши в леглото. Въпреки че цял живот си беше представял именно това, все пак имаше достатъчно здрав разум, за да знае, че би било грешка. Грешка, толкова огромна и катастрофална, че да го извади извън релси в личен и в професионален план.

Нямаше да го допусне. Твърде дълго и усърдно беше работил, за да стане това, което е сега.

Въпросът беше, че когато я видя на люлката, времето като че ли се върна назад. Той сграбчи възетата, както беше правил много пъти в миналото, а тя наклони главата си назад и му се изсмя. Докато я люлееше, той осъзна, че вече са възрастни и ако поиска, може да я има.

Тази мисъл го обля в пот и той се показва достатъчно умен, че да се обърне и да си тръгне.

Това, което трябваше да направи, беше да се поздрави за навременната съобразителност, с която Господ го бе дарил. Вместо това му се щеше да удари някоя стена.

Звънът от мобилния телефон отвлече вниманието му. Погледна надолу и видя номера, изписан на дисплея. Джани.

Не вдигна.

Джани Унгар беше двайсет и шест годишна, икономически съветник в неговата банка. Беше завършила колеж и произлизаше от средната лексингтънска класа. Умна и хубава, с къса кестенява коса и дребничка, но с добре оформена фигура, тя беше точно такова симпатично и безопасно момиче, с каквото трябваше да излиза. През пролетта те се виждаха достатъчно често, че Джани да си помисли, че са двойка. Само че не бяха. Поне той не смяташе така. Осъзна, че за нея нещата започват да стават прекалено сериозни, затова започна да се отдръпва. А когато това не помогна, изплю камъчето възможно най-внимателно. Всичко това се бе случило преди три седмици.

„Запитай се защо.“

Е, добре. Времето на раздялата им с Джани съвпаднаше с появата на Лиса в кабинета му. Не му се щеше да си мисли, че двете събития имаха нещо общо помежду си, но вероятно беше именно така.

„Само се опитвах да бъда любезна с теб.“

Забележката на Лиса на сбогуване все още го измъчваше. Ако ѝ позволеше, тя щеше да бъде любезна с него, както беше любезна с кой знае още колко мъже. След време без угризения щеше да продължи напред със следващия нещастен глупак, подобно на пеперуда, прелитаща от цвят на цвят, а той щеше да се бори с разрухата, останала след нея.

„Не си играй с огъня, че ще се опариш.“

Напълно подходящо за случая, предупреждението, което изникна в главата му, беше свързано с друг контекст и Скот се начумери на спомена, който то пробуди. Когато беше малък, горяха на двора доста боклуци и методът на баща му да го научи да стои далеч от огъня беше груб и лесен: предупреждение, плод на пиянска нападка, придружено със сграбчване за китката и мушване на ръката над горящите пламъци, достатъчно високи, за да опърлят пръстите и дланта. Беше се случило

точно след смъртта на майка му, което ще рече, че по това време бе бил около шестгодишен. Въпреки това, той все още помнеше изгарящата болка и воя, който нададе, докато отскубваше ръката си под звуците на бащиния си смях.

„Копеле“, помисли си той безстрастно за стареца, докато Джипът достигаше края на алеята.

Скот спря и погледна къщата на баща си, която трябваше да е тъмна и празна, но с изненада откри, че всъщност не беше. Осветлението във всекидневната и кухнята беше пуснато, а една кола и един пикап бяха паркирани на пътя. Белият „Форд“, модел F-150, му се стори познат. Ако не грешеше, пикапът принадлежеше на брат му. Зеленото лого на вратата на шофьора, гласящо „Лон-Про“, потвърди предположението му. „Лон-Про“ беше фирмата за поддръжка на ливади, която притежаваше брат му.

Доколкото му бе известно, Райън не беше разговарял с баща им повече от година. Какво правеше в къщата? И кого бе довел със себе си?

Каквото и да ставаше, ако в него беше замесен Райън, то не предвещаваше нищо добро.

Скот въздъхна дълбоко. Щеше му се да е на всяко друго място, но не и тук. Знаеше, че какъвто и да беше проблемът, отговорността отново щеше да е негова. Той зави наляво, качи се на моравата, спря „Джипа“ и слезе.

ГЛАВА 7

Силна басова музика посрещна Скот, който почти оглуша от кълтящите звуци в къщата. Двамата с Райън изобщо не бяха близки, но все пак това не беше музиката, която Скот очакваше брат му да слуша. Очевидно Райън не беше сам.

Доколкото познаваше брат си, от него можеше да се очаква каква ли не гадост.

Нямаше начин Райън да е успял да измъкне баща им от затвора. Гаранцията все още не беше определена и освен ако финансовото състояние на Райън не се беше драстично променило, той в никакъв случай не би могъл да намери нужните пари, за да пуснат баща им под гаранция. Така че възможността старият да е един от хората в къщата, беше малко вероятна.

Едва ли Райън бе довел приятели — не искаше даже да си представя какви бяха приятелите му — да купонясват в празната къща.

Вече напълно се беше здрачило. Моравият воал на нощта трябваше да смекчи отблъскващото чувство, което създаваха износените стъпала, прашната веранда, която бе запазила само няколко малки късчета от първоначалния сив цвят, и надрасканата черна входна врата. Но нищо не се бе променило от времето, когато живееше тук, а спомените на Скот за мястото, на което бе сънувал, че се връща, бяха прекалено натрапчиви, за да позволят каквото и да било смекчаване. Пердетата, както винаги, закриваха предните прозорци, така че от верандата можеше да се види мръсният, някога бял, гръб на зеления плат от магазина за един долар, който висеше във всекидневната, откакто Скот се помнеше. Бъд Бюканън гледаше много телевизия, мразеше ярката светлина и беше обсебен от мисълта, че хората го дебнат през прозорците по всяко време на денонощието, въпреки че почти никой не минаваше покрай дома им, а най-близките съседи — „Грейсън Спрингс“ — бяха прекалено далече, за да видят нещо, дори и да ги интересуваше.

Музиката бумтеше през вратата и Скот можеше да чуе няколко гласа. Той се опита да натисне дръжката и не се изненада, че вратата не беше заключена. Тук хората рядко заключваха вратите си. И макар че той бе заключил точно тази врата преди не повече от час, новодошлите явно не бяха намерили за необходимо такова нещо. Отвори и влезе в осветената всекидневна. Огледа се и замръзна на място.

За момент всички останали в стаята останаха неподвижни и се поглеждаха един друг с приблизително същата шокираност.

Хлапетата — Скот бе влязъл в стая, пълна с тийнейджъри — първи се опомниха.

— Мамка му — каза едно от момчетата. След това всички се раздвижиха бързо и тревожно, ставаха от дивана, от пода и от столовете, прибираха джойнта и оставяха кутиите от бира на земята. Лъхна го сладникавата миризма на марихуана.

— Какво, по дяволите, е това? — викна Скот, докато едно русоляво хлапе, с рошава коса, увиснали джинси и черна тениска с череп и кръстосани кости излизаше бавно от кухнята, като отваряше кутийка с бира. Забелязвайки го, момчето се задави с бирата, която бе отпило, и замръзна на място, здраво стиснало кутийката, с опулени сини очи. Като се изправяха и събираха в далечния край на стаята, останалите пет деца — три момчета и две момичета — го погледнаха с тревога.

— Чейс. — Тонът на Скот стана суров, тъй като в този момент всичко му стана пределно ясно. Не беше брат му, а единственият братов син, който, ако не го лъжеше паметта, беше петнайсетгодишен гимназист. Райън, който живееше в Лексингтън, си поделеше попечителството над Чейс с бившата си жена, Гейъл, която живееше във Версай. Тъй като пикапът на Райън беше паркиран в двора, Скот беше сигурен, че хлапето идва от дома на баща си. Едно нещо знаеше със сигурност: Чейс нямаше нужните години, за да шофира.

— Не каза ли, че дядо ти е в затвора? — попита укорително едно от момчетата. — Нали къщата щеше да е празна?

— Дядо е в затвора. — Чейс си върна самоувереността. — За къщата грешката е моя. Това е чичо ми. Здрасти, Скот.

Чейс кимна небрежно на Скот и влезе във всекидневната, като отпиваше голяма глътка от бирата. Целта на хлапето, както си даваше сметка Скот, беше да покаже на приятелите си колко е печен.

„Мамка му.“

Не искаше да злепоставя момчето, но нямаше начин да остави нещата просто така. Едва познаваше племенника си, както едва познаваше напоследък и брат си. Подобно на Скот, Райън имаше собствен живот, откакто беше избягал от тая дупка, и ако се чуеха веднъж на три — четири месеца, пак беше нещо. Но ето го сега, разумен възрастен, изправен пред стая, пълна с деца, нарушаващи закона по толкова много начини, че дори не знаеше откъде да започне. А неговият собствен племенник беше черешката на тортата.

„Ами справи се със ситуацията.“

— Върви да излееш бирата в кухненската мивка — каза той със спокоен глас, докато Чейс, след като отпи отново от бирата, и един от облекчените му приятели си удариха високо дланите за поздрав. Друго от момчетата — по-голямо на външен вид и по-високо от Чейс, но все така източено като тийнейджър, с четинеста черна коса и с обица на ухото — вече се навеждаше, за да си вземе обратно бирата от пода. То се изправи с кутийката в ръка и срещна втренчения поглед на Скот. В очите му се четеше предизвикателност, но под нея Скот усети и следи от нерешителност.

— Това важи за всички ви — добави Скот решително. — Вървете да ги излеете.

— Човече, похабяваме хубавата бира — протестираше хлапето.

— Направи го.

Чейс го стрелна с предизвикателен поглед.

— Това, че си ми чичо, не ти дава право да казваш на мен или на приятелите ми какво да правим.

— А това, че съм прокурорът на Файет и имам властта да ви пратя в поправителен дом? — Скот се усмихна заплашително на Чейс. Извади мобилния си телефон от джоба и го вдигна, за да го видят. — Давам ви време, докато преброя до десет, да излеете бирата и да се върнете тук, след което ще се обадя на ченгетата. О, и като се върнете, може да оставите на масичката за кафе тревата и всичко друго, което е незаконно. Не рискувайте да открия нещо у вас по-късно, защото много ще загазите. И забравете блестящите идеи за бягство. Свалих табелата с регистрационния номер, преди да вляза.

Лъжата му дойде лесно на устата.

— Той сериозно ли говори? — попита хлапето с бирата Чейс.

Чейс сви рамене мрачно.

— Може би.

— Да, говоря сериозно. Повярвай ми. Едно — Скот започнала брой, а племенникът му го погледна с насмешка. — Две.

— Хайде — каза Чейс намусено на приятелите си. Като събираха кутиите с бира и стрелкаха с гневни погледи, те отидоха в кухнята. Скот се попремести малко, така че да може да ги държи под око. Когато се върнаха във всекидневната, той вече бе стигнал до „седем“.

— Тревата. — Той посочи разнебитената масичка, която, откакто се помнеше, стоеше на видно място пред овехтелият зелен диван от туид. В приятен контраст с различните нюанси на зелено, които имаха диванът и пердетата, стените бяха в охра, а единственият стол беше от кафява пластмаса. Гордостта на баща му — остарял широкоекранен телевизор — ехтеше пред спуснатите пердета. Евтин пейзаж беше окачен над дивана, а правоъгълен остатък от килим в кафеникав цвят покриваше по-голямата част от пода.

— Доволен ли си? — попита Чейс със свиреп поглед, докато приятелите му оставяха няколко джойнта върху масичката.

— Девет. Казвам ви, това е последният ви шанс. — Скот изглежда непреклонно групичката. Едното момиче беше закръглено, с дълга изрусена коса и прекалено дълга очна линия. Другото беше слабо, с къса черна коса и халка на носа. И двете бяха високи около метър и шейсет и пет и носеха тесни фланелки — розова за блондинката и зелена за брюнетката — и много къси панталонки. Едно от момчетата беше с очила, русо и късо подстригано. Друго имаше кестеняв перчем, грижливо вчесан така, че да закрива едното око. Всичките носеха провиснали джинси и тениски. Хлапетото с перчема се смръщи и бръкна в един джоб на джинсите си. Извади малко пакетче и го хвърли на масичката. Съдържанието му представляваше голямо количество трева, достатъчна за дузина или дори повече джойнта. Достатъчно малкият идиот да бъде задържан за притежание с цел продажба.

— Как се казваш? — попита Скот хлапетото.

— Остин.

— Остин чий?

— Спайсър.

— На колко години си?

— Шестнайсет.

— Пласираш ли? — Количеството трева провокира въпроса.

— Не! Само за нас е.

Възмущението на лицето му убеди Скот, че хлапето казва истината, което направи положението по-добро, но пак не кой знае колко.

„Мамка му. Не ми трябват разпавии.“

— Моля ви, не викайте полицията. — Закръглената блондинка видимо трепереше. Очите ѝ, които бяха очертани с толкова много черна очна линия, че дори и ракун щеше да ѝ завиди, го умоляваха настоятелно. — Имам отличен успех. Мама казва, че ако продължавам така, ще получа стипендия може би за някой от колежа в „Ави Лийг“. Но ако ме арестуват, вероятно изобщо няма да мога да вляза в колеж. В никой колеж. Това ще съсипе мама.

— Досиетата на малолетните са поверителни — каза надменно момчето с четинестата черна коса. — Никой няма да разбере, ако са те арестували, преди да навършиш осемнайсет.

— Арестували ли са те? — попита го Скот. Ако това хлапе имаше предишни провинения, това щеше да промени нещата.

— Не.

— Тогава откъде знаеш толкова?

— Подочух.

— Някой от вас да е бил арестуван преди?

Хор от уплашени гласове му отговори отрицателно.

— Кой караше?

Момчето с черната четинеста коса вдигна ръка. Скот сви устни.

— Освен за разпоредбите за малолетни, да си чувал някога за закона за шофиране в нетрезво състояние?

— Не съм шофирал пиян. Отворих тази бира чак когато дойдох тук. Не успях да пийна дори една глътка.

Скот вече беше заключил, че е прекъснал групата почти веднага след пристигането им. Никой не бе имал време да се напие.

— Кой друг шофира?

Последва мълчание. Израженията на лицата им представляваха смесица от вина и страх. Предвид паркирания откън пикап на брат му, Скот беше сигурен, че знае отговора, още преди Чейс да го погледне свирепо и да каже: „Аз“.

Той отвърна на погледа на племенника си. Сините очи, които бяха семейна черта, се вторачиха предизвикателно в Скот.

— Някой от вас да работи? Лятно училище?

— Никой не наема. Дори и „Уол-Март“ каза Остин. — Понякога с Мат косим трева.

— Аз понякога работя като детегледачка — каза чернокосото момиче.

— Това ли е? — Скот се огледа. Никой нищо не каза.

— Какво смятате да правите? — Гласът на блондинката трепереше.

Скот реши. Дявол да го вземе, беше виждал достатъчно диви дечурлига през живота си, за да запълни цял стадион. По-голямата част от тях дори се бяха оказали читави. За щастие, глупостта беше нещо, което повечето надрастваха.

— Първо, искам имената, адресите и телефоните на всички. И да видя документите ви.

Дадоха му две шофьорски книжки. Другите бяха прекалено малки, за да имат такива. Импровизирайки, той използва камерата на мобилния си телефон, за да ги заснеме как предоставят поисканата им информация. Освен очевидното, намерението му беше също да ги изплаши и да ги накара да осъзнаят в каква каша са се забъркали.

— Ашли Брукингс. На петнайсет съм. — Това беше блондинката. Тя избърса една сълза и Скот забеляза, че беше лакирана с черен лак, който подходеше на мацаницата около очите ѝ. — „Мариголд Драйв“ №28, 227–2912. О, моля ви се, не се обаждайте на мама.

— Мат Луц. Шестнайсет — каза хлапето с черната четинеста коса, когато Скот насочи телефона си към него. — „Сауф Форф“ №8711. Хей, Ашли, най-лошото, което може да направи майка ти, е да ти забрани да излизаш. Голяма работа. Ако треньорът ми разбере, ще ме изрита от баскетболния отбор.

— Майка ми ще се разплаче. — Устните на Ашли трепереха. Боже, започваше да се чувства като задник. Следващото нещо, което оставаше да направи, беше да започне да рита кученца. Но какво друго можеше да направи в случая? — Ще реши, че се е провалила като родител, защото е самотна майка.

— Ти винаги си на резервната скамейка, Мат. Няма да е голяма загуба, ако те изритат от отбора — каза Остин.

— Аз поне успях да вляза в отбора — отвърна Мат и двамата се погледнаха кръвнишки.

— Достатъчно — намеси се Скот и насочи телефона си към чернокосото момиче. — Твой ред е.

— Сара Гибсън. На петнайсет. Адресът ми е „Клоувър Лейси“ №161. Телефонът ми е 935–2067. — Чернокосото момиче гледаше към него, вместо към камерата. — Живеем с баба и дядо. Брат ми и аз. Ако разберат за това, ужасно ще ми се ядосат.

— Те винаги са ти ядосани — каза Остин. — Това е, защото поначало не са искали да се занимават с вас.

— Не е вярно, Сара. — Ашли погледна укорително Остин, Който сви рамене.

Скот стисна зъби и насочи телефона си към следващото хлапе. Ако знаеше какво го очаква, щеше просто да продължи по пътя си, когато видя светлините в къщата и колите на пътя. Но тъй като беше спрял, сега нямаше избор. Децата бяха нарушили закона и заслужаваха наказание, но не можеше да се обади на ченгетата. Влизането на хлапетата в наказателната система за малолетни не беше решението, поне не на този етап. Може би да повика родителите, бабите и дядовците или който там беше отговорен за децата, беше най-правилното решение, но вече знаеше, че и това няма да направи. Мисълта за наказанието, което щеше да приложи баща му в такъв случай, го накара да се смрази. Неговият старец щеше да го пребие от бой не защото синът му беше хванат с незаконни вещества, а защото телефонното обаждане щеше да го е вбесило.

Прав или не, нямаше да рискува да навлече подобно нещо на главата на някое от тези хлапета. Можеше да се нарече някаква негова фобия.

— Ноа Чапман. Петнайсет. — Русото момче с късата подстрижка и очилата гледаше уплашено. — „Пайн Крееш Драйв“ №18, 277–9872.

— Аз вече ти казах името си и на колко съм години. — Остин скръсти ръце пред гърдите си, когато Скот насочи мобилния си телефон към него. — „Фloyd Стрийт“ № 623, 278–9056. Хайде, звъннете на родителите ми. Изобщо не им дреме.

Според Скот проявата на ненужна храброст от страна на хлапето говореше красноречиво за живота му.

— Млъквай, Остин — сопнаха се в един глас Мат и момичетата.

— Разбирате, че ще трябва да предприема някакви мерки. — Скот мушна телефона в джоба си, когато приключи със записите. — Пушенето на трева е незаконно на всякаква възраст. Употребата на алкохол под двайсет и една години също е незаконно. Освен това, и двете неща са глупави. Обърква мозъка ви. Проваля ви живота.

— Виж, съжالياваме и повече няма да го правим. Става ли? — Чейс го погледна ядно — изражение, напълно противоположно на разкаянието. — Така че защо не ни оставиш на мира?

— Даа. — Останалите от групата кимнаха и всячески се опитаха да покажат, че са си научили урока и повече няма да повтарят грешките си. Всички извинения прозвучаха толкова правдоподобно, колкото и това на Чейс.

— Моля ви — добави Ашли с тънък глас.

Скот ги погледна замислено.

— Оставям ви на мира. Не съм се обадил на ченгетата. И няма да се обаждам на родителите ви, бабите, дядовците, настойниците и тем подобни. Освен ако не ме принудите. — Той млъкна. Гледаше криво, докато децата — някои по-незабележимо от други — се отпуснаха облекчени. — Но ще има последствия. Първо, утре всички ще се съберем отново. В офиса ми. Чейс ще ви каже къде се намира. Да видим кога ще е удобно. — Той бързо прехвърли наум графика си. Беше напрегнат и непредвидим. Нямаше и минута свободно време, а като се има предвид и настоящият проблем с баща му, намирането на пролука ставаше невъзможно. И все пак щеше да ги вмъкне някъде. Дявол да го вземе, ако не успееше, щеше да изпрати заместник.

— Преди обяд — добави той.

След това трябваше да бъде в съда.

— Защо? — Чейс го погледна с подозрение.

— Защото смятам, че е време да направите нещо за обществото — каза Скот. — Ще ви намерим нещо полезно за вършене. Мислете за това като за полагане на обществено полезен труд.

— Не можете да ни наложите да правим каквото и да било — каза Мат. — Само съдия може да ни принуди, но преди това трябва да ни съдите.

— Предполагам, че можем да процедираме и по този начин, ако желаете. — Тонът на Скот беше пресилено любезен.

— Мат. — Ашли го погледна гневно.

Той видимо оклюма.

— Просто казвам.

— Не мисля, че ще мога... — започна Сара.

— Дошли сте дотук, ще можете да дойдете и дотам. — Скот им се усмихна мрачно. — Или можем да действаме по друг начин. Вие решавате.

— Десет часът. Ще успеем. — Гласът на Ашли звучеше почти отчаяно. — Нали, момчета?

— Но баба ми може и да не... — Сара възрази с настоятелен, но тих глас.

— Предполага се, че ще прекараш нощта у нас. Искам да кажа, че ще прекараш нощта у нас. Можем да минем през офиса му, преди да се прибереш — изсъска Ашли.

— О, добре тогава.

— А останалите? — Скот погледна към момчетата, които кимнаха навъсено.

— Значи утре в десет сутринта в офиса ми. Ако не сте там, ще се обадя на вашите. Разбрахме ли се?

— Да — съгласи се Ашли, подкрепена от недотам ентусиазирани кимвания.

— Хубаво. А сега се разкарайте. Вървете си у дома. Освен ти. — Скот посочи към Чейс. — С теб искам да си поговорим.

ГЛАВА 8

— Няма начин — протестираше Чейс, докато приятелите му, като се споглеждаха едни други, се отправяха с облекчение към вратата. Той гледаше след тях разтревожен. — Хей, не ме оставяйте.

Ашли го погледна извинително, а Ноа промърмори:

— Съжалявам, човече.

Тръгнаха си. Чейс искаше да ги последва, но Скот му препречи пътя.

— Не можеш да ме накараш да остана.

— Разбира се, че мога.

— О, и какво смяташ да правиш, да ме набиеш? Като че ли ме е страх от теб.

— Ако продължаваш да ми създаваш проблеми, ще се обадя на баща ти. И това ще е само началото.

Чейс се усмихна подигравателно.

— Късмет. Последния път, когато го видях, беше в несвяст на пода в кухнята.

— Затова ли успя да свиеш пикапа му?

Чейс го погледна кръвнишки.

— Не съм го свил.

— Няма начин да ти е дал позволение да го вземеш. Дори нямаш книжка още.

— Трябваше да си купя нещо за ядене, ясно? У дома нямаше никаква храна, а той беше мъртво пиян. Отидох до „Деъри Куийн“. Какво трябваше да направя, да умра от глад ли?

— Това място не ми прилича на „Деъри Куийн“.

— Мат и Остин бяха там. Обадохме се на момичетата, след това взехме Ноа.

— Откъде взе Остин тревата?

Чейс сви рамене и Скот смени темата.

— Кой взе бирата?

Чейс сви рамене отново и Скот пак остави така въпроса. Нямаше желание да се разправя с всички гимназисти в окръга.

— Как разбра, че къщата е празна?

— Дядо се обади на татко да отиде и да го измъкне от затвора. Каза, че си нещастно копеле — съобщи Чейс с удоволствие, — което няма да си мръдне пръста, за да му помогне, Татко беше пиян като куче, така че и той не направи нищо. Не че по принцип щеше да му помогне. Дядо побесня.

— Ти какво, на другия телефон ли подслушваше?

— Трябваше да държа слушалката на ухото на баща ми. Казах ти, че беше мъртво пиян и непрекъснато го изпускаше.

Скот въздъхна. Причината да няма деца беше, че не изпитваше никакво желание да бъде родител. Само мисълта за това го караше да изтръпва. Но ето, че имаше племенник, който вече се забъркваше в проблеми, гледаше на него като на обществен враг номер едно, докато междувременно живееше с почти алкохолизирания си баща и с гените на безспорен алкохолизъм, които дядо му носеше и които правеха Чейс предразположен към същото.

Очевидно имаше нужда от контрол.

— Най-важното е, че тревата е незаконна. Стой настрана от нея. Предполагам, знаеш, че алкохолизмът е присъщ на семейството ни, нали?

Чейс изсумтя в отговор.

— Това означава, че и ти можеш да го прихванеш, а това става просто като започнеш да пиеш. Няколко бири тук, няколко бири там. Не звучи страшно, нали? Но е точно така. Хората като нас започват да искат още и още, докато не свършат като жалки стари пияници, подобно на баща ми, или в несвяст на пода, подобно на твоя.

— Какво, никога ли не си пил бира?

— Не. — Той и Райън бяха следвали класическия път на децата на алкохолиците. Скот, видял нещастieto, което алкохолът причинява, никога не се докосна до него. Райън направи точно обратното. Започна да пие още като дете, когато беше по-малък дори от сина си сега. Купонясваше години наред и беше на път да свърши като баща им. Може би не чак толкова озлобен. Поне така се надяваше Скот. — Виж, баща ти е добър човек, но — както сам би ти казал — направи някои грешки и доколкото знам, всички те са вследствие на пиенето.

— Като това, че си изгуби работата.

Допреди три години Райън беше мениджър на местната верига на „Джифи Лубс“. Имаше добра заплата, работеше от девет до пет, пет дни в седмицата. Имаше стабилност. Когато бракът му започна да се разпада, той се захвана да пие здраво, което доведе до уволнението му. Несъмнено това бе травмирало детето.

— Аха.

— И мама се разведе с него.

Скот не искаше да подхваща тази тема. Не беше запознат с подробностите и нямаше желание да се запознава. Но не се съмняваше, че пиенето на Райън беше една от причините за развода.

— Бих казал, че това много допринесе за раздялата им.

— Както и това, че съм се родил.

„О, по дяволите!“

Можеше да познае по лицето на Чейс, че беше деликатен психологически проблем, с който нямаше представа как да се справи.

— Не знам. — Беше очевидно, че се опитва да се измъкне. Пробва отново. — Знам само, че родителите ти те обичат наистина много.

Чейс погледна с негодувание. Скот не го винеше. Чичото, който смътно познаваше, говореше колко много го обичат незаинтересованите му родители. Най-малкото това чеше неубедително.

— Виж, обещавам да не пия бира и да не пуша трева, докато съм жив. Става ли? Мога ли сега да си вървя?

Скот вярваше на обещанието на Чейс толкова, колкото и на вероятността сутринта да види да вали сняг, но нямаше смисъл да насилва нещата. Това беше нещо, за което трябваше да говори с Райън — когато го свареше трезвен. Което от своя страна повдигаше нов проблем. По-скоро поредица от проблеми. Като за начало, къде щеше да отведе детето?

— Тъй като баща ти е в несвяст на пода, не мога да те заведа в апартамента му. Къде е майка ти?

— О, не знаеше ли? Тя се омъжи миналата седмица. Замина на меден месец. — Начинът, по който Чейс произнесе последната дума, беше откровено груб. — Ще се местят в Синсинати, където Дон — това е новият ѝ съпруг — работи. Вече ѝ заявих, че оставам с татко.

Е, това обясняваше пиянството на Райън. Той все се надяваше, че с Гейъл ще се съберат.

„Браво, братко.“

— Хм — каза Скот, почувствал се в безизходица.

Чейс се намръщи.

— Какво значи да ме заведеш? Карах дотук сам, сам ще си и отида.

— Не. Повече никакво шофиране без книжка, чули ме? Първо, ще те хванат и ще си навлечеш такива неприятности, че ще ти се стъжни. И няма да можеш да получиш книжка до осемнайсет. Изчакай няколко месеца и ще можеш да караш законно. — Скот не си направи труда да установи дали думите му имат ефект върху момчето. — Можеш да останеш с мен тази нощ, а утре сутринта ще те закарам у дома.

— Трябва да върна пикапа, преди баща ми да се събуди.

Погледът на Чейс говореше красноречиво. Първо, Райън нямаше представа, че синът му кара пикапа. Второ, донякъде момчето се страхуваше от баща си.

Още едно нещо, за което трябваше да поговори с Райън.

„Всемогъщи боже, защо просто не си продължих по пътя?“

— Положението е следното: колите са две, а само един от нас има шофьорска книжка, т.е., аз.

Би могъл да откара Чейс с пикапа до апартамента си, където хлапето да прекара нощта, и рано сутринта да го върне отново с пикапа в дома на Райън. При това положение щеше да се наложи да вземе такси до работата — трудно, но не и невъзможно. Колата му щеше да остане пред къщата на баща му, а той щеше да се лиши от превозно средство, докато не се върне да я прибере. Скот си помисли за предстоящия ден. Нямаше да е никак лесен.

— Не мога да се върна у дома без пикапа. — За първи път в гласа на Чейс прозвуча паника.

Скот се намръщи. Това беше нещо, което нямаше да може да избегне.

— Страх ли те е от баща ти?

— Че може да разбере за пикапа? По дяволите, да.

— Какво ще ти направи?

Чейс скръсти ръце.

— Ще ми скрита задника. Ти какво мислиш?

Още един разговор, който трябваше да проведе с Райън. При това положение, той и брат му щеше да се наложи да разговарят повече през следващите двайсет и четири часа, отколкото през последните години.

„Ето ти нещо, което да очакваш с нетърпение.“

— Ами ако дойда с теб и аз му обясня положението? — попита Скот.

Чейс го погледна с неприкрит ужас в очите.

— Не мислиш да му разкажеш за случилото се, нали? Каза, че няма да уведомяваш родителите.

„Да, но твоят родител е мой брат“, помисли си Скот, но не го каза.

Изведнъж му хрумна едно разрешение на проблема с превоза. Лиса беше останала без кола. Той и Чейс можеха да прекарат нощта във фермата, а Лиса, с неговата кола, можеше да ги последва до града на сутринта. Щеше да заведе Чейс до дома на Райън, да остави пикапа, след което да откара Лиса до работата. Идеята изискваше да контактува повече с Лиса, отколкото смяташе, че е от полза за него, но в същото време решаваше неотложните проблеми на всички. Разбира се, ако се случеше така, че Райън да се събуди по-рано и да установи, че пикапът и синът му липсваха, с Чейс буквално беше свършено. Но това не безпокоеше особено Скот. От горчивия опит, който имаше с баща си, знаеше, че Райън ще спи като заклан с часове.

— Добре, измислих го. Ти и аз ще прекараме тук нощта. Сутринта една моя приятелка, която живее наблизо, ще ни последва до града с моята кола. Ще те откарам до апартамента с пикапа, след което ще отида на работа с моята кола.

— Погледна часовника си и установи, че часът е единайсет и половина. Беше прекалено късно да се обажда на Лиса и да я уведомява за тази промяна в плановете. Е, ще ѝ каже сутринта, когато откара колата. Не виждаше причина тя да възрази.

— И няма да кажеш на баща ми за нищо от случилото се, нали?
— Чейс го погледна твърдо. Но ако Скот се вгледаше по-отблизо, можеше да види прозиращата тревога.

Той въздъхна.

— Ще си помисля. — Беше ужасно уморен и толкова гладен, че можеше да изяде всичко от хладилника на своя старец. Отпрати се към кухнята, която беше тъмна, с изключение на бледата лунна светлина, проникваща през прозореца над мивката. Някое от хлапетата вероятно бе изгасило осветлението, след като бе изляло бирата. Скот го включи отново и закачената на тавана флуоресцентна лампа започна да жужи като сърдита оса, докато, премигвайки, постепенно достигна пълната си мощност.

— Гладен ли си? — попита той праз рамо.

— Трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш на татко. — Чейс го последва в кухнята.

Малката стая беше все така грозна, както винаги. Същите надраскани зелени пластмасови тезгяси над жълтеникавите шкафове в тон със стените, стара газова печка, нащърбена бяла мивка и в средата на кухнята — сгъваемата маса за карти, която винаги бе служила за кухненска маса. Единствено металният хладилник с прибор за вода и лед беше нов. Той беше подарък от Скот за стареца. Трябваше да замести стария развален хладилник, който стоеше в кухнята, откакто синът на Бюканън беше още малко момче. Сега Скот се надяваше да открие в него нещо, което става за ядене.

— Баща ти ми е брат. Не мисля, че е редно да крия това от него. — Той отвори вратата на хладилника, докато Чейс, очевидно ужасен, избухна в тирада, свеждаща се до универсалното тийнейджърско оплакване „не е честно“, Скот слушаше с половин ухо. Както и предполагаше, рафтовете на хладилника бяха пълни с бира и два съда за охлаждане на вино, в които имаше по една бутилка — с водка и с джин. Храната се състоеше от останала пица — неясно откога — малко, както изглеждаше, стара салата от риба тон или пилешко месо в покрита купа, половин пакет нарязан бекон и няколко яйца.

Можеше и да успее да забърка нещо.

Грабнал бекон и яйцата, той се отправи към печката, като затвори вратата на хладилника с едно бутване с ръката.

— Обичаш ли яйца с бекон? — Скот постави продуктите на тезгяха до печката, измъкна един тиган от шкафа, сложи го на котлона и започна да приготвя яденето.

— Не можеш да кажеш на татко! Особено за пикапа.

— О, значи това е частта от историята, която ще го вбеси, така ли? — Ако наистина беше така, Райън трябваше да преосмисли някои неща. — Не бирата или тревата? Ами това, че си завел приятелите си в празната къща на дядо си, за да купонясвате? И да не забравяме влизането с взлом.

— Не сме влезли с взлом. На ключодържателя от пикапа има ключ за къщата.

— Значи печелиш една точка. Браво на теб. — От миризмата на пържещия се бекон устата на Скот се напълни със слюнка. Сети се, че беше пропуснал да обядва.

— Какво искаш от мен?

Докато обръщаше цвъртящия бекон с вилицата, Скот погледна Чейс през рамо. Седнало върху плота до мивката, хлапето изглеждаше напрегнато и бледо.

— Искам да поумнееш. — Скот с изненада установи, че казаното беше вярно. — Искам добре да проумееш пътя, по който си тръгнал, и да разбереш докъде води. Искам да стоиш далеч от неприятности, да завършиш училище и да постигнеш нещо в този живот. Да станеш здрав, щастлив и успял възрастен човек.

— Като теб ли? — каза с насмешка Чейс. — Татко казва, че си лицемерно копеле.

Скот се усмихна половинчато.

— Е, няма да си правя труда да ти казвам всички обидни думи, с които съм го наричал през годините.

Скот грабна две картонени чинии от шкафа, разпредели в тях бекона и чукна четири яйца — толкова бяха останали в хладилника — в горещата мазнина. Малко сол, малко пипер, четири филии хляб в тостера и вечерята беше готова.

— Може ли да не му казваш, моля те? — Това беше най-смиреното поведение на Чейс, откакто се видяха за първи път тази вечер във всекидневната.

— Бие ли те? — Като внимаваше да запази непринудения тон и се занимаваше със сервирането на яйцата и препечените филийки по чиниите, Скот се опитваше да получи информация. В действителност не искаше да научава това за брат си, в случай че отговорът беше положителен, но за доброто на детето трябваше да знае.

— Нне — каза несигурно Чейс. — Последния път го ядосах и той ме удари с опакото на ръката си през лицето. Аз пръв го нарекох „кучи син“, „загубен селяндур“ и го заплуох.

— Определено това е смекчаваща вината причина. — Облекчен, че брат му не е затынал напълно в пороците на баща им, Скот тръсна чиниите и две вилици на масата, грабна две чаши и ги напълни с вода от чешмата. — Сядай и яж.

— Казах ти, не съм гладен. — Чейс слезе от плота и се приближи към масата. Заел вече своето място, Скот хапваше от яйцата.

— Все едно, яж.

— Виж, предлагам ти сделка. — Чейс седна срещу него, като го гледаше настойчиво изпод русия си бретон. — Ако не кажеш за това на татко, ще се погрижа приятелите ми до един да се появят в офиса ти утре сутрин и ще направим всичко, което пожелаеш.

— Смяташ, че иначе няма да дойдат? — Скот продължаваше да яде. Разсеяно, Чейс взе с вилицата парче бекон и започна да дъвче.

— Не знам. Вероятно Остин няма да дойде. Може би и Мат. Трябваше да го заплашиш, че ще се обадиш на треньора му, ако искаше да си сигурен, че ще се появи. А Ноа ти даде грешен телефонен номер.

Скот се усмихна.

— Така ли? Не вярвам да е толкова трудно да открия верния.

— Ще доведе всички и обещавам да не пия и да не пуша трева или каквото там трябва...

— Да не крадеш пикапа на баща си. — Скот ядеше второто си яйце. Привършил първото парче бекон, Чейс се зае с едно от яйцата. — И да не караш, преди да получиш книжка.

— Добре, това също. Всичко. Но трябва и аз, и пикапът да сме у дома, преди татко да открие, че липсваме. А ти не трябва да му казваш за случилото се.

— Ще удържиш ли на думата си?

Чейс се изчерви.

— Да.

— Значи се договорихме. Яж. Трябва да поспя. Ще ставаме рано. — Чудеше се как ще реагира Лиса на обаждане в шест часа сутринта. Едва ли добре, като се имаше предвид, че ще я събуди точно той. От друга страна, щеше да получи надежден превоз до работата.

— Будилникът му е нагласен за осем. Може и да не се събуди, но...

— Ти и пикапът ще си бъдете у дома преди това. Трябва да съм на работа в осем, така че ще ви оставя доста по-рано. — Скот свърши с яденето, изчака Чейс да се нахрани и изхвърли картонените чинии. Тъй като знаеше, че известно време в къщата няма да има никой, който да се погрижи за боклука, той извади черната найлонова торба и я завърза с намерението да я изхвърли на излизане сутринта. Междувременно Чейс — както забеляза Скот, — миеше тигана и приборите. Хлапето стоеше пред мивката с ръце, потопени в сапунената вода, защото нямаше съдомиялна.

Скот се усмихна вътрешно. Колко лошо можеше да е едно хлапе, което мие чиниите, без да го молят?

— Хей, Скот. Ела да видиш това. — Чейс се мръщеше на нещо, което виждаше през прозореца.

Скот застана зад гърба му. Мигновено го видя, без да се налага хлапето да му казва и дума. Бледа червеникава светлина, която сякаш пулсираше, освети малък участък от тъмното небе на юг.

„Какво, по дяволите, е това?“

Скот сбърчи чело. Отне му няколко секунди, за да си даде сметка какво вижда.

— Мамка му! — Сърцето му заби лудо, когато внезапно разбра случващото се. Обръщайки се, той хукна към задната врата.

— Какво? — Смутен, Чейс побягна след него.

Скот отвори вратата със силно дръпване и препусна към „Джипа“, като междувременно тършуваше в джоба си за телефона.

— „Грейсън Спрингс“ гори — викна той през рамо на племенника си, набирайки 911. Отвори вратата на колата и се метна зад волана, докато телефонът звънеше безрезултатно, а Чейс се хвърляше на задната седалка.

ГЛАВА 9

— Деветстотин и единайсет — отговори операторът. Гласът ѝ беше възплавление на вбесяващо спокойствие. Почти прелетял пътя, „Джипът“ се носеше над последното възвишение, преди да стъпи отново на земята, за да пробяга между двете редици от огромни дъбове, които водеха към къщата.

— Изпратете пожарната. Една къща гори. Вътре може да има хора. — За Скот беше истинско усилие да овладее гласа си. Искаше да затвори телефона. — Къщата е „Грейсън Спрингс“.

Местонахождението на прочутата ферма за коне, както можеше да се предполага, беше познато на всеки в радиус от осемдесет километра. Въпреки това, по молба на оператора, докато потните му длани стискаха телефона и волана, а сърцето му подскочаше в гърдите, той не само продиктува адреса, но и го повтори. Всичко това направи, без да показва външно, че губи самообладание.

Внезапно бялата фасада на къщата изникна пред погледа, прилична на призрак в мрака. В този миг, преди дърветата да погълнат отново „Джипа“ той видя прозорците, които блестяха като безброй вперени очи, високите колони, величествени както винаги, неясните очертания на алеята, както и пламъците и носещия се на талази дим, издигащ се над покрива. Покрива на северното крило. Там, където спеше Лиса.

Стомахът му се сви. Дъхът му спря.

— По дяволите! — Чейс звучеше уплашен.

Когато „Джипът“ изскочи от обраслия с дървета път, Скот с облекчение видя, че на моравата има хора. Прилични на сиви сенки върху мастилената трева, от това разстояние беше невъзможно да се определи кои бяха.

„Тя е там. Разбира се, че е там.“

Но да си го повтаря сам на себе си и да го знае като неоспорим факт бяха две различни неща. Той натисна рязко спирачките, докато „Джипът“ продължаваше да лети, спря двигателя, изскочи от колата и

побягна през моравата към мястото, където се бяха събрали хората. Разстоянието от алеята дотам беше може би около двестатина метра. Докато тичаше, Скот оглеждаше присъстващите: госпожа Марта, просната по гръб на тревата, със затворени очи и бяла като призрак, подобно на самата къща. Можеше да я вземе за мъртва, ако не беше една непозната за него жена, която, коленичила до нея, привидно ѝ оказваше първа помощ. А на мъртвец не се оказва първа помощ, нали така? Господин Фрай стоеше на колене, надвесен над Марта, като кашляше и хриптеше яростно. С ръка на рамото му, госпожа Бейкър се беше навела над него и му говореше. Изглеждаше загрижена.

Скот се обля в студена пот, когато разбра кой липсваше.

— Къде е Лиса? — викна той, когато се приближи достатъчно. Миризмата на дим беше остра. Пращането на огъня беше толкова силно, че заглушаваше всички останали нощни звуци — вероятно и неговия глас, защото отговор не последва. Пламъците хвърляха зловеща мъждукаща светлина над всичко наоколо.

„Боже, огънят се разпростира бързо.“

Сърцето му щеше да изскочи при осъзнаването на този факт.

— Къде е Лиса? — извика той отново, докато, заради на хлъзгавата от росата трева, за малко не се изпързала върху госпожа Бейкър. Сграбчи я за раменете. — Къде е Лиса?

Подскачайки от изненада и вперила опулени очи в неговите, госпожа Бейкър посочи към къщата.

— Мислим, че е все още вътре! Беше в стаята си. Анди опита, но не успя да стигне до нея.

За момент целият свят за Скот сякаш замря. После адреналинът му се вдигна.

— Качи се отзад. — Господин Фрай, все още кашлящ, вдигна глава и погледна към него. — Отпред е блокирано.

— Стой тук! — изрева Скот през рамо на Чейс. Разбира се, проклетото хлапе не слушаше. Докато тичаше към далечния край на къщата и към страничния вход, който водеше към задното стълбище, за което бе споменал Анди, Скот знаеше, че Чейс го следва, но нямаше време да го спре. Забеляза, че все още няма и помен от звука на сирените. Прехвърли се през ниската каменна стена, която ограждаше малък страничен вътрешен двор, и като заобикаляше градинските лебеди от ковано желязо, прекоси каменния паваж с два скока. Къде,

по дяволите, бяха пожарникарите? Колко време им беше нужно да дойдат?

Горчивата истина беше, че най-близката пожарна команда се намираше във Версай, а придвижването на пожарните коли до къщата можеше да отнеме до петнайсет минути. При положение, че нощта бе спокойна. Скот се молеше да е именно такава.

Червеният блясък на огъня ставаше все по-ярък. Достатъчно ярък, че този обрасъл участък от двора, където лилии ограждаха дърветата, а цъфналите храсти бяха в изобилие, да заприлича на градината на ада. Скот беше толкова близо, че усещаше горещината от огъня и чуваше острия звук от прашенето му. При мисълта, че Лиса е хваната в капан вътре, тръпки преминаха по цялото му тяло.

„Боже, моля те, нека е добре!“

— Направиш ли и една крачка към къщата, ще кажа на баща ти за всичко, което се случи тази вечер, чули ме?

Скот се намираше пред страничния вход, когато изръмжа на Чейс заплахата. Хлапето спря задъхано до него. Едно бързо завъртане на месинговата топка на вратата и опасенията на Скот се потвърдиха: беше заключено. Смътната надежда, че Лиса може да е излязла оттук, умря. Тя не би спряла, за да заключи след себе си. Инстинктът му го подтикваше да разбие проклетата врата, но разумът взе надмощие. Нямахме време за друго, освен да подчертае думите си, като поглеждаше гневно към Чейс. Измъкна бързо портфейла си от джоба, извади една кредитна карта и хвърли останалото. Познаваше вратата, познаваше и ключалката. Вратата беше направена от масивно дърво като повечето стогодишни врати. Разбиването ѝ щеше да отнеме време. За сметка на това ключалката беше съвременна, с прост бутон. Можеше да я отвори с кредитна карта.

Потънал в пот и стиснал зъби в опит да овладее паниката, Скот внимателно плъзна кредитната карта между страничната част на касата и ключалката и я раздвижи нагоре-надолу.

— Може би е излязла от друго място. — Чейс все още беше запъхтян.

„Може би.“

Погълнат от заниманието си, Скот отговори наум. Можеше ли да си позволи да си губи времето, като претърсва скромното

пространство около къщата с надеждата тя да е някъде там? Ако го направеше, а Лиса се окажеше вътре, тя щеше да умре.

За негово огромно облекчение ключалката се отвори с едно щракване.

— Стой тук, мамка му — нареди той ядно на Чейс, като буташе вратата. — Говоря сериозно. Ако не се върна, докато дойдат пожарникарите, кажи им къде съм.

След като влезе, за момент Скот се почувства дезориентиран и се наложи да спре и да се огледа. Не бе идвал в тази част на къщата поне от десет години. Задният коридор беше във формата на буквата „т“ и гледаше към по-широкото преддверие, което разполовяваше приземния етаж на северното крило. Спомни си, че отдясно коридорът свършва с баня. Отляво се намираше вратата, която водеше към тясното и стръмно стълбище, което беше целта му сега. Споменът му проблесна внезапно, той се обърна и побягна наляво.

Единствената светлина, която осветяваше пътя му, беше сиянието на луната, проникващо през отворената врата зад гърба му. Той стигна до края на коридора и отвори рязко вратата към стълбището. Още преди да прекрачи прага, облак дим врххлетя върху него. Пращенето и пукането на огъня внезапно се усили. Миризмата на изгоряло беше силна.

— Лиса! — викна той. Наведен, за да избегне дима, който на по-голяма височина беше достатъчно гъст, за да предизвика смъдене на очите, той изкачи стъпалата, като вземаше по две наведнъж.

Стори му се — не беше сигурен, но му се стори — че чува слаб вик в отговор.

— Помощ! — извика отново Лиса, но съвсем немощно, след което бе обзета от задушаваша кашлица, която сякаш раздираше дробовете ѝ. Главата ѝ клюмна. Усещаше я тежка като камък. Слепоочията ѝ пулсираха. Чувстваше се замаяна, гадеше ѝ се. Имаше ужасен метален вкус в устата.

„Ако можех само да полегна за момент и да си почина...“

Може би не трябваше да хаби енергията си, като викаше за помощ. Гласът ѝ беше толкова пресипнал, че се съмняваше дали се чува на повече от няколко метра. Ако не бяха чупи първите ѝ ужасени

писъци, сега със сигурност нямаше да я чуят. Къде ли бяха майка ѝ, Робин и Анди? Дали бяха успели да излязат, или и те бяха в капан?

Ужас обзе сърцето ѝ при тази мисъл. Но не можеше да направи нищо за тях. Започваше да се съмнява, че ще може да помогне дори на самата себе си.

„Трябва да продължа. Трябва да се измъкна.“

Като хапеше устни в опит да се концентрира, тя се опита да се движи. Пълзеше като бебе надолу по коридора, по посока на задното стълбище в далечния край на северното крило. Дървеният под нараняваше голите ѝ колене, а горещината му под ръцете ѝ я плашеше. Димът над главата ѝ беше гъст, толкова гъст, че я задави. Запушваше ноздрите ѝ, прегаряше гърлото ѝ, изпълваше дробовете. Превита на две, почти успя да стигне до предното, централно стълбище, което водеше нагоре до остъкленото преддверие и надолу до първия етаж, когато част от тавана се сгромоляса пред нея. С писък, Лиса едва успя да отскочи назад навреме. Посипа се дъжд от искри, огън фучеше към дупката в покрива.

„Не мога да стигна до стълбището.“

Обзе я паника, докато с олюляване се отдалечаваше от горящата стена, която бе изскочила пред нея. Димът беше толкова гъст, че можеше да усети маслената му консистенция по кожата си, да почувства тежестта му в дробовете си. Като кашляше, и се задъхваше, с толкова замъглено съзнание, че едва мислеше, тя си спомни, че за да избегне дима, трябва да стои ниско долу. Обърна се, застана на колене и запълзя обезумяла. Въздухът в близост до пода беше по-добър. Горещ, сгъстен и с дъх на сяр, но все пак годен за дишане. Движеше се близо до лявата стена, тъй като от тази вдясно се просмукваше горещината. Опасяваше се, че във всеки един момент още пламъци могат да избухнат през мазилката. Зловещото пукане зад нея я изпълваше с ужас. Стомахът ѝ се свиваше. Пулсът ѝ се ускоряваше. Усещаше горещината по стъпалата на босите си крака, по задната част на бедрата си. Огънят я преследваше. Ако я хванеше, щеше да умре. Петнайсетте метра, които ѝ оставаха да измине, преди да достигне стълбището, ѝ се струваха като петнайсет километра.

„Ами ако още една част от покрива се сгромоляса? Или подът?“

Мисълта повлече след себе си още една вълна на паника. Като опитваше да се овладее, Лиса се застави да върви напред, независимо

от обезпокоителната летаргия, която започваше да отнема както волята ѝ, така и силата ѝ.

Това, което искаше най-много, бе да легне.

„Толкова съм уморена.“

Събудена от силен грохот и замаяна от съня, тя бе останала да лежи в леглото минута или две, като премигваше в мрака и се опитваше да разбере какъв бе този звук. Сега осъзнаваше, че тези няколко минути са били може би най-добрият ѝ шанс за бягство. Дори си бе мислела да продължи да спи, докато не бе осъзнала, че стаята ѝ мирише на дим. Точно тогава се бяха случили още няколко неща: странно бумтене, парлив вкус в устата, чувство за нещо нередно.

Осъзнаването на случващото се бе ужасяващо: „Къщата гори“.

„Ако нещо се случи с мен, това ще убие майка ми“, си каза Лиса, докато кръвта ѝ пулсираше в слепоочията. Тя изкашля, както ѝ се струваше, нова част от дробовете си. Крайниците ѝ отслабваха все повече. Със съзнанието, че от успеха ѝ зависи животът на майка ѝ, тя отново се устреми напред.

„Знаеш къде се намира задното стълбище. Само още малко...“

С парещи очи и разтуптяно сърце, което сякаш иска да изскочи от гърдите ѝ, като се давеше от ниско стелещия се дим, тя пълзеше отчаяно към мрака в дъното на коридора. Вратата там водеше към нещо, което някога бе представлявало стълбище за прислугата — тясна и стръмна редица от дървени стъпала, които започваха от първия етаж.

Затворената врата беше все още на около десетина метра от нея.

„Няма да успея.“

Тази мисъл се настани в съзнанието ѝ, тежка и вледеняваща като скала.

Докато гледаше отчаяно към вратата, тя се отвори със сила и един мъж, облян в оранжева светлина от пламъците, влетя в коридора. Огънят зад гърба ѝ изригна гневно. Усети изпепеляващ изблик на горещина, причинен от влетелия от отворената врата кислород, който подхранваше пожара.

— Лиса! — Гласът му беше толкова пресипнал, че звучеше плашещо неузнаваем. Погледът му се насочи към нея.

— Скот! — прозвуча сподавен вик. В момента, в който изрече името му, тя отново започна да кашля.

„Няма да ме остави да умра.“

Приведен ниско, с ръка, покриваща носа и устата му, той се втурна към нея. Лиса спря, подпря се с ръка на стената и се опита да се изправи на крака. Ако само можеше да изтича към него, той щеше да ѝ помогне да се измъкне.

Но беше прекалено слаба. Скот стигна до нея. Грабна я на ръце, завъртя се и започна да тича обратно към края на коридора, откъдето бе дошъл. Като погледна през рамото му, Лиса с ужас видя, че пламъците са се придвижили само на сантиметри от мястото, където се намираше допреди малко. Огънят неотклонно се придвижваше напред. Очите ѝ се разшириха пред гледката на огнената стена, която се движеше след тях, поглъщаща лакомо всичко по пътя си — таван, стени, под.

„Още няколко минути и щеше да ме погълне.“

— Лиса, хвани ме през врата — извика Скот в ухото ѝ. Вече до стълбището, той затръшна вратата. Лиса използва последните капки сила и воля, които ѝ бяха останали, и се подчини. Притиснала се здраво към гърдите му, с ръце, склучени около врата му, безсилна като парцалена кукла, тя зарови лице в рамото му в опит да избегне дима, който ги обръщаше.

Миг по-късно те изхвърчаха през страничната врата в нощта. Лиса усети върху кожата си прилива на свеж въздух. Вдигна глава, премигна, тъй като очите все още я щипеха. Пое дълбоко въздух с благодарност. В същия този миг започна да кашля, но вече не ѝ пукаше. Познатата фасада на къщата, люляковият храст до вратата, полюшващите се лилии, закръглените силуети на извисяващите се високо нагоре магнолии бяха по-черни дори от звездното небе. Всичко говореше, че вече са извън къщата. Бяха успели. Бяха оцелели.

„Благодаря ти, Господи.“

Чак сега Лиса осъзна, че трепери.

— Изтичай към предната част и кажи на всички, че тя е в безопасност — каза Скот със странен пресипнал глас и Лиса разбра, че не говори на нея. Тя успя да зърне бегло един непознат за нея дългокос тийнейджър, който кимна в отговор и се втурна към предната страна на къщата, за да изпълни заръката на Скот.

Скот вече не тичаше. Той просто ходеше с Лиса на ръце, докато тя се взираше шокирана в къщата. От това положение всичко, което виждаше, бяха острите ъгли на покрива, все още солидно

изглеждащата външна тухлена стена, прозорците, които, изненадващо за нея, все още бяха тъмни. В този момент тя се сети, че Скот бе затворил вратата в горния край на стълбището. Огънят — ярък и заплашителен — прелиташе по ръба на покрива. Беше прекалено страшно, за да гледа, затова тя бързо отклони поглед. Усещаше гърдите на Скот, повдигащи се към нейните, докато той си поемаше свеж въздух. Слаба и замаяна, тя се притисна към него, зарови лице в извивката между врата и рамото му. Чувствата ѝ бяха объркани, но най-силното от тях беше чувството на облекчение. Беше толкова щастлива, че е жива. Потръпваща от страх, тя се постара да се овладее. Стисна зъби и се опита да овладее спазмите, които преминаваха през мускулите ѝ. Непрестанното кашляне не ѝ помагаше. Достигнала до малкия вътрешен двор отстрани на къщата, Лиса смътно си даваше сметка за каменната стена, за свития чадър, за масата и столовете. Оттук не можеше да види пламъците, но ревът, миризмата и оранжевото зарево, което очертаваше високия комин върху периферията на покрива и осветяваше небето, не оставяха в нея и капка съмнение, че случващото — въпреки надеждите ѝ и молитвите — е напълно реално. „Грейсън Спрингс“ наистина гореше.

Сърцето ѝ се сви. От очите ѝ потекоха сълзи. Тя ги затвори, за да задържи влагата, която замъгляваше погледа ѝ.

ГЛАВА 10

— Боже. — Скот спря внезапно и се отпусна на стол от ковано желязо, един от тези, разположени в далечния край на вътрешния двор. Тъмнината ги обгърна и скри в уединение. Лиса си отдъхваше в прегръдките му, завладяна от изтощение, докато — независимо от усилията ѝ — няколко сълзи се стичаха от очите ѝ. Той миришеше на пушек. Тя също. Кожата му беше влажна от потта и все още дишаше, сякаш току-що е взел участие в маратон. Несъмнено сърцето му биеше силно, също като нейното, макар че безумният ритъм вече се забавяше. Чувстваше го силен, здрав и удивително близък и се радваше на спокойствието на прегръдката му. Треперенето, което я измъчваше, заглъхваше и тя се притисна още по-близо до него в опит да поеме част от топлината му. Усети плавното движение на ръката му, когато той приглади косата ѝ — дълга и небрежно разпиляна — отметна няколко паднали върху лицето ѝ кичура и ги сложи зад ухото ѝ.

— Лиса, говори ми. Ранена ли си? — Тежкото дишане на Скот се успокояваше. Гласът му все още беше дрезгав, но сега поне се разпознаваше.

Лиса кимна с усилие.

— Мама? — Тази думичка беше единственото, което успя да изрече, но дори и тя предизвика кашлица, толкова силна, че я заболяха дробовете.

— Тя е отвън на моравата. Всички успяха да излязат. Ти си последната. Трудно ли ти е да дишаш?

Облекчението, което почувства от новината, че майка ѝ и всички останали са в безопасност, я накара да изпадне в безтегловност. Имаше странното усещане, че отплува нанякъде, ето защо отвори очи в опит да се пребори с него.

Откри, че гледа към силния врат на Скот, тъмната долна страна на брадичката му и широкия гръден кош под бялата риза, който беше разполовен от ръката ѝ. Той гледаше надолу към нея, така че по-голямата част от лицето му оставаше в сянка. Все пак Лиса можеше да

види очите му и напрегнатите му устни, както и това, че ѝ се мръщеше. Това беше отговорният Скот и като осъзнаваше, че може да разчита той да се погрижи за нея, както и за всичко останало, тя усети как част от напрежението напуска тялото ѝ. Дори като тийнейджър, той беше хладнокръвен и опитен и нищо от това не се беше променило. Ужасяващата картина на хванатата ѝ в капан от пламъците майка, която дори не можеше да стане от леглото, я напусна. Но огънят бе все така реален...

Независимо от усилията, които полагаше, още сълзи се стекоха по бузите ѝ. Облегната на Скот и радостна, че той е тук, Лиса си пое дълбоко дъх и отново се разкашля.

— По дяволите, Лиса, отговори ми. Трудно ли ти е да дишаш?

По остротата на тона му тя предположи, че я очакват изкуствено дишане и сърдечен масаж, ако не отговори в следващите няколко секунди.

— Добре съм, от... пушека е.

— Сигурна ли си? Имаш ли някакви изгаряния?

Той я погали по гърба. Усетила нежното приплъзване на ръката му, Лиса изведнъж осъзна с какво е облечена: сатенено потниче и шорти, с които обикновено спеше. Комплектът беше сребрист, с тънки презрамки и дантела между бюста и късите свободни панталонки, които едва покриваха горната част на бедрата ѝ. Дрехите разкриваха голяма част от тялото ѝ. Но това беше Скот, така че нямаше особено значение.

— Не мисля. — Тя се изкашля отново. Подсмърчаше и мигаше, опитваше се да овладее сълзите, които все още напираха от очите ѝ.

— Седни и ме остави да погледна. — Той отметна ръцете ѝ, заключени около врата му, и я изправи да седне в скута му. Замаяна, Лиса отново се закашля, когато погледите им се срещнаха. Като я погледна косо в мрака, Скот попита внезапно:

— Плачеш ли?

— Не.

— Да, плачеш. По дяволите, защо пък да не плачеш? Имаш пълното право. — Стиснал устни, сякаш да се възпре от по-нататъшни приказки, той се наведе над нея и я огледа от главата до петите, очевидно проверяващ за следи от изгаряне.

— Не виждам нищо. Можеш ли да се движиш?

— Да. Виж. — Като повдигна едновременно и двата си крака, тя започна, за голяма негова радост, да мърда с пръстите на краката си. — И ако искаш да знаеш, не плача. Очите ми сълзят от дима.

— А, това ли било?

— Да. — Обзе я нов пристъп на кашлица и тя се свлече на гърдите му. Главата ѝ се отпусна на рамото му и се настани така, сякаш беше част от него. Ръцете му отново я обгърнаха и за момент тя затвори очи и си позволи удоволствието просто да се чувства в безопасност.

— Можеше да загинеш. — Изведнъж гласът му прозвуча грубо. — Беше на косъм.

Тя потрепери.

— Мисля, че ми спаси живота.

— И аз така мисля.

Лиса леко се усмихна, довольна да разбере, че все още може.

„Типичният арогантен Скот“, помисли си тя и отвори очи.

— Защо да скромничиш.

— Това „благодаря“ ли означава? А между другото, скромността се надценява.

— Това е твое мнение. И да, означава именно „благодаря“ — каза тя и отново започна да кашля.

— Пак заповядай. Спри да говориш. Трябва да насочиш цялата си енергия в дишането.

Обгърнатата отново от ръцете му, тя постоя за момент мълчаливо, като се възползва от съвета му. Глух трясък и ярка светлина, които можеха да бъдат причинени единствено от сгромолясването на друга част от покрива под напора на пламъците, я накараха да подскочи.

— Не мисли за това — посъветва я Скот. — Просто дишай.

Като си пое покорно въздух, тя отново се закашля и погледът ѝ се премести против волята ѝ към гледката, която бяха оставили зад гърба си. Огънят обгръщаше страната от покрива, където беше коминът. Талази от гъст черен дим се носеха из въздуха. При мисълта за това, което губеше — стаята си, дрехите и всичките си вещи, цял един живот, пълен със спомени — всичко в нея се преобърна. Още сълзи потекоха по бузите ѝ.

— О, Скот, къщата... — Гласът ѝ се изгуби.

Ръцете му я обгърнаха още по-силно. Притегли я леко към себе си.

— Всичко ще бъде наред.

— Част от покрива пропадна.

— Това е само една къща. Просто камък, дърво и боя. Може да се възстанови.

— Знам, но...

— Обичаш я. Знам, че те боли.

— Какво се случи? — Тихият вик дойде направо от сърцето ѝ, докато тя изтриваше с треперещи пръсти сълзите, стичащи се по бузите ѝ.

— Не знам.

Тя отново започна да кашля.

— Трябва да отида при мама.

— Да, трябва. Тя лежеше отпред на тревата, когато дойдох. Не се движеше и една жена се беше надвесила над нея — нощна гледачка ли сте ѝ наели? — за да ѝ окаже първа помощ.

— О, не!

Тя направи несполучлив опит да стане от скута му, но той я изпревари и се изправи, като я държеше на ръце. Тя го прегърна през врата, докато той прескачаше ниската каменна стена, като крачеше по посока на предния двор. Скот я носеше с лекота и тя отново се изненада — не, по-скоро не се изненада — от силата му.

— Не е нужно да ме носиш. Добре съм.

— Ще се почувствам по-добре, ако ми го каже някой с медицинско образование.

Тя понечи да отговори, но отново избухна в кашлица.

— Каза ли нещо? — Гласът му беше сух.

— Сериозно, свали ме долу — каза тя, малко пресипнала, докато той приближаваше ъгъла на къщата. Веднага, щом заобиколят, всички на моравата ще ги видят. Усещането да бъде в ръцете му беше хубаво, странно и какво ли не още — все чувства, които бяха прекалено смущаващи за нея, за да ги анализира точно сега, когато ѝ се виеше свят, дробовете я боляха и беше натъжена от загубата. Но при мисълта за това, което Робин и Анди можеха да кажат, ако ги видеха така, тя се сгърчи леко в знак на протест.

— Скот...

Усети как той свива рамене.

— Твоя воля.

Той спря и като я придържаше с ръка около кръста я остави да стъпи на краката си. Гъстата, окосена трева беше хладна и мека под стъпалата ѝ. Мекият нощен въздух милваше голите ѝ крака и ръце. Коленете ѝ трепереха и за момент тя си помисли, че няма да я удържат. Ако Скот не я държеше, Лиса щеше да залитне. Той ѝ помогна да запази равновесие и тя с благодарност се облегна на него.

— Трябва да те прегледа...

Воят на приближаващи сирени накара Скот да млъкне, а Лиса — да вдигне глава.

— Мили боже, толкова се забавиха. — Тя се закашля, но поне кашлицата ѝ вече не беше толкова дълбока и мъчителна. Миризмата, отворителната миризма ставаше все по-силна и Лиса не искаше даже да си помисля какво означава това.

— Прекалено дълго. — Строгостта на тона му казваше това, което той се въздържа да добави: ако тя трябваше да чака те да я спасят, нямаше да се измъкне.

Сирените вече бяха достатъчно силни, за да заглушат рева на огъня. Чуваха се някъде наблизко и Лиса се зачуди дали пожарните коли са пристигнали вече. Нямаше как да разберат, защото алеята не се виждаше от мястото, където стояха.

— Насам. Бързо.

Слабият вик накара и двамата да погледнат в тази посока. Младомомче — Лиса беше почти сигурна, че е същото, което Скот изпрати да съобщи за спасението ѝ, когато излязоха от къщата — изскочи иззад ъгъла на къщата и се втурна към тях или по-скоро към страничната врата, като правеше знак на някого да го последва. Този някой се оказа мъж в тъмна униформа, който изтича след него. Носеше нещо, приличащо на раница, в едната си ръка. Очевидно най-накрая бе пристигнала пожарна кола, линейка или нещо подобно. Лиса реши, че мъжът навярно е парамедик.

— Чейс, насам — викна Скот и махна с ръка. Момчето промени посоката. — Племенникът ми — прибави той, като се обърна към Лиса. Тя смътно си спомняше, че брат му се бе оженил преди години и имаше дете, но това беше първият път, когато виждаше хлапето. Мъжът зад Чейс промени също посоката. Усетила мъжките погледи

върху себе си, Лиса внезапно се почувства неудобно от своята разголеност.

— Трябва ми пенъоар — каза тя повече на себе си, отколкото на Скот.

— Този човек е парамедик — съобщи Чейс задъхан, когато ги достигна. Погледът му се плъзна по Лиса, той ококори очи, след което бързо се обърна към Скот. — Тъй като не се появихте отпред, реших, че тя може да има нужда от него.

— Браво! — каза Скот.

— Има ли някой ранен? — Леко задъхан, парамедикът стигна до тях и спря. Огледа и двамата. В тъмното беше трудно да се определи със сигурност, но Лиса реши, че мъжът е на нейната възраст. Тя се почувства неудобно заради оскъдните си нощни одежди и се зарадва на мрака, който ѝ помагаше да се прикрие.

— Не — отговори Лиса, отдръпна се от Скот и потисна кашлицата си.

В същото време обаче Скот каза:

— Прегледайте я за вдишване на дим.

— Нека да ви преслушам. — Парамедикът посегна към чантата си.

— Нямам време. Трябва да отида при майка си — решително отказа Лиса, и се запъти към предната морава. Гърлото ѝ беше възпалено, гърдите я боляха, беше леко замаяна и нестабилна, но нищо от това нямаше значение. Ако можеше, щеше да тича до предната част на двора, но за съжаление това не беше по силите ѝ в момента. Обаче твърдо можеше да ходи.

— Може да я прегледат в болницата — чу да казва парамедикът, вероятно на Скот, и осъзна, че тримата бяха точно зад нея. — Но според мен, щом може да ходи и говори така, няма сериозни увреждания.

Лиса заобиколи къщата и мигновено забеляза колите: три пожарни и две линейки. Сирените им виеха, а сигналните им светлини хвърляха ярки червени отблясъци в нощта. Около дузина пожарникари стремглаво се спускаха към къщата. Парамедици се трупаха около фигурите на моравата. От това разстояние изглеждаха малки, но нямаше съмнение кои бяха: майка ѝ лежеше по гръб на тревата, а около нея бяха Робин, Анди и Лин. На земята до тях имаше носилка и

докато Лиса гледаше със свито сърце, майка ѝ бе качена на нея. Вдигнаха я и се отпавиха към линейката.

— Чакайте — извика Лиса, след което хукна, като се препъваше. Скот беше непосредствено зад нея. Сграбчи ръката ѝ и затича заедно с нея, за да ѝ помогне да се задържи на краката си. Робин, която следваше носилката, се обърна назад при вика ѝ. Лиса ѝ махна. Робин каза нещо на останалите, но никой не забави темпото. Лиса успя да стигне до линейката точно когато качваха носилката. На ярката светлина вътре тя забеляза, че майка ѝ е смъртно бледа. Кожата ѝ беше като восък, устните — разтворени, челюстта ѝ — отпусната. Привързана към носилката, тя беше покрита до подмишниците с бял чаршаф. Над него се виждаше ивица от синята ѝ нощница без ръкави. Очите ѝ бяха затворени и тя изглеждаше в безсъзнание или дори по-лошо.

Страх заседна като буца в гърлото на Лиса. Тя стисна здраво ръце. Сърцето ѝ биеше мъчително.

— Майко!

Марта не реагира по никакъв начин. Без да може да се качи в линейката, тъй като парамедиците, които все още прехвърляха майка ѝ от носилката на леглото, препречваха пътя ѝ, Лиса се огледа обезумяла и срещна измъчения поглед на Анди.

— Какво ѝ се е случило? В капана на огъня ли попадна?

— Там, където бяхме, нямаше огън, само малко дим. Изведохме я навън в добро състояние. После тя просто... припадна — каза Анди. Той беше по синя памучна пижама, а Робин, също толкова уплашена, носеше нощница на цветя до коленете. Само Лин в своята бяла униформа на медицинска сестра изглеждаше спокойна.

— Може би заради шока. — Робин чупеше ръце от мъка. — Тя видя къде точно е пожарът. Каза името ти и после...

— Започна да трепери. — Самият Анди звучеше разтреперан. — После очите ѝ се обърнаха и... това беше.

— Възможно е да е получила лек апоплектичен удар — каза Лин. Ужас прониза сърцето на Лиса.

— Къде я водят?

— В Медицинския център на „Университета Кентъки“ — Лиса знаеше, че той се намира в Лексингтън. Лин звучеше обезпокоена и

това отново я уплаши. — Там са най-добре оборудвани за такъв случай.

— О, боже! — За момент, когато страхът за майка ѝ се разби в нея като вълна, Лиса се почувства изтощена. Насили се да се вземе в ръце. Тя беше всичко за майка си, ето защо трябваше да бъде силна.

— Ще вляза при нея в линейката. Аз съм дъщеря ѝ — каза тя на парамедиците, които продължаваха да се суеят около пациентката си. Все още нямаше място за нея. Един от тях — пълничък побелял мъж с очила — вдигна очи към нея, след което погледна останалата част от групата.

— Само един член от семейството може да се качи — каза той и се върна към задълженията си.

— Това ще съм аз. — Лиса се хвана с едната ръка за вратата на линейката и се приготви да се качи.

— Ето, вземи това. — Беше гласът на Скот.

За своя изненада, тя усети допира на дреха върху раменете си — тънка, топла и леко пропита от миризмата на дим. Един бърз поглед надолу беше достатъчен, за да разбере, че Скот си беше свалил ризата и ѝ я бе дал. Тя пусна вратата и с благодарност мушна ръце в ръкавите на дрехата.

— Благодаря. — Качи се в линейката и се загърна с двата края на ризата. Погледна назад към Скот точно когато някой — тя предположи, че е шофьорът — затваряше вратите.

— Ще се видим в болницата — викна Робин и добави: — Вземи и това. — Тя ѝ хвърли чифт чехли, след което вратите се затвориха с метален звън. Лиса бързо си намери място на една от пейките, вградени в стената. Обу се — чехлите бяха от син хавлиен плат и за щастие ѝ бяха по мярка — закопча ризата на Скот и нави прекалено дългите ръкави. Дрехата леко миришеше на него. Не се учуди, когато установи, че това ѝ харесва. Парамедиците не ѝ обръщаха никакво внимание. Бяха заети с поставянето на кислородна маска на лицето на майка ѝ и на система.

— Как е тя? — попита боязливо Лиса, когато линейката потегли.

— Жизнените ѝ показатели са стабилни — отговори белокосият парамедик, като седнаше до нея. Другият парамедик — млада и слаба жена с къса кестенява коса — каза нещо от другия край на леглото, но сирените попречиха на Лиса да чуе.

Ръцете на майка ѝ сега бяха открити — маркучът на венозната система излизаше от едната — и Лиса плъзна дланта си около нейната, докато линейката летеше към Лексингтън. Чувстваше ръката на майка си студена и безжизнена.

— Тук съм, мамо — каза тя, с надеждата, че Марта все още може да я чуе.

ГЛАВА 11

Докато направят всички изследвания, приемат Марта в болницата и я настанят в малка самостоятелна стая, вече беше станало девет часът сутринта. Очите ѝ все още бяха затворени. Тръбичка за кислород беше закачена към ноздрите ѝ. Дишането ѝ беше толкова повърхностно, че почти не се забелязваше под синьото одеяло, което бе подпъхнато и я обвиваше цялата. Постоянното пиукане на монитора, към който Марта беше закачена, успокояваше отчасти Лиса, която бдеше до леглото. За момента майка ѝ спеше. Самата Лиса беше толкова изтощена, че клепачите ѝ тежаха като олово. Бяха ѝ провели лечение за отравяне с дим, както и за няколко минимални изгаряния от задната страна на китката с големината на грахово зърно, които бяха причинени от хвърчащи искри. Освен това гърлото ѝ дращеше, стомахът ѝ бе разстроен и имаше силно главоболие. Но беше облечена — джинси, жълта тениска с абсурдната апликация на „Спондж Боб Квадратни Гащи“ и джапанки. Тези дрехи все пак бяха някакъв положителен напредък, ако се имаше предвид облеклото, с което беше пристигнала в болницата. Те бяха купени от Робин, заедно с прилично бельо, при бързото ѝ посещение на денонощния магазин, тъй като Лиса вече не можеше да търпи да я зяпат облечена само по ризата на Скот. Мисълта, че изгуби почти всичките си вещи в пожара, я разстройваше, така че се опитваше да не мисли за това. Също толкова я разстройваше и фактът, че куфарчето ѝ остана в стаята, заедно с досието на Гарсия. Както и Катрина — куклата, облечена с рокля, която изумително приличаше на роклята, която носеше и Мариса Гарсия на снимката.

„Дали някой бе подпалил къщата, за да се отърве от досието на Гарсия?“

Този въпрос нямаше да спре да я преследва.

Не беше невъзможно, но бе малко вероятно. Тя бе почти — и все пак почти — сигурна в това. Беше толкова параноично да смята, че интересът ѝ към изчезването на семейството може да е причинил

пожара в „Грейсън Спрингс“, че дори обмислянето на тази възможност я шокираше. Подозрението се появи за пръв път посред нощ, докато чакаше резултатите от компютърната томография на майка си. Времето на избухване на пожара беше просто съвпадение, а вероятната загуба на доказателствата от досието бе нещастен случай, а не престъпление. Обратното щеше да означава да постави под съмнение целия си живот. Беше глупаво и тя просто не смяташе да стига дотам.

В заключение Лиса реши, че най-големият ѝ проблем по отношение на досието беше това, че ще трябва да уведоми Скот за взимането му. Той никак нямаше да се зарадва.

Миналата нощ Скот рискува живота си, за да я спаси. Отведе я на безопасно място, подкрепи я, успокои я и дори си свали ризата от гърба заради нея. Обтегнатите им отношения се бяха променили. Провокирането и враждебността бяха изчезнали. Тя се почувства... Как? В безопасност в ръцете му? Той също чувства нещо различно към нея от обичайното раздразнение. Видя го в очите му, когато я погледна.

Част от това различно чувство беше желанието. Тя вече бе жена, не момиченце. Достатъчно зряла, за да разпознае желанието в очите на един мъж. А Скот определено я желаше. Но Лиса никога не се бе и съмнявала. Той винаги бе изпитвал това чувство, макар че не би предприел нищо в това отношение.

Между тях от години имаше неоспорима химия, скрита някъде под повърхността. Но винаги тя беше тази, която го търсеше, която правеше всичко по силите си, за да го примами, да го накара да я желае. Междувременно той се отнасяше с нея като с глупаво, досадно малко момиче, което представляваше по-скоро напаст.

Миналата нощ нещо се бе променило. Тя усети, че щитът, който той държеше помежду им през всичките тези години, се свали за достатъчно дълго време, за да могат чувствата, които наистина изпитва към нея, да проблеснат.

Мисълта, че Скот откровено я желае, беше вълнуваща. Щом се оставеше да мисли за това, сърцето ѝ започваше да бие учестено. Да спи със Скот, бе нещо, за което си мечтаеше по време на тийнейджърските си години. Сега, когато беше вече пораснала, започваше да ѝ се струва, че не би ѝ коствало кой знае колко усилия, за да осъществи фантазиите си.

Въпросът беше, че имаше и нещо повече от сексуално привличане в очите му. Не можеше да установи точно какво, но знаеше, че докато бе в ръцете му, усети чувство на принадлежност, чувство, че мястото ѝ е именно в прегръдките на Скот.

Но нищо от това — желание, принадлежност, романтично усещане — нямаше да промени затрудненото ѝ положение. Познаваше достатъчно добре Скот, за да не се съмнява, че въпреки всичко той ще се ядоса за досието.

Можеше ли да се ядоса толкова, че да я запали? Не мислеше така. Но все пак не бе сигурна.

„За това ще се притеснявам по-късно“, каза си тя, като остави настрана Скот, досието и всичко друго, тъй като майка ѝ отвори очи за първи път от няколко часа насам. Лежеше полуповдигната, така че да ѝ е по-лесно да диша.

— Хей — каза нежно Лиса и я хвана за ръката.

Марта я погледна. За момент сякаш се затрудняваше да фокусира. След това погледът ѝ се изостри и тя се усмихна.

— Лиса.

— Как се чувстваш?

— Чувствала съм се... и по-добре. — Искрицата натъжен хумор в очите на майка ѝ накара Лиса да се почувства малко по-обнадеждена. Това беше жената, която познаваше, и тя усети леко облекчение. Марта се огледа наоколо и се намръщи. — Къде... съм?

Стомахът на Лиса се сви. Тя ѝ бе отговорила на същия този въпрос поне три пъти преди това.

— В Университетската болница в Лексингтън.

— Аха. — Марта прие новината с нетипична за нея липса на любопитство, след което отново затвори очи.

Лиса чакаше безмълвно.

Ярка утринна светлина проникваше през процепите на спуснатите щори, които покриваха прозореца в стаята. Чаша кафе — единственият приятен аромат сред изобилието от антисептични болнични миризми — димеше на поставката до нея, кацнала точно до жълтата болнична кана с вода, телефона, дистанционното и кутия с кърпички. Кафето беше любезно донесено от Анди, който бе тръгнал може би дващест минути по-рано, за да откара Робин обратно в „Грейсън Спрингс“ и да проверят какви са пораженията. Те, заедно с

Лиса, Скот и Лин, бяха част от групата, която се бе събрала около Марта в болницата, когато около два часа сутринта получи известие, че пожарът е потушен. Причината, както им бе съобщено, се разследваше.

Лиса установи, че с нетърпение очаква да разбере причината за пожара, макар да беше сигурна, че ще се окаже нещастен случай. Което щеше да означава, че не е имало никаква връзка с досието на Гарсия. Това пък щеше да бъде огромно облекчение за нея.

„Ако пожарът е бил предназначен, за да унищожи досието...“

Нямаше желание да се задълбочава в тази мисъл, за да стигне до очевидното заключение, но не се сдържа.

„В такъв случай е възможно да има някаква връзка с мен.“

— Трябва... да се прибереш у дома и да се напиш. — Очите на Марта се отвориха отново и погледнаха Лиса. Майка и се беше върнала в съзнание малко след пристигането в болницата и оттогава се бе будила още няколко пъти, но благодарение на медикаментите, които ѝ вливаха — поне Лиса се надяваше те да са причината за замъгленото ѝ съзнание — тя само откъслечно си спомняше, че къщата е изгоряла. Вероятно Лиса трябваше да се радва на това. Майка ѝ щеше да страда за обичната си къща, също както страдаше и тя, а точно в този момент Марта нямаше нужда от подобна болка.

— Ще се прибера по-късно. — Тя стисна ръката на майка си. Беше студена — прекалено студена — и суха. Около седем имаше среща с човек от застрахователното дружество, но иначе смяташе да прекара остатъка от деня в болницата и да остане да спи там.

— Изглеждаш уморена. Аз ще се... оправя. Наистина.

Късата побеляла коса на Марта беше разпиляна върху възглавницата като перушината на птица. Тънката ѝ като хартия кожа изглеждаше още по-сбръчкана. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Погледът ѝ беше дезориентиран, което Лиса намери за обезпокоително.

— Знаеш, че няма да те оставя.

— Аналиса. — Марта успя да се усмихне леко. — Толкова... се радвам, че се прибра у дома. Когато те нямаше, ми липсваше... много.

— И ти на мен — каза Лиса нежно. Сърцето ѝ се късаше. Беше съвсем млада и погълната от себе си, когато замина за колежа, че никога дори не ѝ хрумна да помисли какво струваше на майка ѝ просто

да я изпрати с усмивка. Сега, когато беше достатъчно голяма, за да го осъзнава, ѝ се искаше от все сърце да можеше да се върне назад във времето, за да се обаждат по-често, да я посещава по-често и да се прибере по-рано. Но беше невъзможно да промени миналото. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да бъде тук и сега с майка си.

Кратко почукване на отворената врата я накара да се обърне. Видя да влиза оплешивяващ мъж на около четирийсет години, облечен в бяла лекарска престилка. Той кимна енергично на Лиса и се приближи към леглото на майка ѝ.

— Здравейте, госпожо Грант. Аз съм доктор Мец, колега на доктор Спенсър. Позволете да ви прегледам.

Доктор Спенсър беше лекарят на Марта.

— Къде е доктор Спенсър? — попита Лиса.

— В отпуск е. Ще се върне в понеделник.

Когато краткият преглед приключи, майка ѝ затвори очи, пое дълбоко въздух и сякаш незабавно потъна в сън. Притеснена, Лиса стана и последва лекаря в коридора. Спряха наред с оживлението и докато болничният живот кипеше около тях, тя се обърна към него тревожно:

— Как е тя?

Лекарят поклати глава.

— Все още правим изследвания. Не знаем нищо със сигурност, докато не излязат поне част от резултатите.

— Умът ѝ не изглежда бистър. Не знае къде се намира и не помни, че къщата ни изгоря миналата нощ.

— Известно объркване е нормално при тези обстоятелства. Пожарът в къщата е бил травма за нея, а болестта ѝ усложнява малко диагностицирането. Според мен миналата нощ майка ви е претърпяла преходен исхемичен пристъп. — Лиса го погледна въпросително. — Това в общи линии е микроудар, който би обяснил изпадането ѝ в безсъзнание и днешната ѝ обърканост. Ще съм в състояние да ви кажа повече, когато пристигнат резултатите от изследванията.

— И кога ще е това?

— Вероятно по-късно днес ще са готови част от тях. Останалите ще отнемат малко повече време.

Телефонът в джоба на Лиса започна да звъни. Докато ровеше за него, доктор Мец отново ѝ кимна и се възползва от момента, за да си тръгне. Разбира се, той вероятно беше зает човек, с много пациенти, но тя все още се чувстваше в същото неведение, както преди лекарят да влезе в стаята. Със сигурност разговорът им не успя да я успокои.

— Ринк е — представи се обажданият се, когато Лиса, като се мръщеше с чувство на неудовлетвореност след доктор Мец, вдигна телефона. — Ъ, трябва да те питам нещо. Ти ли задигна досието, което разглеждахме вчера? Със снимката, на която жертвата прилича на твоя близначка?

Лиса направи гримаса. Беше спипана прекалено бързо.

— Да, аз.

— Така си и помислих. — Ринко звучеше облекчен. — Когато тази сутрин дойдох на работа и не го намерих, за момент се уплаших. Търсих навсякъде. След това ми хрумна, че може да си го взела у дома, за да го прегледаш по-обстойно. Няма проблем, но ще трябва да го върнеш.

— Всъщност има проблем. — Лиса се облегна на стената и въздъхна. — Къщата ни изгоря снощи. Страхувам се, че досието също изгоря.

— Боже! — Ринко замълча за момент, сякаш да даде време на новината да достигне съзнанието му. — Съжалявам за къщата.

— Мерси.

Вдигнала поглед, Лиса видя Скот да върви по коридора към нея. Изглеждаше висок, широкоплещест, красив и важен с костюма, бялата риза и червената вратовръзка, които носеше. Той напусна болницата около три часа сутринта, малко след като казаха, че Лиса е добре. Предложи ѝ да си вземе колкото се налага почивни дни, за да се оправи със случилото се. Сега се беше върнал. Докато го гледаше, Лиса усети мигновено сексуално привличане, последвано от лека топла вълна. Радваше се да го види. За първи път изпитваше такова чувство в присъствието му и това я изненада приятно.

Изведнъж тя забеляза, че Скот не е сам. С него беше Кейн — облечена в делови черен костюм с пола и лачени обувки с деколте, с прибрана руса коса. Носеше куфарче — Тя му говореше нещо и кимаше сериозно на отговорите му. С тях беше още един костюмиран адвокат — мъж на около трийсет години, слаб и с очила. Името му

беше Хендрикс. Помощник — областен прокурор, също като Кейн. Скот каза нещо на придружителите си и им направи знак да го изчакат за момент. Хендрикс и Кейн спряха покорно на разстояние, докато той продължаваше да крачи към Лиса.

В този момент, като го гледаше как приближава, в съзнанието ѝ проблесна една картина: Скот, гол до кръста, както беше миналата нощ, когато свали ризата си, за да я облече тя. Тогава беше прекалено заета, за да осъзнае това, което вижда. Сега ясно си спомни колко мускулести бяха раменете му и колко големи и загорели от слънцето изглеждаха ръцете му — сякаш продължаваше да се занимава с физически труд или да тренира. Имаше широк гръден кош и добре развити гръдни мускули, преминаващи в плосък и стегнат корем. Силуетът му се стесняваше надолу в тесен ханш, където панталоните възпрепятстваха гледката.

Беше го виждала и преди гол до кръста — доста често всъщност — когато бяха деца. Но имаше разлика. Сега той бе вече възрастен.

Погледите им се срещнаха.

„Ох, действителността е болезнена“, помисли си Лиса.

Каквото и да бе видяла в очите му миналата нощ, сега нямаше и следа от него. В изражението му нямаше капка лично отношение. Всъщност той отново изглеждаше раздразнен, както обикновено, упорит и целеустремен. Всеки сантиметър от него говореше за успяващ адвокат и шеф. Ако наистина желаете тялото ѝ, както тя за кратко си позволи да си фантазира, то той умело го прикриваше.

Притиснала телефона още по-близо до устните си, Лиса го погледна хладно в отговор.

— Бюканън е тук — каза тя тихо на Ринко. — Трябва да затварям.

— О, мамка му. Ако мислиш, че ще помогне, можеш да му кажеш, че вече сме вкарали в системата всичко от досието. Изгубени са само...

— Оригиналните документи — довърши Лиса сухо, когато Скот пристигна. След което прибави по-високо: — Мерси. Ти си очарователен.

— Кой е очарователен? — попита Скот, когато тя затвори. Очите му се плъзнаха по нея, а в нетърпеливия му поглед проблесна искра на развеселеност. — Харесва ми тениската ти.

Изведнъж Лиса си даде сметка, че без грим и с небрежно свита на кок коса не изглежда възможно най-добре. Причината да се замисли над това не беше Скот — той я бе виждал всякак — а Кейн, която я оглеждаше от горе до долу с неприязън. А Кейн винаги беше изпълнена с омраза към Лиса заради Скот.

„Разбира се.“

Очевидно Кейн, имаше чувства към Скот. Интересното беше, че я възприемаше като заплаха за себе си. Лиса не се изненада да разбере, че самата тя изпитва прилив на омраза към Кейн.

„Е, какво ти говори това?“

Нищо, за което да се притеснява и да мисли в момента.

Само заради Кейн тя се насили да се усмихне дружелюбно на Скот.

— Мерси. А очарователният човек е Алан Ринко. Той е студент по право и работи за теб в Сибир от месец май.

Скот повдигна вежди.

— Сибир?

— Където ме прати вчера. В мазето, за да подреждам досиетата с неразкритите случаи. Всички в офиса го наричат Сибир, защото изпращаш там хората в изгнание, когато си им ядосан.

— За първи път чувам да го наричат така.

— Не се учудвам. — Гласът ѝ стана язвителен. — Всички ги е страх прекалено много от теб, за да ти го кажат в лицето.

— Какво? Това не е вярно.

— Искаш ли да се обзаложим? За твоє сведение, господин Шефе, целият офис ходи на пръсти, когато си в лошо настроение. А напоследък доста често си в такова.

— Кой казва, че съм в лошо настроение? — Той звучеше малко отбранително.

— Мислиш, че ще започна да ти изреждам имена? Няма начин.

— Няма да посочиш имена, Принцесо, защото не е вярно.

— Вярвай каквото щеш. И не ме наричай така. — Тя го погледна смразяващо, поклати глава и прекрати темата. — Какво става с баща ти? Изкара ли го вече от затвора?

— Намерих му адвокат и смятам да стоя настрана от случая. Слушай, нямам време за празни приказки. Отивам на събрание. Имаме информатор, който очевидно е готов да каже истината за Макдонъл и

Коли. — Както всички в офиса знаеха, Макдонъл, виден местен бизнесмен, беше разследван за подкупване на окръжния съдия Артър Коли, с цел да се върне постановление, изгодно за бракоразводното дело на Макдонъл. Случаят представляваше голямо и объркано дело. — Отбих се само да ти кажа някои новини.

— Какви новини? Не, чакай. Първо имам да ти кажа нещо. — Решена да остави зад гърба си своето прегрешение, Лиса искаше да разкаже всичко още сега. — Вчера попаднах на неразкрит случай, който ме заинтригува. Взех документите с мен у дома. Боя се, че вероятно досието е изгоряло.

Лицето на Скот се промени. Ако не го познаваше толкова добре, Лиса сигурно щеше да се разтрепери цялата, защото той изглеждаше меко казано ядосан.

— Има правило за изнасянето на неразкрити досиета извън сградата.

— Знам.

— Но все пак си го направила. — Това не беше въпрос.

— Да.

— Взе ли разрешение от някого? Разписали се, или нещо подобно?

— Не.

— Знаеш, че всеки, заловен да изнася неразкрити досиета от сградата, подлежи на уволнение, нали?

— Е, ще ме уволниш ли?

Той се поколеба, след което я погледна с възмущение.

— Какво, да те уволня два пъти в рамките на два дни? Ти да не искаш да счупиш някой рекорд?

— Скот...

— Ти си огромен трън в задника ми, знаеш ли? Ще ми кажеш ли защо си взела това досие?

— Жената приличаше на мен.

— Какво?

— Местно семейство, изчезнало преди трийсет години. Майка, баща и две деца. В досието имаше тяхна снимка. Майката приличаше толкова много на мен, че би могла да ми е близначка. Трябва да видиш снимката, приликата е невероятна. — Лиса се опита да се усмихне, което обаче не предизвика отговор.

— Май никога няма да я видя, нали? Защото е изгоряла.

— Има копие — каза тя с достойнство. — Добрата новина, както току-що ме информира Ринко, е, че досието вече е било качено в системата. Включително и снимката.

Лиса беше почти сигурна.

— Чудесно. Всичко е прекрасно, с изключение на две неща. Първо, досието не е трябвало да бъде изнасяно от сградата. Второ, ако случайно някога успеем да съберем достатъчно доказателства, за да идентифицираме виновника, и решим да вкараме случая в съда, ще са ни необходими оригиналните документи. Копията не важат.

— Знам. Съжалявам. Значи няма да ме уволниш?

Скот я погледна ядно.

— Считай това за второ предупреждение.

Този път усмивката на Лиса беше искрена.

— Още едно и ще съм вън?

— Точно така, скъпа. Не се шегувам, така че най-добре се стягай.

— Лицето му леко се проясни. — Е, как е майка ти?

— Лекарите смятат, че може би е получила удар. През повечето време, изглежда, не си спомня, че къщата изгоря миналата нощ.

— Кое то ми напомня...

Скот не продължи, тъй като мобилният му телефон започна да звъни. Той го извади от джоба си и се обади. Докато слушаше гласа от другата страна, извъртя очи към тавана. Изглеждаше обезпокоен.

— Добре, бях забравил за тях. Дай ми минута, докато измисля с какво да се занимават. Ще ти се обадя. — Скот натисна един бутон и прекъсна разговора с Адамс, чийто глас Лиса беше сигурна, че разпозна. Тя го гледаше въпросително и той се намръщи. — Едва ли имаш предложение затова, какво да правя с група гимназисти, включително и с моя глупав племенник, които хванах да купонясват в къщата на моя старец миналата нощ? Вместо да ги арестувам, аз им казах да ме чакат в офиса ми тази сутрин. Искях да измисля някакво наказание с полагане на обществено полезен труд. Но с толкова много неща на главата...

„Включително спасяването ми от горящата къща, часовете, прекарани в болницата, и каквото друго е имал да свърши междуременно“, помисли си Лиса.

— Напълно бях забравил за тях. Сега трябва да отида на друго място, а нямам представа какво да ги правя.

— Чакай малко. Да видим дали съм разбрала добре. Залавяш няколко деца в дома на баща ти миналата нощ? Преди или след пожара?

— Преди. Веднага след разговора ни на люлката. Ето защо бях все още наблизо, когато започна пожарът.

— Аха. — Лиса осъзна, че изобщо не се бе запитала как се е озовал там Скот. Присъствието му в момента, когато имаше нужда от него, изглеждаше толкова естествено, че въобще не се беше замисляла. — Какво искаш да кажеш с „купонясват“?

— Ти какво мислиш? Да пушат трева и да пият бира. Шестима. На петнайсет и шестнайсет години. И племенникът ми Чейс, тартор на групата.

— Не си викнал ченгетата, нали?

Лиса си спомни за купоните, когато самата тя бе тийнейджърка, и усети чувство на благодарност. Знаеше отношението на Скот към подобни забавления — той беше категорично против тях — и сдържаността му я изненада.

— Не.

— Ти си добър човек, Скот Бюканън. — Тя отново му се усмихна, този път с искрена топлота. В този момент се сети за редица произшествия през годините и реши да не прибързва. — Е, понякога.

— Внимавай, не се увличай с комплиментите. — Той се смръщи и погледна нетърпеливо към телефона си. — Виж, имаш или нямаш предложение за децата? Имам да върша работа.

Изведнъж на Лиса ѝ просветна една идея.

— Прати ги при Ринко. В Сибир. Могат да му помагат с качването на неразкритите случаи в системата. Има хиляди. Само с помощта, която получава сега, т.е. хората, на които си ядосан, работата по досиетата може да продължи вечно.

Скот беше впечатлен.

— Идеята не е лоша. Ще могат да свършат нещо по...

В този момент Кейн се появи точно зад него и постави ръка върху неговата. Очите ѝ срещнаха тези на Лиса. Погледът ѝ беше студен.

— Здравсти, Грант. — Изкуствената ѝ усмивка съответстваше на погледа ѝ. — Съжалявам за случилото се миналата нощ. — Тя прехвърли вниманието си върху Скот. — Тъм, не искам да ви прекъсвам, но Гамболи току-що се обади да пита дали ще се бавим още. Каза, че неговият човек губи търпение.

Изражението на Скот, докато гледаше Кейн, беше мъчно за тълкуване, но той винаги бе бил прикрит. И все пак, доколкото Лиса можеше да прецени, привличането беше единствено от страна на Кейн. Досадно беше да си го признае, но бе доволна от това свое наблюдение.

— Да, идвам. — Той погледна към Лиса, която, понеже знаеше, че отново е обект на погледа на Кейн, му се усмихна мило. Той я погледна с присвити очи в отговор, но не каза нищо.

— Мога да се заема с твоите своенравни овчици вместо теб. Ако искаш, ще се обадя на Ринко и ще уредя нещо — предложи Лиса. — Това мога да го свърша и от болницата.

— Да, можеш. Добре, ще съм ти благодарен. Уреди каквото можеш. — Той отново се обърна към Кейн. — Ти и Хендрикс вървете. Ще се видим във фоайето. Няма да се бавя повече от две минути. Искам да поздравя госпожа Грант.

— Разбира се. — Кейн кимна в съгласие, но не изглеждаше доволна, когато се обърна и си тръгна.

— Майка ми вероятно спи — каза му Лиса с извинителна гримаса.

— Ако тя спи, ти можеш да ѝ предадеш поздравите ми. Както казах, имам новини за теб. Тази сутрин се обадих на някои хора, които участват в разследването на пожара. Преди около половин час получих обратно обаждане от Грег Уотсън, който е главен следовател по случая. Все още не са сигурни, но работят по версията за умишлен палеж. Искан да те уведомя, преди да те е застигнала клюката.

ГЛАВА 12

— Разбрах, че сте преживели финансови затруднения. — Твърдението — не беше въпрос — дойде от Грег Уотсън, следовател от полицията в окръг Удфорд. — Първо, имате доста голяма ипотека на мястото, нали?

Неспособна да повярва на ушите си, Лиса отмести очи от изгорялото скеле пред себе си и погледна недоверчиво следователя. Денят ѝ и без това бе труден. Попадна в засадата, устроена от репортерите, още щом Скот си тръгна. Изненадана, тя заяви, че е спяла, когато е възникнал пожарът. Чак тогава си даде сметка, че прави грешка, като говори с пресата, и млъкна. Но вече беше прекалено късно. До обяд думите ѝ бяха станали местната новина номер едно и по трите канала, което доведе до снимки на пожара и на пострадалата къща. Оттогава мобилният ѝ телефон и телефонът в болничната стая на майка ѝ прегряха. Бяха залети до такава степен от посетители, желани и нежелани, че Лиса бе принудена да посреща на вратата хора, които не бяха близки на майка ѝ, с твърдението, че тя спи. Разменяше си по няколко думи с тях, след което учтиво ги отпращаше. Отново трябваше да разговаря с баща си по телефона и да слуша извиненията му, че не може да дойде в болницата. Накрая тя го прекъсна и му каза рязко, че е добре и че майка ѝ определено няма да иска да го види, така че не им е нужен в болницата. Наложил се да се разправя със застрахователната компания, с полицията, с лекарите, лекуващи майка ѝ, и с болничния бюрократизъм. От сблъсъка с действителността — овъглената ѝ къща — сърцето я заболя. При мисълта, че нищо вече не е в състояние да върне миналото на „Грейсън Спрингс“, в гърлото ѝ заседна буца, а стомахът ѝ се сви. А сега я измъчваше и този следовател.

— Да, имотът е ипотekiран.

Изкъпана, гримирана и облечена в дрехи, заети ѝ и донесени по-рано в болницата от Нола, Лиса се радваше, че поне изглежда по-добре, отколкото се чувства. Заради юнската горещина беше вързала

косата си на опашка и бе сложила само червило и спирала. Въпреки че Нола, която харесваше розови и помпозни неща, трябваше сама да избира дрехите, тя познаваше достатъчно добре вкуса на Лиса, за да ѝ донесе класическо облекло — права пола до коленете, бяло поло и елегантни обувки.

— Но трудно свързвахте двата края?

Лиса си пое дълбоко въздух, посрещна радушно гнева, който се надигаше вътре в нея като противодействие на скръбта.

— Може да спрете да шикалкавите и да ме попитате направо дали аз съм запалила пожара, детективе. — Тя беше учтива, но гласът ѝ беше нетърпелив. Детектив Уотсън — мъж с жълтеникавочервена коса, дългурест, на около четирийсет и няколко години, привлекателен, средно висок и според Лиса под средното ниво на интелигентност — примигна бавно, напомняше ѝ за сънлива костенурка. — Отговорът е „не“. Не съм се опитала да опожаря къщата, в която съм живяла цял живот; къщата, в която семейството ми е живяло поколения наред; къщата, която майка ми — неизлечимо болна — обича и в която иска да прекара последните си дни; къщата, която сега ще трябва да възстановя, защото не мога дори да си помисля да я продам преди смъртта на майка ми. Не, не съм я запалила заради нищожните пари от ипотеката.

— Всъщност доста пари, доколкото чух.

— Не съм сигурна каква е сумата, но не може да се сравни с това, повярвайте ми. — Лиса направи жест по посока на къщата, където група работници, явно повикани от застрахователната компания, вече се опитваше да предотврати по-нататъшните поражения от дъжда, който се очакваше през нощта. Мъжете на крана работеха заедно с мъже, качени на стълби, по спускането на син брезент над онази част на покрива, която беше най-близо до изгорялата. Под стриктното ръководство на Робин — Лин беше в болницата с Марта — още мъже работеха вътре в къщата.

Уотсън прехвърли вниманието си върху сцената пред тях. Стояха в задния двор, върху отъпканата трева пред ниската тухлена ограда, която ограждаше „Градината с бебето“. Беше към осем часа вечерта, почти здрач, така че слънчевата светлина беше станала по-мека и златиста. Влажността бе намаляла и сега човек не се потеше, ако не мърда. Миризмата на изгоряло, която витаеше тежко във въздуха, беше

достатъчно силна, за да надделява над сладката миризма на розите в градината зад тях. Въпреки че стоеше с гръб към фонтана, настроен автоматично да се включва през деня и да се изключва през нощта, Лиса можеше да чуе успокояващото ромолене на стичащата се вода въпреки боботенето и дрънченето на крана, въпреки хаоса от гласове и други звуци. Подобно на по-голямата част от двора и северното крило на къщата, „Градината с бебето“ беше незасегната. Централната част на къщата, където поставяха брезента, бе претърпяла минимални поражения от огъня и дима, но това не беше нещо, което да не може да се възстанови за няколко дни. Имаше следи от обгаряне по покрива и белите стени бяха на места почернели от дима и саждите, но конструкцията на тази част бе все още здрава и стаите и мебелировката не бяха докоснати от огъня. Беше изгоряло северното крило, където се намираше стаята ѝ. Външните стени все още стояха, както и коминът в далечния край, но линията на покрива изглеждаше така, сякаш гигант с остри зъби си беше отхапал парче. Това, което беше останало, бе черно и овъглено. Вътрешната част беше унищожена, с изключение на стените, а това, което не бе изгоряло, бе повредено от дима и водата. Лиса беше изгубила всичко, намиращо се в стаята ѝ: дамската чанта с личните документи, куфарчето, мебелите, повечето дрехи, всичките ѝ спомени, включително и керамичната жабка, която майка ѝ ѝ беше подарила по повод раздялата с първото гадже (тя беше на четиринайсет, облята в сълзи и нещастна, а жабката ѝ бе връчена в малка синя кутийка, увита с бяла панделка, заедно с шоколадово десертче /любимото ѝ/ и бележка: „Ще трябва да целунеш доста жаби, докато откриеш принца“), розовите балетни пантофки, които носеше, когато взимаше уроци по балет /балетът не ѝ беше любим, но обичаше пантофки / и... толкова много неща, за които не биваше да мисли, за да не избухне в плач.

Куклите ѝ — включително и Катрина — бяха също изгубени. Мисълта за това я тревожеше.

Но тъй като очите на детектив Уотсън бяха приковани в нея, тя трябваше да пропъди всички тези мисли.

— Разберете, когато разследваме възможността за умишлен палеж, трябва да зададем всички въпроси, госпожице — каза Уотсън с бавен и повлечен южняшки акцент. — Нямаме за цел да обвиним вас или някой друг.

Лиса почти чу неизказаното „все още“.

— Какво ви кара да мислите, че пожарът е бил умишлен? — Попита Лиса.

Детектив Уотсън поклати глава. Изглеждаше потаен и мистериозен, доколкото можеше да изглежда човек, напомнящ ѝ за костенурка. В този момент агентът от застрахователната компания, с когото трябваше да се срещне и който се оказа пряма петдесетгодишна афроамериканка на име Трейси Маккой, дойде по пътеката точно когато Лиса задаваше въпроса си.

— Открили са следи от катализатор. — Госпожа Маккой носеше подвързан с червена кожа бележник с прикачен калкулатор. По-рано Лиса я бе забелязала да използва и двете неща, докато се разхожда наоколо. — Ако направите някои сметки, госпожице Грант, ще видим дали не можем да задвижим нещата.

— Какъв вид катализатор? — Лиса усещаше налягане в слепоочията си. Почти не бе спала, беше хапнала набързо от болничната храна и бе преживяла повече сътресения, отколкото човек можеше да понесе в рамките на един ден. Като се прибавеха притесненията за майка ѝ и мъката по „Грейсън Спрингс“, не беше учудващо, че започва да чувства, че животът ѝ излиза извън контрол.

— Разредител за боя. Права ли съм, детективе? — Госпожа Маккой погледна към Уотсън за потвърждение.

— Да. — Детектив Уотсън нямаше желание да даде дори толкова информация.

— Ако сте открили следи от разредител за боя, тогава вероятно не е било умишлен палеж. — В гласа на Лиса прозвуча нотка на облекчение. — Вчера в къщата имаше бояджии. В северното крило. Тази част, която изгоря. Вероятно са използвали разредител за боя, нали?

— Вероятно — каза детектив Уотсън. — Но...

— Открито е голямо количество разредител. Бил е по стените, пода и... — Госпожа Маккой млъкна, тъй като Уотсън я усмири с поглед.

— Е, добре — каза му госпожа Маккой. — Но знаете, че не го е направила тя. Върша това достатъчно дълго време, за да позная, когато някой се опитва да извърши застрахователна измама.

Детективът не изглеждаше впечатлен. Без да отговори, той прехвърли отново вниманието си върху Лиса.

— Можете ли да се сетите за някой, който би могъл да има зъб на вас или на семейството ви, или за някой, който би искал да ви навреди? Знаете ли причина някой да иска да подпали къщата ви?

За изненада на Лиса, отговорът изникна в главата ѝ моментално и инстинктивно, сякаш от нищото.

„Вижте, има едно неразкрито досие, което донесох у дома от работата, и приличам досущ на майката...“

За секунда, не повече, Лиса обмисляше да спомене за досието на Гарсия. Но ако го направеше, можеше да задвижи поредица от събития, които нямаше да ѝ харесат и над които нямаше да има контрол. Осъзнала това, тя усети, че започва да ѝ се гади. Ами ако се окажеше, че има връзка с изчезналото семейство? Дори нямаше сила да разсъждава върху това сега. Ако досието беше причината за пожара, очевидно някой искаше да скрие нещо за семейството или за тяхното изчезване. В такъв случай въпросът беше кой и какво.

„Очевидно е кой, нали? Трябва да е някой, който знае, че съм взела досието със себе си.“

Това според мислените ѝ изчисления правеше списъка на заподозрените кратък и добре известен. А също и плашещ. Сърцето ѝ се сви, когато няколко имена мигновено изскочиха в съзнанието ѝ. Не искаше да мисли за това.

Много по-вероятно беше да има богато въображение, както често я обвиняваше Барти, и пожарът да няма нищо общо с досието. Въпреки подозренията на детектив Уотсън, причината можеше и да не е била умишлен палеж. Несъмнено разредител за боя беше използван в къщата, в северното крило. Това не означаваше ли, че пожарът може да е нещастен случай?

„Да“, реши тя. Облекчението, което ѝ донесе тази възможност, малко я замая.

— Госпожице Грант? — Детектив Уотсън я наблюдаваше внимателно.

— Не се сещам за никого — каза Лиса. Каквато и да беше истината, едно нещо бе сигурно: тя искаше да проучи още малко случая на Гарсия, преди да го посочи на детектив Уотсън и неговите хора като вероятна причина за подпалването на „Грейсън Спрингс“.

Ако с нея беше свързана някаква мръсна тайна, тя искаше да я открие първа.

„Ако пожарът е заради досието на Гарсия, скритата причина би могла да разбие на парчета живота ми.“

При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Тя впиваше силно нокти в дланите си и едва се сдържаше да не оближе устните си.

„Ставаш смешна“, скара се на себе си.

— Собственици на ферма за коне, които се конкурират с вас? — продължи неумолимо детектив Уотсън. Беше вперил поглед в лицето ѝ. — Ухажор, с когото сте скъсали скоро? Някой непочтен човек, на когото дължите пари?

Преднамерено, но незабележимо — поне така се надяваше — тя отпусна свитите си ръце.

— Поне аз не знам за такива. Определено не и ухажор. Както и кредитор. И не виждам причина собственик на някоя от околните ферми да иска да ни запали. Вече дори не притежаваме състезателни коне, а и вероятно са наясно, че имението „Грейсън Спрингс“ сигурно скоро ще бъде обявено за продан.

— Хммм. — Звукът, който издаде детектив Уотсън, беше неопределен. Лиса не беше сигурна дали действително я подозира в нещо или не.

— Госпожа Бейкър каза, че старият пияница, който живее нагоре по пътя, е гулял вчера. — Госпожа Маккой вдигна очи от бележника, където записваше нещо бързо. — Каза, че не ви харесвал.

— Не би могъл да го е направил. Снощи беше в затвора. Във всеки случай по-възможно би било да стреля по къщата, отколкото да я подпали.

Изведнъж Лиса се сети за децата, които Скот бе казал, че е заварил да купонясват в къщата на баща му миналата нощ. Дали не беше възможно да са направили нещо подобно от чиста тийнейджърска идиотия? Но подпалването на къща отиваше далеч извън границите на идиотията, а и нямаше намерение да обвинява, когото и да било без неопровержими доказателства. Нека детектив Уотсън проведе собствено разследване.

— Нося чек, с който да покриете неотложните си разходи за живот. — Госпожа Маккой извади бледосиня хартийка от един джоб в тефтера си и я подаде. С бърз поглед Лиса забеляза, че чекът е за две

хиляди и петстотин долара. За щастие, семейството ѝ беше много стар клиент на застрахователната компания. — Временно жилище, храна, някакви дрехи и лични вещи, които трябва да си набавите. Само пазете касовите бележки. Ако имате нужда от още, просто ми се обадете. Телефонният ми номер е на картичката. — Тя подаде визитката си и Лиса я прие с благодарност. — Ако ми се обадите утре, бих могла да ви дам списък с предприемачите, с които работим обикновено. Но можете да наемете и друг, ако предпочитате.

— Къде сте отседнали? — попита детектив Уотсън, когато след бързо ръкостискане госпожа Маккой си тръгна. — В случай, че се наложи да се свържа с вас.

— За момента ще остана в болницата с майка ми. — Робин щеше да бъде заедно с Анди в къщата на управителя, когато двамата не дежуреха в болницата, а Лиса смяташе, че ще е най-добре да си наеме собствена временна квартира. Досега не бе успяла да намери време за това. — Още не съм решила какво ще правя след това. Винаги можете да се свържете с мен на мобилния ми телефон.

Униформен полицаи повика детектив Уотсън от далечния край на къщата. Той измърмори някакво извинение и я остави. Работата на Лиса тук свърши. Тя се отправи към „Ягуара“, оставен по-рано този ден пред болницата от сервиза. След множеството извинения я бяха уверили, че колата е в прекрасно състояние. Бяха затегнали развинтеното капаче и сменили трансмисионната течност. Лиса, меко казано, вече нямаше доверие на возилото си, но колата все пак я бе докарала до „Грейсън Спрингс“ и тя се надяваше, че ще и върне обратно до болницата без злополуки. Но първо смяташе малко да се поразходи.

Малко преди пет тя се бе обадила на Ринко. Поводът, който си бе измислила, бе да провери как се справят своенравните овчици в Сибир. Ринко бе обхванат от оптимизъм и ентузиазъм, което тя бе отдала най-вече на идеята си да помоли Янцен да заведе хлапетата до мазето и да помогне на Ринко да задейства програмата за обществено полезен труд. Лиса беше накарала Ринко да отвори досието на Гарсия на компютъра и да ѝ даде адреса на къщата, от която бе изчезнало семейството.

— Смяташ да отидеш да провериш къщата ли? — Ринко не беше глупав.

Лиса въздъхна. Дотук с пазенето в тайна на намеренията си.

— Може би. В седем в „Грейсън Спрингс“ трябва да се срещна с агент от застрахователната компания, така че си мислих да отскоча до къщата, докато съм навън. Ако не съм се заблудила, тя ми е по път и... и... е, просто си помислих, че мога да я погледна. Случаят е интересен.

Лиса бе прозвучала, сякаш се оправдава.

Чу Ринко да трака по компютърната клавиатура.

— Хей, спокойно. Ако аз приличах толкова много на някаква мацка, изчезнала преди трийсет години, и аз щях да искам да огледам къщата, от която се е изпарила. — Ринко бе замлъкнал, за да обмисли нещата, въпреки че тракането по клавиатурата все още се чуваше. — Всъщност, ако приличах толкова много на някаква мацка, щях да имам много по-големи проблеми от това, че е изчезнала.

Като се смееше на собственото си остроумие, той ѝ беше дал информацията, за която го бе помолила, и Лиса беше затворила.

Къщата, която тя търсеше, се намираше точно на границата на окръга. Бе добила смътна представа за мястото от бързия преглед на досието, преди да слезе за вечеря, оказа се, че е била права. Както си бе и мислила, къщата се намираше по пътя за града. Но докато караше на запад по тясното селско шосе, покрай което се редяха каравани и малки къщички, пътят започна да ѝ се струва необичайно познат.

„Какво е това, дежа вю ли?“

Лиса погледна нагоре към балдахина от обрасли със зеленина клони, надвиснали над пътя, към канавките от двете страни на шосето, задръстени от бурени, през изкривените телени огради. Гледаше западналите дворове и виждаше явните следи на липсата на благополучие, която определяше облика на района. Тя си помисли с абсолютна убеденост: „Била съм тук и преди“.

Люлееше се на ръба на крайната възбуда. Внезапно осъзна, че пътят ѝ изглежда познат, защото тя — Лиса Грант, а не сянката на Анджела Гарсия — наистина беше идвала тук преди, и то неведнъж. Пътят водеше към „Кармъди Лендинг“, стара невзрачна кръчма, където не бяха придирчиви към клиентите и не правеха проверка на възрастта им. Ето защо мястото беше любимо на непълнолетните пиячи от областта, а тя беше ходила няколко пъти там с приятели, когато бе все още в гимназията.

Връзката, която направи с мястото, ѝ донесе такова облекчение, че тя въздъхна дълбоко.

„Идиотка“, скара се на себе си.

Когато стигна до малката тухлена къща, Лиса реши просто да мине покрай нея с колата и да я огледа. Ако в двора нямаше знак, че се продава, вероятно тя щеше да продължи, както възнамеряваше. Но когато видя, че мястото е пусто, просто не можа да устои. Тя обърна колата и се върна. Отби бавно от пътя и се качи на дългата чакълеста алея, която водите към къщата. Мръсни тухлени стени, нисък черен покрив с няколко липсващи керемиди, малка предна веранда, сгушена под островърх навес. Нищо не изглеждаше да се е променило, ако съдеше по снимката.

Когато спря срещу пътеката, която водеше към стълбите, на които бяха седели семейство Гарсия за снимката, тя видя, че към къщата има пристроен двуместен гараж. Вратата на гаража, която беше бяла и очевидно се нуждаеше от боядисване, бе затворена. Предната врата на къщата също беше бяла и затворена. На дръжката висеше тънка найлонова торбичка, оставена от някой амбулантен търговец. Голям панорамен прозорец със спуснати завеси говореше за местоположението на всекидневната. Имаше още два прозореца, помалки и с две крила, отварящи се нагоре и надолу, които Лиса предположи, че принадлежат на някоя от спалните.

Нямаше никаква следа от живот на мястото. Лиса изгаси колата и слезе. Горещината ѝ хареса след климатика в колата. Над къщата и двора бяха надвиснали дългите сенки на дърветата в гората, които се редяха едно до друго покрай алеята и по цялата дължина на малкия, около дваисет декара имот. Избуяла зеленина оформяше плътна стена, поне петнайсет метра висока, която скриваше залеза, въпреки че оранжево и мораво сияние обагряха потъмняващото небе. Височината на дърветата караше Лиса да смята, че те със сигурност са били на това място, когато в къщата са живели семейство Гарсия. Още една ивица дървета със същия размер се виждаше в далечния край на къщата. Тя изолираше мястото от съседите, от което ставаше ясно защо никой от живеещите наоколо не бе чул или видял нещо в нощта на изчезването на семейството.

Макар че на тръгване от „Грейсън Спрингс“ духаше лек ветрец, сега въздухът въобще не помръдваше. Освен пронизителния хор на

жътварите и тихият звук от стъпките ѝ по бетонния паваж, не се чуваше никакъв друг шум. Никой не минаваше по пътя. Нямаше дори птици в небето. Чувството за изолираност от останалия свят беше силно и тягостно. Когато наближи предното стълбище, Лиса се поддаде на внезапното желание да погледне бързо назад към гората. Побиха я тръпки по гърба, косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Почувства се, сякаш сред дърветата има някой, някой, който дебне всяко нейно движение.

„Богато въображение“, почти чуваше Барти да казва.

Не видя нищо, освен преградата от кафявите стволоче на дърветата, извисяващи се сред шубрака. Нямаше никой.

„Държиш се като идиотка.“

И все пак чувството, че я наблюдават, остана все така силно.

Така и не разбра защо просто не се обърна, не се качи в колата и не потегли. Несъмнено, тя не очакваше да открие тук отговора за изчезването на семейство Гарсия. Бяха изминали прекалено много години и вероятно голям брой семейства бяха живели в къщата оттогава. Повечето от тях дори и не подозираха за съществуването на Гарсия. Беше абсолютно невероятно да е останала каквато и да било следа от изчезналото семейство. И все пак тя не можа да се сдържи. Чувстваше се неустойимо привлечена от къщата.

Когато стигна стълбището и спря, усети, че сърцето ѝ бие лудо.

„Я се стегни. Това е просто една празна къща, нищо повече.“

Но това не ѝ попречи да огледа внимателно стълбището и да си представи семейството, седнало на него, както беше на снимката: Тук седеше Анджеа, съпругът ѝ — не си спомняше името му — до нея, тук беше Тони, а там — малката Мариса. Както и Луси — кучето.

Лиса се смрази, когато името на кучето изникна в съзнанието ѝ.

„Откъде го знам?“

Устата ѝ пресъхна. Тя се хвана за най-логичното обяснение.

„Разбира се, че съм го прочела в досието.“

Нямаше значение, че всъщност не си спомняше да го е срещала.

Малките и жадни за вода храсти отстрани на стълбите изглеждаха засадени наскоро. Тя ги погледна набързо, докато се качваше нагоре. Стигна до вратата и натисна дръжката. Беше заключено.

Мисълта, че няма друга възможност да влезе в къщата, освен с взлом — нещо, за което не беше подготвена — я накара да почувства облекчение.

„Не мога да вляза“, опита се да усмири гласчето в главата си, което сякаш я подтикваше да продължи.

Докато слизаше по стълбите, Лиса погледна почти с копнеж към „Ягуара“. Той я чакаше. Изглеждаше ѝ близък и вдъхващ доверие. Зелената му боя проблясваше слабо на бледата светлина. Но вместо да се отправи към него, тя се запъти към задната част на къщата. Кухнята трябваше да се намира там. Сигурно имаше задна врата.

„Мога да опитам да вляза оттам.“

Можеше да спори със себе си колкото си иска. Трябваше да влезе вътре. Тя заобиколи покрай ъгъла на къщата и изгуби от поглед колата. Оказа се обкръжена от сенките и потрепери.

„Обади се на агента по недвижимите имоти, уговори си среща и се върни по друго време, придружена от друго човешко същество.“

Това беше най-разумното решение и тя възнамеряваше да последва собствения си съвет. Но първо искаше да приключи с обиколката около къщата, да добие усещане, без да се намесва чуждо присъствие във впечатленията ѝ. Сякаш невидима сила я теглеше като магнит. Неспойна, но упорита, тя погледна през прозорците: две спални и вероятно баня. Като съдеше по размерите на къщата и възрастта ѝ, тя предположи, че е стандартният тип, състоящ се от три спални и една баня. Прозорците хвърляха сянка, която ѝ пречеше да види вътре.

Когато стигна до задния двор, видя, че той свършва в началото на нива. Нямаше ограда, а само около четири декара пуста площ, обрасла с плевели, преминаваща в редици от светлозелени царевични стъбла, които се извисяваха над главата ѝ. Ограден от гората от другите две страни, задният двор практически се оказваше затворен. Създаваше тягостно чувство, сякаш беше населен с тайни.

Мисълта за това я смути.

„Добре, тръгвам си“, обеща си, докато плъзгаше поглед по задната страна на къщата: два прозореца, още два по-малки, почти долепени един до друг и на по-голяма височина може би на кухнята — и врата, която гледаше към малка дървена платформа.

Нещо — сянка от движение — грабна вниманието ѝ, когато стъпваше на платформата. Тя бързо обърна глава, за да огледа тази част от гората, където ѝ се стори, че го видя. Беше почти същото място, на което почувства, че някой я наблюдава.

„Дали има някой в гората?“

Лиса спотаи дъх. Усети как по челото ѝ избива студена пот.

Но там нямаше нищо. Никакво лице не бледнееше сред сенките. Никакви очи не проблясваха през растителността.

Нямаше движение, дори листо не потрепваше. Абсолютно нищо. Единствено пълна тишина и все същата стена от дървета.

„Виждаш ли? Там няма никой.“

Но независимо колко се мъчеше да се убеди, тялото ѝ сякаш не приемаше посланието. Сърцето ѝ биеше лудо. Пулсът ѝ беше ускорен. Стомахът ѝ се сви. Ако ръцете ѝ вече не посягаха към дръжката на вратата, тя би изоставила мисията си незабавно. Но пръстите ѝ стиснаха почти по своя воля месинговата дръжка и я натиснаха. В този момент желанието ѝ да побегне към колата стана още по-силно.

Вратата не беше заключена.

„Боже мой!“

Нямаше сили да си тръгне точно сега, когато беше толкова близо. Тя съсредоточи цялото си внимание върху действията си и внимателно отвори вратата. Дишането ѝ се ускори, сърцето ѝ биеше нервно. Погледна с ококорени очи към мрака в кухнята. Първото нещо, което забеляза, бяха стари лакирани дървени шкафове, тапети на фигури и линолеум, имитиращ тухли. Спомни си за кръвта, с която се предполагаше, че е бил изцапан подът, и погледът ѝ се впери надолу.

„Възможно ли е настилката на пода да е същата?“

В този момент звукът от „Петата симфония“ на Бетовен я накара да подскочи.

„Телефонът ми.“

Тя усети облекчение, когато разпозна звука — толкова осезаем, колкото и миризмата на плесен, която се носеше от вонята. Лиса пусна бравата, извади мобилния си телефон от джоба и хвърли бърз поглед към дисплея. Сенките пречеа да се видят хубаво цифрите.

— Ало — отговори тя, въпреки че не успя да установи кой я търсеше. Обаждането можеше да е от болницата, от Джоел или... Е,

щом Скот ѝ бе казал да си вземе отпуск, нямаше причина да избягва, когато и да било. Така че нямаше значение кой се обажда.

Не последва никакъв отговор.

Лиса се намръщи, отдалечи се от вратата и се запъти към края на платформата, като се надяваше да открие по-силен сигнал.

— Ало — нетърпеливо каза тя отново.

— Едва те чувам. — Гласът от другата страна прозвуча толкова глухо, сякаш идваше от дълбините на кладенец. Далеч от големия град, усилвателите на мобилните оператори бяха малко и отдалечени един от друг. — Хей, Ринко е. Къде си?

Готвеше се да отговори, когато внезапно движение зад нея я накара да извърти глава. Сива мъглявина изхвърча през вратата...

Лиса започна да пищи. Сърцето ѝ щеше да изскочи от уплаха. Опита се да избяга, но беше прекалено късно. Телефонът падна с трясък и нещо се блъсна силно в слепоочието ѝ.

Краката ѝ се подкосиха и тя пропадна като скала в нищото.

ГЛАВА 13

Когато Лиса отвори отново очи, над нея се оказа притесненото лице на Янцен. То беше близо, засенчено и оградено от парче небе, което бавно ставаше мораво, докато мракът се сгъстяваше.

— В съзнание е. — Янцен извърна глава, за да съобщи на някого зад себе си.

— Мислиш ли, че трябва да се обадим на бърза помощ?

Лиса разпозна разтревожения глас, преди лицето на човека да се покаже иззад рамото на Янцен. Това беше Ринко.

— Не знам. — Янцен докосна ръката ѝ. — Грант, чуваш ли ме?

Лиса събра всичката си сила и отговори:

— Да.

— Какво се случи? — попита Ринко.

Мръщенето ѝ предизвика главоболие, така че Лиса се взря безизразно в двамата, без да отговори. Самата тя се опитваше да си обясни. Беше се запътила към „Грейсън Спрингс“, за да се срещне с агента от застрахователната компания, после...

— Може би не трябва да се движиш. — Ринко бе извадил телефона си. Лиса го виждаше в ръката му. Пръстите на другата му ръка се движеха над него. — Е, да се обадя ли на бърза помощ или не?

— Не знам. — Янцен се взираше дълбоко в очите ѝ, което за момент обърка Лиса. — Зениците ѝ изглеждат нормално — съобщи тя на Ринко. Лиса осъзна, че Янцен преценява размера на зениците ѝ, за да провери за евентуално сътресение на мозъка.

Междувременно Лиса клатеше глава в отговор на въпроса на Ринко, но се наложи да спре. Движението толкова я замая, че се наложи за момент отново да затвори очи.

— Мамка му — каза Ринко. — Припадна ли?

— Не. — Лиса отвори очи, преди Янцен да успее да отговори, а Ринко да използва телефона. Тя имаше причина да не иска Ринко да се обажда, но точно в този момент, когато мозъкът ѝ бе блокирал и болка пронизваше главата ѝ, не можеше да си спомни каква беше. Направи

огромно усилие. — Не се обаждай на никого. Просто ми дай минутка, може ли?

Гласът ѝ беше слаб. Тя вдигна несигурно ръка, в опит да определи точния източник на болката. Откри цицина с размера на топче за пинг-понг точно над дясното си ухо и потрепери.

— Главата ли си удари? — попита Янцен.

Този път Лиса не направи същата грешка да помръдне. Пое дълбоко въздух и се опита отново да си спомни. Бе открила къщата на Гарсия...

— Какво правите вие двамата тук? — Озадачаващото присъствие на Ринко и Янцен я накара да се замисли. Изведнъж заобикалящата я обстановка се разкри напълно пред нея. Тя лежеше по гръб в някогашния двор на семейство Гарсия. Земята беше твърда и остри стръкчета трева бодяха ръцете и краката ѝ. С прибрана зад ушите коса, със загрижена физиономия и с жълта пола с волани, приличаща на нарцис, Янцен бе коленичила до нея. Ринко бе застанал наведен зад Янцен. В ръката си държеше телефона, очилата му бяха малко накривени, яката — разкопчана, а вратовръзката му — разхлабена. Имаше и други присъстващи — приблизително дванайсетина човека, които не познаваше — струпани около нея в полукръг. Стояха прави (от нейната позиция — високи като дървета) и всички гледаха надолу към нея, с различна степен на загриженост в погледите. Първото ѝ впечатление от тях представляваше бъркотия от кецове, джапанки, джинси, голи крака, тениски и странни прически. Това бяха тийнейджъри, своенравните овчици. Усети чувство на облекчение, когато направи връзката. Поне мозъкът ѝ, изглежда, започваше да функционира отново.

— Започнахме да говорим за случая, след като отворих досието на компютъра, за да ти дам адреса. Всички решиха, че ще бъде много забавно да се опитаме да разгадаем какво се е случило със семейството след толкова години. Първото нещо, което трябваше да направим, бе очевидно да дойдем тук и да огледаме къщата, от която са изчезнали. — Все още бе в готовност да се обади на бърза помощ. Той жестикулираше с телефона в ръка. — Колата ти беше тук, когато пристигнахме. Знаехме, че трябва да си някъде наоколо, затова позвъних на мобилния ти. Ти отговори и после изпищя. Нямахте те отпред, така че изтичахме отзад. Намерихме те да лежиш на земята.

— Изглеждаше наистина зле — каза сериозно едно закръглено русо момиче с очи като на ракун. — Беше много бледа.

— Ашли реши, че си мъртва. Тя също изпищя — прозвуча подигравателният глас на високо, дългуресто момче с четинеста черна коса. — Точно като малко момиченце.

— Млъквай, Мат. — Русото момиче, което вероятно беше Ашли, го стрелна с поглед.

— Какво? Така беше — протестираше Мат.

— Спрете! — нареди Ринко.

Лиса забеляза, че къщата беше от лявата ѝ страна. Очевидно нея сочеше Ринко, докато говореше. Тя лежеше в сянката ѝ. От местоположението ѝ изглеждаше, че е паднала от двете ниски стъпала към платформата. Затова ли бе изпищяла? Вратата на кухнята беше открената и позволяваше да се надникне в тъмната стая. Гледката изведнъж накара Лиса да изтръпне.

За миг тя си спомни всичко. Бе отворила задната врата на къщата и в този момент телефонът ѝ беше иззвънял. Когато се бе отдръпнала, за да отговори, нещо или някой я бе нападнал.

— Някой ме удари. Имаше някой в къщата. Аз отворих вратата и...

Тя замлъкна, защото внезапно ѝ просветна, че който и да я бе нападнал, вероятно не бе много далеч. Вълна на замаяност я връхлетя, когато се изправи в седнало положение, и тя залитна. Ако не бе завладяна от чувството за неотложност, щеше да се строполи отново на тревата и да лежи така неподвижна до края на живота си. Вместо това, като се бореше да избистри ума си, тя се подпря с ръка на земята и погледна неспокойно наоколо.

— Видяхте ли някого? Някой да бяга? Или да потегля кола? Нещо подобно?

— Не. — Всички клатеха отрицателно глави. Светът около нея най-накрая спря да се върти и тя успя отново да фокусира лицата им.

— Тук нямаше никой, когато дойдохме. — Янцен вероятно бе забелязала, че тя изпитва затруднение, защото я обгърна с ръка за подкрепа. Лиса прие помощта с благодарност. — Само ти.

— Добре, сега мисля, че наистина трябва да повикам бърза помощ. — Ринко започна отново да натиска бутоните на телефона си.

— Не! — Остротата в гласа на Лиса накара пръстите му да спрат. Той я погледна въпросително. — Не се обаждай на никого. Нямам нужда от лекар, наистина.

— Трябва да извикаме поне полицията. — Янцен направи физиономия на Лиса. — Ако някой те е ударил...

— Може и да греша — излъга Лиса отчаяна. Докато мислите ѝ се избистряха, тя ставаше все по-убедена в това, че не иска да привлича вниманието върху случилото се. Очевидно бе изненадала някого в къщата. Възможно беше този някой да е бил избрал произволно къщата, за да влезе с взлом — скитник, деца или просто някой престъпник, който няма нищо общо с нея и който не е искал да го заловят. Не беше изключено обаче нападателят ѝ да е бил в къщата поради същата причина, която бе довела и нея — защото някога семейство Гарсия са живели тук.

„Има ли връзка?“

Вчера бе взела досието на Гарсия у дома. Миналата вечер имението „Грейсън Спрингс“ беше опожарено. А днес някой, намиращ се в предполагаемо празната къща на семейство Гарсия, бе изскочил навън и я бе нападнал.

Съвпадение ли беше? Боже, надяваше се да е така. Защото ако не беше съвпадение, тя бе попаднала на нещо, с което беше по-добре да не се занимава.

„Ако интересът ми по случая поражда такава реакция, то е, защото вероятно има нещо за разкриване.“

Мисълта стоеше пред нея като почти невидима заплаха. Лиса се съсредоточи в нея с пълното съзнание, че ако я последва, тя може да я отведе до истината за изчезването на семейство Гарсия и за огромната ѝ прилика с Анджеला.

„Искам ли наистина да разбера?“

Инстинктът ѝ подсказваше, че най-правилното решение е да зареже всичко това.

„Никога не задавай въпрос, ако не си сигурен, че искаш да разбереш отговора.“

Това беше едно от първите неща, които научи като студентка по право.

„Искам ли да знам отговора на този въпрос?“

Това беше всъщност важното.

— Може ли да се махаме? — Другото момиче, което гледаше нервно наоколо, докато говореше, имаше къса черна коса и къса дънкова пола, която разкриваше слаби крака с обли колене. — Това място започва да ме плаши. Освен това казах на баба, че ще се върна, преди да се стъмни.

— Какво значение има дали ще си у дома, преди да се стъмни, или не? И без това ще излезеш да ядеш пица навън.

Момче със средно дълга кестенява коса погледна момичето, което говореше до този момент.

— Но ние няма да излизаме да ядем пица — подчерта русото момиче. — Вече го направихме. Сега сме тук, по средата на нищото, където вероятно се разхожда убиец, за да разглеждаме къща, в която вероятно е убито семейство. Съгласна съм със Сара. Мисля, че трябва да си вървим.

— Какво? Мислиш си, че трийсет години в къщата се е крил убиец? Това да не ти е „Петък тринайсети“? — изръмжа едно момче. То беше слабо, с рошава светла коса и Лиса веднага го разпозна. Беше племенникът на Скот. Как се казваше? О, да. Чейс.

— Не е казала това. — Чернокосото момиче, Сара, защити приятелката си. — И все пак нещо се е случило с нея. — Очите на Сара се спряха върху Лиса.

— Мисля, че сигурно съм паднала по стъпалата и съм си ударила главата — каза Лиса, когато всички погледи се насочиха към нея. Преди да има достатъчно време, за да обмисли внимателно всички възможни последствия, тя не искаше полицията да се намесва по какъвто и да било начин в случая с Гарсия. А точно това щеше да се случи, ако кажеше истината.

— Значи искаш да кажеш, че никой не те е ударил? Не е имало никой в къщата? — Ринко я погледна скептично.

— Баща ми винаги е казвал, че имам прекалено голямо въображение. Аз... в началото си помислих, че точно това се е случило, но сега, когато умът ми е малко по-бистър, смятам, че вероятно просто съм паднала по стъпалата. — Лиса се опита да се усмихне извинително, докато изричаше лъжата. Усмивката ѝ обаче изглеждаше малко изкривена. Боже, главата я болеше жестоко. Но това не беше учудващо, като се имаше предвид цицината. — Съгласна съм със Сара. Така се казваш, нали? Мисля, че е най-добре да си вървим.

Сара потвърди името си с леко кимване.

— О, извинявай. Мислех си, че се познаваш с хлапетата. — Ринко каза бързо едно след друго имената им, като посочваше към всяко от децата. — Страшно са умни и ще окажат голяма помощ с досиетата. Измислихме така нещата, че да могат да идват за по два часа на ден няколко дни в седмицата. Янцен също ще помага. Няма да им отнемаме време от учебните занятия. Ще бъде като забавление.

— Чудесно. — Мислено стиснала зъби в опит да се противопостави на ново замайване, Лиса успя да се изправи. Главата я болеше, а светът се въртеше пред погледа ѝ, но тя стъпи здраво на краката си. Опипа предпазливо цицината и потрепери. Не може да се сдържи. Отново се загледа в къщата. — Може би някой трябва да затвори вратата.

— Аз ще я затворя. — Всички наблюдаваха Чейс, който се втурна нагоре по стъпалата към платформата. — Да я заключа ли?

Лиса си представи как се връща сама в къщата, за да я разгледа, и влиза през задната врата, която е казала на Чейс да не заключава.

„Няма да стане.“

— Заклучи — нареди тя.

Чейс кимна, направи нещо на вътрешната брава — Лиса предположи, че завърта ключалката — и затвори вратата. В този момент на Лиса ѝ хрумна, че може би има следи от нападателя ѝ върху повърхността на месинговата дръжка. Например отпечатьци от пръсти. Но последното нещо, което искаше да прави, беше да започне разследване. Така че тя не каза нищо.

— Ако не искаш да се обаждам на бърза помощ, мога ли поне да те откарам до болницата? Трябва да погледнат главата ти. — Ринко хвана ръката ѝ под лакътя за подкрепа и всички се запътиха към алеята пред къщата.

— Аз ще я откарам. Ти трябва да прибереш децата. Ванът е твой — подчерта Янцен. — А и аз не мога да карам кола с автоматична скоростна кутия. Помниш ли, казах ти?

— Да, вярно. — Ринко погледна Янцен и се поколеба. Съдейки по лицето му, Лиса знаеше какво иска да каже. Липсата на увереност го накара да премълчи предложението си.

— Може би Ринко ще те научи някой път — каза тя на Янцен. — Управляването на кола с автоматична скоростна кутия е полезно

умение. — Тя самата не го умееше и всъщност никога не ѝ се бе налагало, но все едно. Може би Янцен щеше да го намери за полезно. — Виж, мога и сама да шофирам. Отивам към болницата, защото майка ми е там. Така че ще ме прегледат, ако се наложи. Ти си към Лексингтън, нали? Ще караш точно зад мен, в случай че имам нужда от помощ.

Когато завиха зад ъгъла на къщата и „Ягуарът“ и ванът на Ринко се появиха пред погледите им, Лиса разбра, че не е единствената, която се оглежда нервно наоколо. Почти всички го правеха, дори и по-смелите момчета.

Може би всички усещаха, че някой ги наблюдава. Някой, който се криеше сред дърветата. Сърцето ѝ отново заби лудо, когато очите ѝ се взряха в една конкретна част от шубрака.

„Не видях ли току-що нещо да помръдва там?“

Ледени тръпки пропълзяха по гърба ѝ. Докато упорито се вглеждаше, тя едва се сдържа да не потрепери. Нищо не помръдваше. Не виждаше нищо друго, освен храсти, стъбла на дървета, гъсто израсли едно до друго, и хаос от бурени и провиснали пълзящи растения.

— Сякаш можеш да почувстваш духовете им да витаят наоколо. — Увиснала на ръката на Ашли, Сара беше ококорила очи и гледаше назад към къщата. Думите ѝ предаваха точно чувствата на Лиса.

— Духове? Ако имаш предвид Гарсия, те може дори да не са мъртви. Възможно е сега да си живеят живота в Калифорния или на друго място — каза Остин презрително.

Лиса знаеше, че е възможно. Защо тогава бе убедена, че не е така?

— Толкова си безчувствен. — Ашли поклати глава с отвращение. — Разбира се, че са мъртви. В противен случай някой все щеше да чуе нещо за тях.

— Да не мислиш, че всички са като извънземното Ити? Чудят се как да се свържат с близките си.

— Млъквай, Остин — каза Сара.

Стигнаха до колите и бързо влязоха вътре.

Дори когато излязоха на пътя и се насочиха към Лексингтън, Лиса не можеше да се освободи от усещането, че някой ги наблюдава.

ГЛАВА 14

— Това място прилича на кочина. — Скот стоеше в средата на малката всекидневна и гледаше как брат му дъвче лакомо парче пица, която той бе донесъл. Беше около десет и половина вечерта, но Скот току-що бе пристигнал, тъй като работата, както обикновено, го бе задържала до късно. Апартаментът на Райън в евтин хотел се състоеше от една спалня и се намираше на най-горния етаж на стара тухлена сграда на „Максуел Стрийт“. Глъчката, идваща от другите наематели, проникваше през тънките стени. Осветлението в кухнята беше пуснато, а до дивана светеше друга лампа, но мястото бе все така мрачно. Боклук — опаковки от готова храна, празни кутийки от сода и бира, стари вестници и какво ли още не — покриваше всяко празно пространство, включително и пода. Дрехи покриваха мебелите и ниската стена, която отделяше всекидневната от кухнята. Лека кисела миризма се носеше из въздуха. От мястото, където стоеше, Скот виждаше мръсни тигани и чинии, струпани в мивката. На плота се въргаляше парче хляб. Чиния с масло и буркан със сладко, от който стърчеше лъжица, стояха открити. Кутия от мляко, която Скот предположи, че е празна, лежеше до буркана със сладко. Голяма част от съдържанието ѝ беше на пода в кухнята, откъдето вероятно идваше и миризмата.

— Дошъл си, за да ми кажеш, че не ти харесва как поддържам домакинството? — Райън го погледна недружелюбно. Той седеше на дивана. Бе гледал телевизия, преди Скот да вземе дистанционното и да изключи телевизора. Поискал беше да говори с него, но бъркотията го бе разсеяла.

— Това и други неща.

Райън взе ново парче пица от кутията на масата.

— Ако мястото не ти харесва, махай се. Не те спирам.

Скот сви устни, но не отговори. Няколко празни полиетиленови пазарски торби лежаха смачкани на малката кръгла маса за хранене, която се намираше до стената на кухнята. Разположението на мебелите

превръщаше стаята в някаква комбинация от трапезария и всекидневна. Скот сграбчи една от торбите и започна да хвърля вътре боклуци. Довършил второто си парче пица, Райън погълна част от една от шестте кутийки „Кока — Кола“, които Скот също беше донесъл, и започна да наблюдава мрачно усилията на брат си да разчисти бъркотията.

— Откога те интересува как изглежда домът ми? — Райън остави безалкохолното и се залови с поредното парче пица.

— Откакто влязох през вратата и миризмата буквално ме нокаутира. — Скот осъзнаваше, че ще остане без торби, преди къщата да бъде почистена. Гледката на маслото и сладкото, зарязани отворени в кухнята, му идваше прекалено. Той извади лъжицата от буркана, метна я в мивката — дрънченето накара Райън да подскочи — завинти капачката и отвори хладилника. След като сложи маслото и сладкото вътре, Скот извади някои неща: бира, няколко изостанали парчета наденица, два хотдога и един наполовина пълен буркан туршия.

Явно Чейс не се шегуваше, когато бе казал, че в къщата няма нищо за ядене.

— Кога за последно си пазарувал? — попита Скот през рамо.

— Разкарай се от хладилника ми — изръмжа Райън.

— Виждам, че много добре храниш сина си. — Скот затвори вратата на хладилника. — Наденици и туршия. Много здравословно.

— Виж, единствената причина да те пусна бе пицата, която носеше, а не защото очаквам да ми казваш как да живея.

— Пари ли нямаш? — Петното от мляко на пода накара Скот да потръпне от погнуса. Той сграбчи малко домакинска хартия и го избърса.

— По дяволите, да. Парите не ми стигат. Винаги е така. Кой не е така? И не, не искам да ми даваш. Имам достатъчно за проклетия пазар. Просто е по-лесно да се яде навън.

— Или не. — Гласът на Скот беше сух. Той гледаше брат си. Райън беше кожа и кости. Поне едноседмична брада скриваше бузите и брадичката му. Обикновено късата му кестенява коса сега беше по-дълга, отколкото някога Скот я бе виждал, и чорлава. Носеше потник и широки джинси, стегнати от колан. Изглеждаше толкова закъсал, че на

Скот му се прищя да го раздруса. — Хлапето трябва да се храни. Редовно хранене.

— Какво изобщо знаеш ти?

— Чух, че Гейъл се омъжила повторно. — Скот откри под мивката наполовина пълна кутия с пликове за боклук, извади един, хвърли смачканата и мокра домакинска хартия вътре и продължи да пълни с боклук.

Райън спря да дъвче и го погледна яростно.

— Откъде чу това?

Скот изля остатъка от млякото в мивката и сложи празната кутия в плика.

— Чейс ми каза.

Сините очи на Райън зашариха из апартамента.

— Чейс не е тук.

Очевидно той не беше напълно сигурен в това и затова се оглеждаше.

— Знаеш ли къде е? — Погледът на Райън подчертаваше небрежното му отношение като родител. Тонът на Скот превърна въпроса в истинско предизвикателство. Той държеше пълния с боклук плик. Тъй като нямаше на разположение никаква връв, реши просто да върже горния му край. Върна се обратно във всекидневната с нова торба за боклук и продължи да разчиства.

Райън остави недояденото парче пица в кутията, скръсти ръце и погледна свирепо.

— Какво те интересува синът ми?

— Не е с Гейъл. Не е тук. Така че те питам къде е. — След като събра една купчина вестници, две торби от „Макдоналдс“, няколко опаковки от бонбони и кутийки от бира, Скот вече виждаше по-голямата част от пода.

— Шляе се с дружките си. Лято е. Това правят децата на неговите години. Слушай, ако си толкова заинтересуван от деца, направи си свое и не се занимавай повече с моето.

— Ти си отговорен за него. — Напълнил и тази торба, Скот я завърза и я занесе в кухнята.

— Казах ти...

— Стига с тези глупости, Райън. — Скот се върна във всекидневната, махна нахвърляните върху износен син стол дрехи,

преметна ги върху разделителната стена и седна. Гледаше внимателно брат си. — Ако съдя по теб и по дома ти, мога да ти кажа, че от дълго време си се отдал на пиянство. И двамата знаем какво е да имаш пияница за баща. Наистина ли искаш това за Чейс?

Райън се наежи.

— А теб това какво те интересува?

— Ти си ми брат. Той ми е племенник.

В очите на Райън пламна неприязън.

— А ти си господин Перфектен, така ли? Никога не си грешал в живота си?

Скот присви очи.

— Заври си го отзад.

— Майната ти.

— Ти си пияница.

Погледите им се срещнаха.

— Това, че пия малко, не ме прави пияница.

— Не ме занасяй.

Райън се смръщи.

— Я се разкарай.

— Няма. Тук съм и ще остана, докато не кажа това, за което съм дошъл. Освен ако не смяташ, че можеш да ме изхвърлиш.

Двамата се измериха с поглед. От петнайсетгодишен Скот беше по-висок и по-мускулест от по-големия с четири години Райън. Типичните между братя боричкания бяха спрели. По изражението на Райън си личеше, че напълно съзнава физическото надмощие на Скот и че това явно го дразни.

— Нещастник — измърмори Райън.

— В днешно време не се одобрява боят на децата. Не ме интересува колко лош е той. Направиш ли го отново, ще имаш посещение от Агенцията за защита на детето. И от мен.

— Кой казва, че бия сина си?

Скот не отговори. Просто седеше и го гледаше. Дълго време никой от двамата не проговори.

— Преживявам труден период в момента, ясно? — избухна Райън.

— Да — каза Скот. — Знам. Трудно е да приемеш, че Гейъл се е омъжила повторно.

Райън преглътна.

— Винаги съм си мислел, че един ден ще си я върна.

— Знам.

— Не знаеш. — Погледът на Райън беше горчив. — Никога не си бил женен. Както и никога не си имал деца. Добре ти е да си живееш сам. Преминал съм през доста програми на „Анонимните алкохолици“, за да знам защо. Имаш проблем с доверието. Никога няма да си отвориш достатъчно сърцето, за да се влюбиш.

Скот знаеше, че Райън се опитва да му влезе под кожата, така че просто реши да не обръща внимание на психологическата атака.

— С брака ти може да е свършено, но все още имаш дете. Трябва отново да заживееш порядъчно. Помниш какъв ни беше на нас животът с татко.

Райън доби злобно изражение.

— Гадното старо копеле. Надявам се да изгние в затвора. Този път ще го задържат, нали?

Скот поклати глава.

— Ще го освободят утре. Под гаранция от петдесет хиляди долара.

— Мамка му. Имаш толкова пари?

— Не я плащам аз. Реално имотът му ще представлява гаранцията. Ако щеш, вярвай, но фермата му се оказва напълно годна за това. Единствената причина все още да не е навън е, че накарах адвоката му да провери дали съдията не би го накарал да влезе в доживотна възстановителна програма като условие за пускането му под гаранция. Ако не посещава програмата, остава в затвора до процеса.

Райън направи физиономия.

— Това е загуба на време и ти го знаеш. Не съществува възстановителна програма, която би могла да го промени.

— Вероятно не.

— Не...

Райън бе прекъснат от отварянето на входната врата. Влезе Чейс, с гръб към слабо осветения коридор. Едната му ръка беше на дръжката, а очите му бяха ококорени при вида на баща му и чичо му, които седяха на няколко метра един от друг и го гледаха. Скот усети тръпка на задоволство, когато видя в очите на Чейс да проблясва

тревога. Не беше трудно да се досети, че момчето е паникьосано от възможността чичо му да го е издал на баща му. Скот не беше виждал племенника си, откакто бе успял да върне него и пикапа у дома, без Райън да разбере. Той се усмихна язвително на Чейс.

— Здравсти. — Чейс започваше да се окопитва. Извади ключа от ключалката, затвори вратата и влезе в стаята. Пъхна обратно ключа в джоба си и премести поглед от лицето на Скот към кутията на масата. — Това пица ли е?

Паниката, която Скот бе видял в очите му, изчезна. Той осъзна, че момчето лесно си слага маската на безгрижието, точно като него някога.

„Никога не позволявай да разберат, че те е страх.“

— Аха — каза Скот. Леко притеснен, Чейс погледна към чичо си и си взе от пицата.

— Къде беше? — попита Райън.

— Навън. — Чейс се беше нахвърлил на пицата. Очите му срещнаха тези на баща му. Навярно нещо в изражението на Райън му подсказа, че се изисква по-пълнен отговор. — Бях заедно с няколко приятели от училище — промърмори той с пълна уста.

Райън стрелна Скот с триумфален поглед.

— Виждаш ли?

С вдигнати от почуда вежди, Чейс оглеждаше наоколо.

— Кой е почистил?

— Аз — каза Скот. — Знаеш ли, отбих се да кажа на баща ти за една програма, в която бих искал да се включа. Група деца на твоята възраст ще работят това лято по няколко часа на ден в прокуратурата.

Очите на племенника му срещнаха неговите.

— Ще ми плащаш ли? — попита Чейс нахално. Скот трябваше да признае, че хлапето не си поплюва. Той поклати глава.

— Това е по-скоро обучение. Дава ти възможност да бъдеш полезен и те държи далеч от проблеми.

Чейс се намръщи, когато Райън погледна към Скот.

— Не ми спомена нищо за това.

— Отклоних се от темата. — Скот отново се обърна към Чейс. — Звучи ли ти интересно?

Очите на момчето проблеснаха. Скот знаеше какво си мисли: „Все едно имам избор“. Но заради баща си Чейс кимна.

— Предполагам.

— Имаш ли нещо против, ако идва в офиса няколко пъти в седмицата за по два часа? — попита Скот брат си.

Райън го погледна сурово. После се обърна към Чейс, който точно довършваше второто си парче пица.

— Откъде този внезапен интерес към сина ми?

С периферното си зрение Скот забеляза отново беспокойствие у Чейс. Това беше мимолетно изражение, което бързо изчезна. Момчето отново започна да лапа пицата, сякаш беше най-важното нещо в живота му.

— Както ти казах, той ми е племенник.

Райън сви рамене.

— Ако той е съгласен, аз нямам нищо против.

— Чудесно. — Скот се изправи. — Е, това беше причината да се отбия. Чейс, защо не ми помогнеш да свалим боклука долу? Междувременно ще уговорим графика. — Чейс не изглеждаше особено ентусиазиран, но взе торбата с боклук, който Скот изнесе от кухнята, и го последва към вратата. С ръка на дръжката, Скот погледна назад към брат си. — Ще те държа в течение за татко. А и за останалите неща, за които говорихме.

— Чакам с нетърпение — отговори язвително Райън.

— За какво друго говорихте с баща ми? — попита Чейс, докато слизаха надолу по стълбите. Скот сви рамене в отговор. От апартаментите и от двете страни бучеше музика. Две колежанчета, носещи велосипеди, влязоха през входната врата на сградата точно когато Скот и племенникът му излизаха. Те поздравиха Чейс, когото очевидно познаваха, и той им отговори с кимване.

— Къде изхвърляте боклука? — Скот се огледа наоколо.

— Отзад. — Чейс го поведе покрай сградата. Около шест метра деляха огромната стара викторианска постройка от съседната, така че се образуваше тъмна пътека, прилична на тунел. В края ѝ имаше алея, която, благодарение на бледата луна, беше достатъчно осветена, че поне да виждат накъде вървят. Близко до подземен гараж бяха наредени контейнери за боклук. Чейс отиде до най-близкия и метна торбата вътре.

— Каза ли му за мен? — попита Чейс, докато Скот изхвърляше своята торба.

— Че си му откраднал пикапа или че си пил и пушил трева с приятелчетата си в къщата на дядо си? — Скот се отправи обратно към предната страна на сградата.

Чейс продължи.

— Знаеш.

— Не съм. Въпреки че му споменах за повторния брак на майка ти. Така че ще се наложи да му кажеш, че сме се срещнали някъде, ако попита.

— Това не е проблем. — Скот усети облекчението в гласа на Чейс. — Мога да му кажа, че съм те срещнал случайно. Ти си ме спрял, за да ме разпиташ за него. И без това той винаги казва, че си вреш носа там, където не ти е работа.

— Добре е да го знам. — Скот се сети, че според стандартите на известен наричник за отглеждане на деца трябва да каже на племенника си да не лъже баща си, но тъй като и двамата вече се бяха пуснали по тази наклонена плоскост, не виждаше смисъл да се притеснява толкова.

Малък двор, разполовен от тухлена пътека, водеше към улицата. Тя беше тясна и по нея се редяха някога величествени викториански къщи, повечето от които сега бяха превърнати в сгради с апартаменти под наем. От двете страни имаше паркирани коли. Една — единствена улична лампа пръскаше жълтеникава светлина. Благодарение на нея, луната и многобройните прозорци на сградите улицата беше доста добре осветена. — Всичките ти приятели ли се появиха днес в офиса ми? — попита Скот, когато стигнаха колата.

— Да. Затова ли дойде тази вечер? Да ни провериш? — Гласът на Чейс стана войнствен.

— За да проверя теб. Не мислеше ли, че ще дойда? И да знаеш, че ще продължавам да го правя занапред. Направиш ли нещо, което не трябва, веднага ще те сгация. — Скот погледна строго хлапето и се запъти към вратата на колата. — Качвай се.

Чейс се ококори.

— Да се качвам?

— Чу ме. Недалеч има магазин. Ще те закарам много бързо.

— Нямам пари.

— Спри да спориш с мен и влез в проклетата кола.

Чейс се качи. Скот потегли по улицата, докато племенникът му го гледаше смутен.

— Трябват ви мляко, хляб, сирене. Може би и няколко наденици. Зърнена закуска. Понички. — Магазинът се намираше на около километър разстояние. Когато стигнаха, Скот паркира и двамата с Чейс влязоха вътре. На входа взеха две пластмасови пазарски кошници — една за Скот и една за Чейс. — Ти върви натам, а аз ще вървя насам. Ще се срещнем по средата. Вземи всичко, което ти казах, ако го намериш. Ако си избереш нещо друго, вземи и него. Хайде да свършваме по-бързо.

Чейс се подчини и пазаруването им отне най-много около пет минути. Когато се върнаха в колата и потеглиха към апартамента на Райън, Чейс погледна Скот с крайчеца на окото.

— Татко вероятно ще се ядоса, че съм ти позволил да купиш всичко това.

— Кажи на баща си да си го... — Скот се спря, преди да успее да добави „завре отзад“ — Обади ми се, ако ти направи проблем. Кажу ми, че вината не е твоя. Аз съм те накарал да дойдеш с мен.

— Това само ще го накара да се вбеси на теб.

Скот се засмя.

— Предполагам, че ще се наложи да се примиря с това. — Вече бяха на „Максуел Стрийт“. Скот отби и спря пред жилищната сграда, след което се обърна към Чейс. — Ако имаш нужда от нещо или нещо се случи с баща ти, веднага ще ми се обадиш. Разбрано?

— Разбира се. — От тона на момчето Скот се усъмни дали ще получи някакво обаждане изобщо. Събрал пазарските торби, Чейс се канеше да слезе от колата. В този момент той спря с ръка на дръжката. — Между другото, видях приятелката ти тази вечер. Ако искаш да надзираваш хората, вероятно трябва да провериш нея.

Скот не беше сигурен за кого говори Чейс. Той го погледна в мрака.

— Приятелката ми?

— Сецаш се, мацето. С краката. Лиса. Отидохме до къщата, от която някакво семейство е изчезнало преди много време. Момичетата и Ринко измислиха тази работа. Нещо като проект да се опитаме да установим какво се е случило със семейството. Тя беше там, когато отидохме. Просто лежеше на тревата в задния двор, сякаш беше

умряла. Първо каза, че някой от къщата я ударил по главата, но после си промени мнението и каза, че е паднала. — Чейс сви рамене. — Каквото и да е, беше паднала на земята. Непрекъснато разтриваше мястото над ухото си, все едно я болеше. — Той демонстрира, прокарвайки пръст през косата си над дясното ухо.

— Какво? — Скот впери поглед в Чейс, който отново сви рамене, сякаш искаше да каже, че той не носи никаква отговорност за това. — Тя добре ли е? Къде е сега?

— Пет минути след пристигането ни вече се беше изправила и говореше. Беше дори в състояние да кара до Лексингтън, така че мисля, че е добре — каза Чейс. — Но нямам никаква представа къде е.

За щастие, Скот имаше. Объркан, той гледаше Чейс, без дори да го вижда. Установи, че мисълта Лиса да лежи в несвяст на земята, независимо каква е причината, не му допада.

— Благодаря, че ми каза. Сега се прибирай у дома и стой там.

— Разбира се, че ще остана у дома. Татко е буден. Взимам колата му само когато е мъртво пиян.

Скот сви устни и хвърли предупредителен поглед на племенника си. Все пак нямаше желание да си губи времето с лекции, въпреки че момчето плачеше за това. Той изчака нетърпеливо, докато Чейс слезе от колата и влезе в сградата. След това потегли за болницата. Караше по тесните улици твърде бързо, което беше признак за вътрешното му безпокойство.

„Какво, по дяволите, е правила, за да падне в безсъзнание на земята?“

Каквото и да се бе случило, ако познаваше добре Лиса, то в този момент тя се намираше в болницата с майка си.

Тя беше там, точно както и очакваше. Веднага щом асансьорът спря на четвъртия етаж и той слезе от него, я видя. По това време на нощта дългият, боядисан в синьо коридор беше почти пуст, като се изключеше една медицинска сестра, която буташе количка. Осветлението беше ярко, а климатикът охлаждаше добре. Мястото миришеше на дезинфектант. Лиса беше в коридора пред стаята на майка си, с гръб към него. Дългата ѝ черна коса се спускаше по гърба ѝ. Беше облечена със сив клин и обикновена бяла тениска, но все пак

успяваше да изглежда ужасно сексапилна, незнайно как. Любовника я бе обгърнал с ръце, а тя се притискаше плътно към него и го целуваше.

Голяма изненада. На Скот никак не му харесваше гледката.

ГЛАВА 15

— Пейтън.

Скот поздрави грубо. Неочакваната му поява накара Лиса да подскочи. Тя тъкмо бе отлепила устни от тези на Джоел. При мисълта, че двамата са били наблюдавани от Скот, Лиса настръхна, а ръцете ѝ се отдръпнаха от врата на Джоел по-бързо от нормалното. Омразно ѝ бе да си признае, но се почувства смутена, когато се обърна към Скот.

Очите им се срещнаха. В неговите проблясваше неприязън.

— Бюканън. — Гласът на Джоел беше по-малко ентузиазизиран дори от този на Скот. Дватамата не се харесваха още от времето, когато Джоел като тийнейджър често пристигаше в „Грейсън Спрингс“ със своето открито „БМБ“ — подарък от родителите му за шестнайсетата годишнина. Той надуваше клаксона, за да даде сигнал на Лиса да излезе. Колата обикновено бе претъпкана с хлапета от компанията им. Междувременно Скот — по-голям и по-як от него — работеше в имението и всеки път срещаше презрителния му поглед. Докато не измисли прякора Любовника — в деня, когато наблюдаваше от офиса си целувката между двамата с Лиса — Скот предпочиташе да го нарича Ричи Рич. От своя страна, Джоел го бе кръстил „Градинарчето“.

Но това беше някога. Сега нито един от двамата не подаде ръка за поздрав на другия. Лиса отметна косата си от лицето и погледна въпросително Скот.

— Дойдох да видя госпожа Марта. — Скот отговори на незададения ѝ въпрос, без да се усмихне. Неговата суровост вероятно бе породена от факта, че ги бе виждал да се целуват. Лиса беше наясно, че Скот не обича да я вижда да целува друг, въпреки че той самият едва ли имаше планове да го направи. Това не беше нищо ново. Обичайното поведение на Скот. Мисълта обаче я накара да се намръщи.

— Малко е късно, нали? — Резкият ѝ тон беше отмъщение за суровия му поглед. Тя го огледа. Брадата му бе набола, а косата му започваше да става вълниста, както винаги след дълъг и горещ ден. Все

още носеше същия костюм, с който бе по-рано, но беше свалил вратовръзката. Изглеждаше едър и учудващо заплашителен за човек с костюм. Освен всичко имаше и уморен вид. Естествено, Лиса знаеше колко изтощителна бе за него миналата вечер, а очевидно бе прекарал и целия ден в работа. Кой не би бил уморен при тези обстоятелства? Тя самата беше изтощена от целия хаос от неща, за които обаче внимателно избягваше да мисли в момента. Лиса премести погледа си от Скот върху Джоел и не се сдържа да ги сравни. Чертите на приятеля ѝ бяха по-изтънчени, челюстта — не толкова четвъртита, а сините му очи — по-дълбоки. Русата му коса блестеше в златисти оттенъци под светлината от лампите. Двамата със Скот бяха почти еднакви на ръст, но Джоел имаше по-слабо и елегантно телосложение, което костюмът му по европейска мода подчертаваше. Лиса реши, че няма никакво съмнение: ако се съдеше по чертите му, Джоел определено беше по-красив.

Но Скот бе много по-сексапилен. Достатъчно сексапилен, че сърцето ѝ да започва да бие по-бързо в негово присъствие.

— Бях зает. Ако не е удобно, винаги мога да си тръгна и да се върна друг път. — Гласът на Скот беше суров, също като изражението му. Ако Лиса не бе вече възрастен човек, щеше да се поддаде на внезапния импулс да му се оплези.

Точно в този момент сестрата, чиято поява в стаята на майка ѝ бе изкарала Джоел навън, излезе. Когато видя и тримата в коридора, тя им се усмихна.

— Изглежда, ще е будна за известно време — каза тя весело на Лиса, докато минаваше покрай нея. — Надявам се да харесвате „Хаус“, защото се е нагласила да гледа цял маратон от епизоди.

— Благодаря — викна Лиса след нея. Изражението на Скот стана насмешливо.

— Е, мога ли да вляза или не?

— Доколкото познавам майка ти, тя ще се зарадва на компанията му — каза Джоел.

Лиса и Скот удостоиха намесата му в разговора с бърз поглед.

Скот вдигна въпросително вежди към Лиса.

— Тъй като изглежда, че планира да остане будна, сигурна съм, че ще се радва да те види. Влизай. — Лиса посочи с жест вратата на стаята и показно изчака, докато той изчезне, преди да се обърне към

Джоел. Фактът, че за нея беше голямо усилие да промени поведението си, подчертаваше умората и съкрушението ѝ. Тя обаче събра всичките си сили и преднамерено се постара да проясни изражението и гласа си заради Джоел. Отчасти топлотата в гласа ѝ може би беше и заради Скот, който — доколкото го познаваше — вероятно слушаше. Лиса обаче не искаше да си го признае. — Слушай, благодаря ти, че дойде. И все пак можеше да изчакаш до утре. Не беше нужно да идваш в болницата направо от летището.

— Разбира се, че беше. Ти си моето момиче. Когато имаш неприятности, аз съм насреща. — Джоел хвана двете ѝ ръце и ѝ се усмихна. Веселите му сини очи изразяваха чувство за собственост. Лиса му се усмихна в отговор, без да се захваща за изказването му, че тя е негово момиче. При други обстоятелства щеше да го обсъди с него, за да не му позволи да приема нещата за даденост. Но сега Лиса беше сигурна, че ако пожелае, Скот може да подочуе всичко. Джоел поднесе към устните си една по една и двете ѝ ръце и целуна кокалчетата. Тя забеляза любопитните погледи на две сестри и почувства, че би могла да мине и без този романтичен жест. Ядоса се, но не беше в настроение да анализира защо. Продължи да се усмихва и дискретно отдръпна ръцете си.

— По-добре да си вървиш. Става късно.

Преди Скот да прекъсне целувката им за лека нощ, Джоел беше на път да си тръгне. Сега обаче той се колебаеше и красноречиво поглеждаше към отворената врата на стаята на майка ѝ. Ясно се чуваше мърморенето на два гласа — този на Скот и на Марта.

— Мога да остана още малко, ако искаш. — Очевидно беше, че на Джоел не му допада идеята да си тръгне, докато Скот беше все още там. Винаги бе ревнувал малко от присъствието му в живота на Лиса.

— Не. Скот ще си тръгне след пет минути и смятам да затворя вратата за посетители. Майка ми може да гледа „Хаус“, ако иска. Аз ще си легна. — Щеше да спи на походното легло, което сестрите бяха донесли за нея точно като предишната нощ. То вече беше разпънато в един ъгъл на стаята. Утре вероятно щеше да наеме хотелска стая някъде наблизо и да купи дрехи и други неща от първа необходимост. Тази нощ обаче отново щеше да се изкъпе в банята на майка си и да ползва донесеното от Нола.

— Ако си сигурна, че нямаш нужда от мен...

— Сигурна съм.

— Добре тогава. Но само защото утре рано трябва да отпътувам за Синсинати. — Джоел се усмихна и я притегли към себе си за още една бърза целувка, след което се отправи към асансьора. Лиса нямаше желание да се присъедини към майка си и Скот и остана в коридора. Тя разтриваше слепоочията си, като се опитваше да облекчи пулсиращата болка в главата, която все още я измъчваше. Джоел беше на половината път до асансьора, когато се обърна. — Плановете ни за събота остават, нали?

— Не знам. — Лиса отдръпна ръце от главата си. Никой извън хората, които бяха присъствали, не знаеше за случилото се в къщата на Гарсия. — Ще видя как ще тръгнат нещата. Ще ти се обадя, ако има проблем. Става ли?

Той ѝ отговори с махване. Слаб звън извести пристигането на асансьора и той побърза да се качи.

Когато Джоел си тръгна, Лиса се обърна и влезе в стаята на майка си. Първото ѝ впечатление беше за изненадващо спокойствие, по-голямо спокойствие, отколкото през останалата част от вечерта. Беше останал само един нежелан, но пък добре познат ѝ посетител, докато през останалото време стаята бе пълна с приятели на майка ѝ. Повечето от тях тя фактически не познаваше добре, но те въпреки това умираха от желание да разговарят с нея. Телевизорът в стаята беше включен, но без звук. По-рано Лиса се бе разхладила доста от душа и бе намалила климатика, така че сега шумът му едва се долавяше. Коридорът отвън беше пуст. След ден като днешния, относителната тишина бе истинско облекчение за нея.

И все пак трябваше да се разправя със Скот.

Ограден от светещи болнични монитори, той стоеше откъм близката страна на леглото, с гръб към вратата. Държеше ръката на майка ѝ и кимаше на нещо, което тя му говореше. Лиса ясно го чу да отговаря:

— Знаете, че ще го направя.

В този момент той усети присъствието ѝ и погледна през рамо, а майка ѝ каза:

— Аналиса. Искам... да не променяш... уговорката си за събота. — Тонът на Марта беше необичайно суров.

— Това е просто тържество за Четвърти юли в клуба. — Лиса изпита раздразнение от факта, че сега Скот бе наясно с плановете ѝ. Очевидно последният ѝ разговор с Джоел бе подочут. Скот я гледаше безизразно, но въпреки това тя знаеше какво си мисли. Той се подиграваше на връзката ѝ с Джоел. — Мамо, по-важно е да се върна на работа, а не да отида на танци.

— Трябва... да се върнеш на работа. И трябва... да отидеш на танците. Няма ми нищо повече от това, което... ми имаше преди. — Марта пое дълбоко въздух. За Лиса беше болезнено да гледа усилията, които това костваше на майка ѝ. — Мога да разчитам... на Анди, Робин, Лин и на безброй други приятели. Искам да се върнеш... към нормалния си живот.

Лиса заобиколи от другата страна на леглото и се озова точно срещу Скот. Тя го погледна крадешком и хвана студената ръка на майка си, която бе толкова слаба, че Лиса усещаше костите през тънката кожа. Марта беше облечена в синя болнична нощница, която оставяше врата, ръцете и по-голямата част от ключиците ѝ голи. Изглеждаше крехка като сух лист. Бялата ѝ коса правеше лицето ѝ да изглежда почти сиво. Беше толкова слаба, че едва се очертаваше под синьото одеяло. Лиса с болка осъзна, че ръцете ѝ са почти като на скелет. Сърцето ѝ се късаше, като гледаше тръбичките и иглите, които стърчаха от тях.

— Докато не получим резултатите от изследванията... — започна Лиса, като несъзнателно разтриваше ръката на майка си в опит да я стопли.

Марта я прекъсна.

— Какво могат... да променят никакви изследвания? Вече... знаем, че умирам. Какво по-различно могат да ми кажат?

В очите ѝ проблесна искрица от някогашния ѝ смел дух.

Казаното от майка ѝ беше толкова вярно, че за момент Лиса остана безмълвна.

— Госпожа Марта е права. Не можеш да стоиш тук цял ден и цяла нощ. — Тонът на Скот беше рязък. — Не е добре за никоя от двете ви. Трябва да се върнеш на работа. Ангажиментите ти не могат да чакат вечно.

Лиса го погледна възмутено, с което безмълвно искаше да му каже, че не одобрява липсата на съчувствие у него. Като се имаше

предвид, че тя му бе разкрила затрудненото им положение, когато го молеше за работа, скритата заплаха в думите му не беше никак подходяща.

— Сигурна съм, че мога да разчитам на теб да не ме уволниш — каза Лиса безгрижно.

Скот сви устни.

— Но аз искам... да се върнеш на работа. — Пръстите на майка ѝ стиснаха ръката ѝ. — И искам да отидеш на танците. Искам и двете. Харесва ми... да слушам... за заниманията ти. Има много... хора, които могат да стоят при мен. Сърцето ми... е с теб, където и да си. Ако знам, че си навън... и вършиш разни неща, това ще направи деня ми по-хубав.

Неочаквано буца заседна в гърлото на Лиса.

— Майко...

— Не ме... съжалявай, Аналиса. Имах прекрасен живот. Сега искам... ти да изживееш своя.

Лиса усети напирани сълзи в очите си.

— Майко... — каза тя безпомощно отново.

— Утре можеш да си вземеш почивен ден, но те очаквам отново на работа в петък. — Тонът на Скот беше вбесяващо властен. Лиса се ядоса и го стрелна с поглед, който искаше да каже: „Знаеш къде можеш да си го завреш“. Той отговори с лека усмивка, която я подразни още повече, и като резултат от всичко това, сълзите ѝ просто изчезнаха.

— После в събота... ще отидеш в клуба. — По свой начин гласът на майка ѝ беше също толкова заповеднически, колкото този на Скот.

— Хубаво. — Лиса не се намръщи на майка си, но скритият поглед, с който стрелна Скот, беше смъртоносен. — Работа в петък, танци в събота. Разбрах. — От уважение към майка си тя преглътна остатъка от това, което искаше да каже. И без това то щеше да е насочено към Скот.

— Трябва да тръгвам. Отбих се просто да видя как си. — Гласът на Скот беше внимателен, когато се обърна към Марта. Той стисна ръката ѝ за последно и насочи вниманието си към Лиса. — Ще ме изпратиш ли, ако обичаш?

Типичният Скот. Това беше повече заповед, отколкото въпрос. По изражението на лицето му Лиса заключи, че той има да ѝ каже нещо. Това я устройваше напълно, тъй като и тя имаше какво да му каже.

Усмихна се заради майка си и го последва навън, като затваряше вратата след себе си, за да е сигурна, че няма да се чува. Имаше само една сестра в сестринското отделение. Тя бе обърната с профил към тях и говореше по телефона. В другия край на коридора санитар миеше пода. При все това мястото беше пусто. В общи линии те бяха сами.

ГЛАВА 16

— Какво значи това, че ме очакваш обратно на работа в петък?
— атакува Лиса първа. Гласът ѝ беше тих, но въпреки това рязък и пълен с възмущение. Погледът ѝ беше яростен. — В моето положение имам право на отпуск. Проверих в отдел „Човешки ресурси“, за да съм сигурна. А и ако си спомняш, миналата вечер ти ми каза да си взема колкото искам почивни дни.

— Е, добре. Промених си мнението. Работата се трупа. Управлявам цял офис и те наех като асистент, защото имаме нужда от такъв. Ако не можеш да се върнеш на работа до петък, ще се наложи да взема някой друг.

— Не мога да повярвам, че ме заплашваш. Майка ми има нужда от мен!

— Не, няма. Непрекъснатото ти седене до нея я плаши до смърт. Има чувството, че жертваш живота си, за да се грижиш за нея.

— А ти откъде знаеш? — В момента, в който каза това, тя разбра.
— Тя ли ти го каза? Това ли си говорихте двамата вътре?

— Може би съм просто проникателен наблюдател на човешкото състояние.

— Глупости. — Тя го погледна свирепо, но когато прочете истината в очите му, отпусна рамене. — Знам, че тя се притеснява за мен. И все пак усещам, че трябва да остана с нея.

— Колкото по-бързо животът ти се върне към нормалния ритъм, толкова по-щастлива ще е тя. А и доколкото разбирам, в момента нищо не я застрашава.

— Все още чакаме резултатите от изследванията. — Лиса въздъхна. Прие неохотно истината. — Добре. Ще съм обратно на работа в петък.

— Чудесно. Това ни връща на въпроса, по който исках да говоря с теб. Как е главата ти?

Тя се намръщи.

— Какво?

— Главата ти. Сещаш се. — Скот посегна и я докосна много близо до мястото над ухото, където все още имаше цицина. — Мястото, където си получила удар.

Лиса се отдръпна рязко от ръката му.

— Кой ти каза?

— Едно птиче.

— Предполагам, че Ринко. Или племенникът ти.

— Е, ще ми разкажеш ли?

— Не. — Отговорът ѝ беше твърд. Тя вече бе обмислила и бе отхвърлила идеята да сподели със Скот. Ако го направеше, той щеше да събере две и две и рано или късно да си направи същите изводи. Въпреки че беше прекалено невероятно дори да си го помисля, тя започваше да се убеждава, че пожарът и нападението бяха заради внезапния ѝ интерес към случилото се със семейство Гарсия. А интересът ѝ беше породен от ужасното вътрешно усещане, че случаят има нещо с нея самата. Ако това беше вярно, то имаше ужасяващи възможности, но къде точно щяха да я отведат?

Това тя не знаеше. Но знаеше, че не иска да разбира, въпреки че осъзнаваше безсилието си пред загадката.

— Едва ли има нещо общо с досието, което си взела у дома, нали? Досието със снимката на жена, която прилича ни теб? Досието, което изгоря в пожара?

Лиса го гледаше мълчаливо. От изражението му ставаше ясно, че я познава достатъчно добре, за да прозре истината в мълчанието ѝ.

— Ударили са те по главата. — Очите му бяха вперени в лицето ѝ. — Достатъчно силно, че да те повалят. Намерили си те в безсъзнание на земята в задния двор на къщата, където е живяло изчезналото семейство. Къщата, която си проверявала, защото приличаш на жената от снимката в досието. Скот замлъкна и вдигна въпросително вежди. — Как се справям дотук?

Киселият поглед, който Лиса му отправи, говореше красноречиво.

— Печеля сто точки, а? — Скръстил ръце пред гърдите си, той се подпря с рамо на стената. — Е, ще ме осветлиш ли за подробностите?

Тя го изглежда ядно.

— Мога да продължа да гадая, но е вече късно и съм уморен. Хайде, Принцесо, ако ти не можеш да ми кажеш, тогава кой?

Лиса се поколеба още малко. Беше възмутена от начина, по който Скот я нарече, въпреки че много добре знаеше колко тя мрази това обръщение. Обхвана я внезапна предпазливост. Беше я страх от мисълта някой да разбере за подозренията ѝ. Всичко това я възпираше, макар да съзнаваше, че Скот е напипал истината. От кръга на семейството, приятелите и познатите ѝ той беше единственият човек, на когото можеше да се довери и който можеше да ѝ помогне. Ако не му кажеше, трябваше да продължи сама. А предвид обстоятелствата, това едва ли беше много умно.

— Заобиколих къщата. — Лиса се предаде. — Отидох да проверя задната врата. Искях да вляза вътре. Знам, че беше грешка и глупаво от моя страна, така че не започвай. Вратата беше отключена и аз я отворих. В този момент звънна телефонът ми. Беше Ринко, който очевидно точно отбиваше по алеята на къщата с онази група деца, която се опитваш да вкараш в правия път. Отдръпнах се от вратата, за да вдигна телефона. Вероятно в къщата вече е имало някой, защото усетих някакво бързо движение зад гърба си, преди нещо да ме блъсне силно отстрани и да ме събори на земята. — Лиса си пое въздух. — Ето, това е цялата история. Сега знаеш.

Скот я погледна замислено.

— Не си се обадила в полицията.

— Не.

— Някаква конкретна причина за това?

— Защото не исках да давам обяснения за това, което правех там.

— А не искаш да обясняваш какво си правела там, защото те е страх, че приликата между теб и изчезналата жена означава нещо, нали?

Проклетият му Скот винаги бе бил прекалено прозорлив, що се отнасяше до нея.

— Какво би могло да означава? — избухна Лиса. Сега, когато Скот бе отгатнал всичко, тя намираше за ужасяваща перспективата той да се рови из възможностите. — Че може би Анджеला Гарсия и аз сме далечни братовчедки или нещо подобно? Че всеки има двойник, както казват? Интересно съвпадение е, но това е всичко.

Той я гледаше внимателно.

— Тогава от какво точно се страхуваш?

— От нищо. — Гласът ѝ бе свиреп.

— Занасяш досието у дома и къщата ти изгаря. Унищожени са всички документи от него, а ти едва не се задуши — каза той бавно, с очи вперени в лицето ѝ. — Отиваш до къщата на изчезналото семейство, за да я огледаш, и падаш в безсъзнание на земята, ударена от неизвестен нападател. Това наистина би могло да е просто лош късмет, но нека предположим за момент, че не е. Нека предположим, че е свързано с откриването на досието и с последвалия интерес към него. Хипотетично.

Лиса пое дълбоко въздух. Имаше чувството, че тръгва по опасен път.

— Хипотетично — съгласи се тя.

— Кой знаеше, че си взела досието у дома?

Това беше логичен въпрос, върху който самата тя с неохота се бе замисляла. Можеше да се разчита на Скот за навлизане в сърцето на проблема.

— Не много хора. Опитвах се да се сетя. — Тя огледа бързо коридора. Повечето от вратите бяха затворени. В сестринското отделение сега имаше две сестри, които обсъждаха купчина графики на бюрото пред тях. Друга сестра буташе количка към тях и спираше пред всяка стая. Санитарят все още размахваше парцала и почти беше стигнал края на коридора. Никой не им обръщаше внимание. Погледът ѝ се върна на Скот. — Ринко беше единственият, останал в Сибир, когато взех досието, но съм сигурна, че нямаше представа какво правя. Докато пътувах към къщи, се обади Джоел. Мисля, че му споменах, че съм взела досието. Възможно е да е казал на баща си, който беше заедно с него, въпреки че не знам защо би го направил. След това ти може да си го видял?

Да съм го видял?

— Когато колата ми се повреди и ти спря. Куфарчето ми падна и се отвори. Досието беше едно от нещата, които се изсипаха на земята. Ръката ти беше точно върху него учудих се, че не го забеляза.

— Не съм — увери я той.

— И да си го видял, щеше да кажеш, че не си, нали? — Тя му се усмихна иронично, на което той реагира с мръщене. — Когато се прибрах у дома, занесох куфарчето в стаята си. Досието беше вътре. Извадих го. Ще ти прозвучи глупаво, но имам, или по-скоро имах, кукла, която приличаше много на малкото момиче от снимката. Искях

да ги сравня. Баща ми се обади през това време и ми се струва, че може би му споменах за досието и затова, че е у мен. Но не съм сигурна. Знам, че все пак му казах нещо за него и за семейство Гарсия. — Лиса погледна Скот отбранително. — Всъщност го попитах дали не съм осиновена.

— Дали не си осиновена? — Скот изглеждаше слисан. — Това ли смяташ, че е?

Лиса поклати глава.

— Н-не. Беше просто внезапно хрумване. Във всеки, случай Барти ме увери, че не съм осиновена, а след това и мама ми показва бебешкия ми албум. Всичко беше там, всички снимки. Майка ми като бременна, раждането ми, болницата, всичко. Абсолютно всичко.

— Добре, значи е възможно баща ти да е знаел, че досието е у теб. Кой друг?

Лиса въздъхна.

— Тук става сложно. Когато слязох за вечеря, почти съм сигурна, че оставих досието отворено на пода в стаята ми. Предполагам, че при това положение всеки в къщата би могъл да е влязъл в стаята и да го е видял. Анди и Робин бяха там, както и Лин Картър, сестрата на майка ми, с която се запозна. Освен това имаше бояджии, които работеха недалеч от стаята ми. Спомняш ли си големия дъб, който падна върху къщата през май? Завършваха последната част от ремонта. Струва ми се, че бяха петима или шестима. Всеки един от тях може да го е видял, ако са влизали в стаята ми по някаква причина. По моите изчисления за досието са явели четиринайсет души, без да броим тези, на които са могли да кажат допълнително.

Скот бе смръщил вежди, докато Лиса говореше.

— Каза, че съдържанието на досието вече е било вкарано в компютъра, когато си го взела? — попита той.

Лиса кимна.

— Всичко трябва да е там, слава богу. Почакай да видиш снимката. Няма да повярваш колко много приличам на жената от нея.

Докато казваше това, тя предполагаше, че Скот ще иска да види снимката, че сега е заедно с нея в тази каша. Чувството беше приятно. Облекчение, усещане за сигурност.

Той все още се мръщеше.

— Веднъж вкарано в системата, досието трябва да е било маркирано с устройство за сигурност. Едно като онези малки пластмасови неща, които се залепват върху книгите в библиотеките. Видя ли нещо такова?

Лиса поклати глава.

— Ако е било там, не съм го забелязала.

— Трябва да е било там и ако е така, когато си минала през вратата, номерът на досието и името трябва да са били регистрирани. Ако системата работи както трябва — а това е едно голямо „ако“ — всеки от охранителния персонал в сградата би могъл да е разбрал за изнасянето на досието и да се е досетил, че вероятно си ти.

— Чудесно. За колко хора говорим?

Скот поклати глава.

— Не знам. Ще проверя.

Количката изтрополя покрай тях и накара Лиса, която и без това беше на ръба, да подскочи. Сестрата, която я буташе, ги погледна любопитно, след което им се усмихна и спря пред вратата на Марта, за да почука леко.

— Влизайте — каза ѝ Лиса.

— Пак ли ще пренощувате тук? — попита сестрата, като отвори вратата. Лиса се усмихна и кимна.

Сестрата вкара количката в стаята и остави отворено. Лиса знаеше, че е рутинна проверка, но все пак изпитваше нужда да присъства. Тъй като речта на майка ѝ беше колеблива, а подвижността ѝ ограничена, част от болничния персонал имаше склонността да се държи с нея, сякаш и умствената ѝ дейност беше намалена.

— Трябва да се върна при майка ми — каза тя на Скот.

Той кимна, но изглеждаше дълбоко замислен. Когато тя понечи да се обърне, хвана ръката ѝ. Топлината му около голата ѝ кожа я накара да притаи дъх, а пулсът ѝ се ускори. Такава внезапна и силна реакция на докосването му беше нещо ново. Смутена от това, Лиса впери поглед в лицето му.

— В стаята на госпожа Марта ли ще прекараш нощта? — Ако той изпитваше нещо подобно на нейните чувства, не го показваше. Тя се откопчи от хватката му и скръсти ръце пред гърдите си като опит за самозащита.

— Да.

— Не излизай отново навън тази нощ. Дори и за да вземеш нещо от колата. Чу ли?

— Нямах такова намерение, но все пак защо?

— Или имаш ужасен късмет напоследък, или нашият хипотетичен сценарий не е всъщност толкова хипотетичен. Кое то и от двете да е, по-добре да не излизаш наоколо сама в тъмното.

Лиса ококори очи и забрави напълно за начина, по който ръката му увита около нейната, я накара да се почувства.

— Да не казваш, че съм в опасност?

Тази точно мисъл я бе плашила досега, поради което тя я избягваше. Сега обаче нямаше избор.

— Нека кажем, че започвам да гледам на това като на евентуална възможност.

Тръпки я побиха.

— Скот...

— Госпожице Грант? — Сестрата подаде глава през вратата. — Майка ви отказва да вземе приспивателното. Бихте ли ми помогнали?

Лиса се огледа объркана.

— Тя не иска да заспива точно сега. Изглежда иска да гледа „Хаус“. Дайте ми минутка и идвам.

Сестрата погледна неодобрително и се оттегли. Лиса отново се обърна към Скот, който ѝ се мръщеше.

— Искам да оставиш този случай. Не говори за него с никой друг и спри да си вреш носа. Аз ще проверя вместо теб — каза той, преди тя да успее да добави каквото и да било.

— Но аз не искам друг да проверява — протестираше Лиса. — В случай...

Гласът ѝ затихна. Истината бе, че тя не искаше да проучи достатъчно отблизо нарастващите си подозрения, че да може да изкаже страховете си с думи. Не че знаеше от какво точно се страхува. Все пак то можеше да се резюмира с две думи: нищо добро.

— Довери ми се. Ще го направиш ли? Ще взема мерки всичко да стане дискретно и името ти да не се замесва. Остани тази нощ в стаята на майка си и остави този проклет случай. И ако нещо те притеснява, обади ми се. Мога да дойда за десетина минути. Апартаментът ми е надолу по пътя.

— Добре — каза тя, макар и с лошо предчувствие. Не беше сигурна, че иска да остави случая на другиго, дори и при пълна дискретност. Но от опит знаеше, че да спори със Скот е изтощително преживяване, от което нямаше нужда точно в този момент. Тя се усмихна на различните спомени, които се появиха пред очите ѝ. Бърза, горчива усмивка, която за нейна изненада го накара да присвие очи и да стисне устни, сякаш нещо го бе отвратило. Преди дори да се опита да разбере какво е, сестрата отново ги прекъсна.

— Госпожице Грант...

— Идвам. — Лиса се обърна извинително към Скот. — Наистина трябва да вървя.

С ръка на касата на вратата, тя се обърна и го погледна.

— Благодаря — добави тихо.

— За нищо.

Дори когато влезе в стаята, тя можеше да си представи как Скот се отправя към асансьора с онази лека и атлетична грация, която винаги свързваше с него. Докато помагаше на майка си да се приготви за сън, тя с изненада установи, че въпреки нейното присъствие и това на сестрата, се чувства самотна, уязвима и уплашена.

ГЛАВА 17

Добре, можеш да забравиш за прераждането.

Това беше първата мисъл на облекчение за Лиса, когато видя, че семейство Гарсия са изчезнали на 1 май 1981 г., почти месец след нейното раждане. Разбира се, тя никога не беше вярвала истински, че такова нещо е възможно.

Хубавото на комбинацията от безжична интернет връзка и лаптоп беше, че Лиса можеше да направи всякакво проучване от всякакво място. Тя си даде сметка за това, докато отново гледаше датата на изчезване късно на следната сутрин. Седеше в един от неудобните пластмасови столове, които бяха подредени в редица в чакалнята пред залата за ядрено — магнитен резонанс, и убиваше времето, докато майка ѝ беше вътре за поредното изследване. Точно на това място откри, че снимката на семейство Гарсия, прикачена към досието, е била направена в деня на насянането им в къщата, от която изчезват след осем месеца. Преди това те живели в Арлингтън, Вирджиния.

Беше накарала Ринко да ѝ изпрати по електронната поща досието. Нямаше значение, че Скот ѝ бе казал да не се занимава със случая. Беше прекалено емоционално обвързана, за да се подчини. А и кога всъщност е слушала Скот? Докато четеше различните документи, погледът ѝ се прикова на информацията, че преди преместването си в Лексингтън Анджеа е била рентгенолог в „Сейнт Мери“ и „Елизабет Хоспитал“ в Силвър Спринг, Мериленд, предградие на Вашингтон, подобно на Арлингтън. Съвпадението, че жената, на която толкова много прилича, е работила в същата болница, в която тя се е родила, накара пулса ѝ да се ускори. Но тъй като Лиса се беше родила в Силвър Спринг през април 1981 г., а Анджеа и семейството ѝ по това време вече са живели от месеци в Лексингтън, не можеше да се направи пряка връзка между двете.

„Никъде не се споменава името на кучето. Никъде не се споменава Луси...“

— Госпожице Грант! — Женски глас отклони вниманието ѝ от лаптопа.

— Да. — Лиса погледна нагоре и видя закръглена, посивяла жена в бяла престилка. Тя беше един от многото доктори, които лекуваха майка ѝ, но Лиса не се сещаше кой точно. На престилката ѝ имаше табелка с името, от която ставаше ясно, че е доктор Джоан Дийн, завеждащ рентгенологията. Сега Лиса си спомни.

— Исках просто да ви съобщя, че доколкото можем да кажем, майка ви не е претърпяла удар. Смятаме, че стресът в комбинация със състоянието ѝ е причина да загуби съзнание. Не би трябвало да има последствия. Ако изследванията са в нормите и успеем да я върнем в предишното ѝ физическо състояние, може да бъде изписана от болницата след няколко дни. Може би в понеделник.

Лиса усети вълна на облекчение. Това я накара да осъзнае, че колкото и да се смяташе подготвена за смъртта на майка си, в действителност все още не беше.

— Толкова се радвам. Благодаря ви, че ме информирахте.

Доктор Дийн кимна и поговори няколко минути за физиотерапията, която ще бъде приложена на Марта, за да укрепи организма ѝ достатъчно, че да може да се придвижва с инвалидната количка. След това тя си тръгна и Лиса отново насочи вниманието си към лаптопа и досието на семейство Гарсия.

По време на изчезването съпругът, Майкъл, е бил служител в бензиностанция на „Уинчестър Пайк“. Имал е полицейско досие за дребни престъпления в тийнейджърските си години. Най-сериозното провинение — за укриване на крадени вещи — го е вкарало в затвора малко преди да се преместят в Лексингтън. Присъдата му била малка, деветдесет дни, но Лиса все пак се чудеше дали това не бе предизвикало преместването.

Ръчно написана полицейска бележка, прикрепена към досието на Майкъл, препоръчваше по-нататъшно проучване на миналото му с оглед на евентуална връзка с изчезването. Лиса прегледа останалата част от досието, но не откри сведения проучването да е направено. След трийсет години не беше учудващо, че документите са непълни. Досието вероятно бе минало през много ръце, преди окончателно да бъде архивирано. Това означаваше, че е имало достатъчно възможности да се изгубят документи от него.

Главен следовател по случая беше полицай от Лексингтън на име Дийн Бърнард. Въпреки че бележката, която препоръчваше по-нататъшно проучване на миналото на Майкъл Гарсия, не беше подписана, като сравни почерка с този на останалата част от документите, Лиса предположи, че Бърнард я е написал. Следващата логична стъпка бе да разговаря с него, но според полицейските регистри той се бе пенсионирал през 1995 г., и бе починал малко след това.

Това беше проблемът с неразкритите случаи. Хората умираха, преместваха се или забравяха. Документите изчезваха. Уликите се губеха. След време случаят изчезваше под лавината от нови престъпления.

Това щеше да се случи и с досието на Гарсия, ако Джемел не го бе забелязала и не се бе заинтригувала от голямата прилика между Анджеला Гарсия и Лиса.

На Лиса ѝ се искаше Джемел никога да не бе обръщала внимание на този случай. Тогава със сигурност щеше да спи спокойно.

В досието имаше коледна снимка на децата, която вероятно бе направена в някой от магазините, които организираха среща с Дядо Коледа за малчуганите. Местоположението навярно беше Лексингтън, тъй като двете деца изглеждаха на приблизително същата възраст, на която бяха изчезнали. Седнала в скута на Дядо Коледа, Мариса беше в рокля от шотландско каре и червен чорапогащник. Гледаше към малък плюшен елен, който държеше на ръце. Брат ѝ, Тони, облечен с червен пуловер и черни панталони, стоеше до коляното на Дядо Коледа и гледаше сериозно към обектива. Също като Мариса, той беше жизнено, розовобузо и чернокосо момче. Беше хубавичък и малко дяволит. Тръпки пропълзяха по гърба на Лиса, когато увеличи снимката на екрана и видя, че очите на момчето са кафяви.

Топъл карамелено — кафяв цвят.

„Като моите.“

При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Но тогава тя си напомни, че златисто — кафявият цвят на очите не е нещо рядко срещано. Все пак в света половината от хората бяха с кафяви очи. Колко нюанса можеше да има?

Тъй като Мариса гледаше надолу, беше невъзможно да се определи цветът на очите ѝ. В отчаян опит да разбере, Лиса претърси

всяка страница за информация. Знаеше, че трябва да е част от досието. Детайлно описание на детето трябваше да е изпратено до медиите и властите из страната. Но дори и да беше сред документите, тя не можеше да го намери.

В съзнанието си Лиса си представяше очите на Мариса сини, но разбираше, че това е единствено заради куклата Катрина, която беше синеока. Ами ако очите на Мариса бяха също с цвят на карамел...

Какво? Тогава тя бе Мариса? Това ли подозираше тайно? Лиса поклати глава. Беше невъзможно. Не само защото бе видяла снимка, която доказваше раждането ѝ, или защото животът ѝ бе внимателно документиран още от самото начало. Разликата във възрастта беше основната причина.

И все пак тя не можеше да откъсне поглед от снимката.

В бебешкия ѝ албум имаше нейна снимка с Дядо Коледа. На нея Лиса беше на четири години. Никога не бе знаела за съществуването ѝ допреди деня на пожара, когато с майка ѝ разглеждаха албума. Споменът за тази снимка щеше да потъне в дълбините на съзнанието ѝ, докато сега не се сети за нея. Тя приличаше много на тази на Мариса. Толкова много, че можеше да е едно и също дете.

Сърцето на Лиса заби лудо. Все още гледаше снимката, когато изведоха майка ѝ от залата за ядрено-магнитен резонанс. Тя вдигна очи при звука на количката, бързо затвори лаптопа, мушна го в чантата си и се изправи.

— Добри новини — поздрави я Лиса. Тя застана до количката, след като се усмихна на санитаря, който я буташе. — Доктор Дийн каза, че не си получила удар. Ще те подложат на физиотерапия, след което, когато поукрепнеш, ще те изпишат. Може би най-рано в понеделник.

— Това е... чудесно. Нямам търпение да се върна у дома.

Очите на майка ѝ се замъглиха и Лиса разбра, че тя се бори с внезапния напор на сълзите. — Боях се, че ще умра тук.

— Няма да се случи. — Лиса уви пръстите си около тези на майка си, а в гърлото ѝ заседна буца. Истината бе, че и тя се боеше от същото.

Малко по-късно, много небрежно тя попита майка си дали си спомня за семейство на име Гарсия, изчезнало от околността преди трийсет години.

За момент Марта се намръщи и Лиса реши, че ще отговори отрицателно. Лицето ѝ обаче се отпусна.

— Да, спомням си.

Отговорът беше толкова изненадващ, че Лиса за момент изтръпна. Несигурна — последното нещо, което искаше, бе да притесни майка си — тя я погледна в очите. В тях нямаше и следа от смущение. Нямаше и нервност, каквато би трябвало да изпитва, ако пазеше престъпна тайна от дъщеря си и сега я разпитваха за нея.

— Познаваше ли ги?

— Не. Но... имаше и деца, аз... бях скоро станала майка. Давах го по телевизията. И във... вестниците. Спомням си, че историята много ме натъжи. Защо? Открили ли са ги?

Като наблюдаваше внимателно майка си, Лиса поклати глава.

— В работата попаднах на досието по случая. Това е всичко.

Тя се поколеба, изкуши се да извади лаптопа от чантата си и да покаже снимките. Но болестта бе направила Марта крехка. Да види голямата прилика между любимата си дъщеря и жената от изчезналото семейство, можеше да я обезпокои. Можеше дори да породи неща, които беше по-добре да не се случват.

Дори само мислите за това семейство можеха да нарушат спокойствието ѝ. Лиса имаше чувството, че се придвижва през минно поле. Една погрешна стъпка можеше да предизвика катастрофална експлозия.

— Това сигурно... е много интересно. Понякога ми се ще... и аз да бях имала кариера. — Тонът на Марта беше тъжен. Лиса познаваше достатъчно добре майка си, за да се убеди от думите и поведението ѝ, че не крие нищо. Тя се остави да бъде поведена по пътя на спомените, по който се движеше Марта.

Когато малко след три следобед отведоха майка ѝ за първи път на физиотерапия, Лиса излезе от болницата, за да свърши някои неотложни неща. Първото нещо, което направи, бе най-накрая да си наеме стая в „Мариот“ и да си премести там багажа. След като трябваше да се върне на работа утре, имаше нужда от подслон, различен от болницата. Когато се настани, излезе за бельо и тоалетни принадлежности, както и за някои дрехи.

Накрая се отправи към „Грейсън Спрингс“. Детектив Уотсън се беше обадил и бе помолил за среща в имението. Тя се бе съгласила,

въпреки че имаше лошо предчувствие. По тона му съдеше, че има още въпроси и може би още подозрения към нея. Искаше обаче да вземе някои неща, включително всички свои албуми, и тъй като се чувстваше некомфортно да отиде в къщата или на друго изолирано място сама, тя реши, че присъствието на детектива ѝ осигурява безопасност и компенсира всичко, което той ѝ готвеше. В опит да извлече максимална полза от посещението си, Лиса си насрочи среща с фирмата, която бе избрала да ремонтира къщата. Освен всичко останало, тя искаше да разбере дали ще има възможност да се върнат у дома след изписването на Марта. Но колкото повече разсъждаваше върху това, толкова повече се страхуваше, че няма да бъде възможно. Имаше толкова много поражения и толкова много работа за вършене, че не беше изключено да се наложи да потърси друго място за себе си и майка си, докато поне част от ремонта не приключи. Мигновено се сети за къщата на управителя, където бяха отседнали Робин и Анди, но бързо отхвърли идеята. Сградата представляваше стара ферма, подобна на тази, в която живееше Бъд Бюканън. Беше напълно неподходяща за жена в инвалидна количка.

Беше изпитала облекчение от становището на доктор Дийн днес, но знаеше, че на Марта не ѝ оставаше много време. Лиса искаше тя да прекара колкото се може повече от това време в къщата, която обича.

Когато изкачи височината на алеята и пред нея се изправи обгорелият и повреден силует на покрива, сърцето ѝ се сви. По фасадата също личаха следи от пожара. Отстрани на верандата, вишка издигаше към унищожения втори етаж един мъж. На алеята имаше паркирани камиони и наоколо се трупаха работници, подобни на пчели. Тревата беше набраздена, прозорците — замъглени от дима, а предната врата зееше отворена. Лиса беше съкрушена от гледката на съсипаното имение „Грейсън Спрингс“. Очите ѝ се насълзиха и гърлото ѝ се сви, когато си спомни как изглеждаше домът ѝ преди.

Но стореното не можеше да бъде заличено. Като мигаше, за да попречи на сълзите да рухнат, тя се опита да се стегне, да приеме положението и да се справи с него.

Представителят на строителната фирма, който я чакаше, потвърди опасенията ѝ. Щеше да отнеме месеци, за да се върне „Грейсън Спрингс“ отново към живот. Дори ремонтът на тази част от къщата, която не беше засегната от огъня, щеше да отнеме седмици,

тъй като водата и димът бяха нанесли щети по електрическата инсталация и климатичната система.

Жестоката истина беше, че майка ѝ няма да може да се върне веднага у дома.

Както се оказа, детектив Уотсън имаше въпроси за детекторите за дим. Бяха открили полустопени останки на два от тях. От местоположението им сред отломките детективът предполагаше, че това са детекторите от тавана в двата края на коридора на втория етаж, в крилото, където беше стаята на Лиса.

— Кой отговаряше за поддръжката им? — попита детективът.

Лиса се смръщи. Около тях кипеше работа. Беше горещо и влажно, а миризмата на изгоряло, към която тя започваше да привиква, се носеше из въздуха. Освен това беше много шумно. Представителят на строителната фирма и екипът му бяха в далечния край на къщата и непрекъснато крещяха. Електрически трион ревеше откъм предния двор. Пожарен екип работеше вътре в къщата и Лиса наблюдаваше как изнасят кофа след кофа, всички пълни с почернели предмети. Складираха изнесеното, докато следователите огледат всичко.

— Робин, т.е., госпожа Бейкър, предполагам. Или господин Фрай. Всеки, който се сети. Защо?

— Установихме, че батериите са липсвали. И при двата детектора.

Лиса усети ледени тръпки да пропълзват по гърба ѝ. Разбира се, възможно беше да е случайно батериите да липсват. Някой ги е извадил, като е възнамерявал да ги смени, но е забравил да ги върне. Но доколко вероятно бе това?

Стомахът ѝ се сви. Сърцето ѝ се разтуптя силно. Тялото ѝ реагираше и Лиса се постара да не го показва.

— Наистина ли смятате, че е било умишлен палеж?

— Нямаше да правим всичко това, ако не смятахме. — Детектив Уотсън примигна заспало като костенурка. — Казахте, че сте спели, когато пожарът е започнал. След като не са имали батерии, детекторите със сигурност не са работели. Ще ми кажете ли отново как се събудихте и разбрахте за пожара?

— О, за бога. — Подозренията му към нея бяха очевидни. — Ако е било умишлен палеж, не съм била аз, уверявам ви.

— Просто отговорете на въпроса, госпожице Грант.

Лиса отстъпи. Тя почти свършваше поредния си разказ за събуждането си от миризмата на дим, когато нещо в една от кофите грабна вниманието ѝ.

— Спрете! — каза рязко на един униформен полицаи, който носеше кофата. Полицаят се подчини и Лиса се приближи към него. — Това е мое.

Беше Катрина. Лицето на куклата бе зацапано със сажди, а косата ѝ бе опърлена, така че краищата се бяха накъдрили около врата ѝ. Дрехите ѝ бяха мръсни и на места обгорели, а чорапогащникът и обувките липсваха. От обезцветяването ставаше ясно, че Катрина е била прогизнала от вода, която след това бавно е изсъхнала. Въпреки всичко куклата беше все още разпознаваема.

Почти конвулсивно Лиса я извади от кофата и я хвана за ръцете, покрити сега с твърдо синьо кадифе. Когато изправи куклата, очите ѝ се отвориха. Сърцето на Лиса прескочи един удар. За момент тя получи зловещото усещане, че Катрина я гледа втренчено.

„Я се стегни.“

Когато си тръгна, тя взе Катрина с позволението на детектив Уотсън. Но докато пътуваше, празният поглед на сините кукленски очи я плашеше и тя реши да затвори Катрина в багажника.

Имаше чувството, че с нея се вози призрак.

ГЛАВА 18

— От „Уол-Март“ ли купи това? — Нола гледаше недоверчиво бялото ленено сако на Лиса, което беше облякла с проста бяла тениска и спортни черни панталони. — Направо не мога да повярвам. Много е сладурско!

— Имат някои хубави неща. Просто трябва да потърсиш. Пробвай да пазаруваш някой път там. Ще се изненадаш. — С прикрита усмивка, Лиса хапна от салатата си с риба тон. Рибата беше поднесена върху маруля и заобиколена от парченца червени домати. Изглеждаше толкова вкусно, че Лиса бе решена да я изяде до последната хапка. Освен това цената ѝ беше доста висока и тя рядко си позволяваше този лукс напоследък. Двете с Нола седяха в сепаре в един от любимите си ресторанти — „Фортунис“ — който се намираше в оживения център на Лексингтън. Беше петък на обяд и мястото — популярно сред адвокатските среди заради близостта си до съдебната палата — бе препълнено и шумно. Тъй като в един Лиса трябваше да е в съдебната зала с документите, а часът вече беше дванайсет и половина, двете привършваха обяда.

Нола, която беше пристрастена към пазаруването от скъпи бутици, отхвърли предложението за „Уол-Март“

— Скъпа, забрави за „Уол-Март“. Донесох ти два големи кашона, пълни с качествени неща. Имаш късмет, че носим един и същи размер.

Лиса се усмихна на приятелката си. Наистина носеха един и същи размер, въпреки че Нола беше с около шест сантиметра по-ниска и със значително по-пищни форми. Вкусите им обаче се различаваха доста. Нола беше синеока, със златисти къдрици, които се спускаха по раменете ѝ, със закръглени бузи и вирнат нос. Въпреки своите двайсет и осем години, тя имаше хубостта на тийнейджърка. Обичаше ярките цветове, копринените материи, изрязаните горни дрехи, късите поли и прилепналите рокли. Ако в гардероба ѝ имаше костюм, Лиса все още не го бе виждала. Единственото нещо, за което споделяха един и същи вкус, бяха обувките. И двете предпочитаха греховно скъпите високи

токчета. Като богаташко дете, Нола можеше да си ги позволи. За съжаление, същото не важеше вече за Лиса.

— Не забравяй, че съм адвокат. Работя в консервативна среда.

— Хей, всичко, което съм ти донесла, е класика. Подходящо е за всякакъв случай. — Очите на Нола искряха. — Затова и ти го давам. Погрешни покупки. Кой иска да е скучен?

— Много ти благодаря.

— Знаеш, че не го казвам с лошо. О, виж кой е тук!

Нола гледаше зад Лиса, която се обърна към вратата. В първия момент, докато оглеждаше тълпата, не разпозна никой.

— Не, виж... — понечи да каже тя.

— Отиват към масата. — Нола вече махаше. — Боже, толкова е секси. Не ми казвай, че не мислиш така.

— За кого...

Гласът на Лиса заглъхна, когато видя Скот. Беше облечен в син костюм и беше в компанията на хора от офиса. Цялата група вървеше след една от сервитьорките към ВИП залата. Като областен прокурор, Скот беше достатъчно високопоставена личност, за да се ползва с привилегии.

А и наистина изглеждаше секси.

Скот ги забеляза и отговори на Нола с махване. Каза нещо на групата с него и се запъти към тях. Лиса познаваше някои от хората, с които бе дошъл — Пратчет, Елис и Кейн, която й хвърли мръснишки поглед — и им махна леко с ръка за поздрав. Всички, с изключение на Кейн, й отвърнаха.

„Майната й на Кейн.“

— Не забравяй, че сега ми е шеф — изсъска Лиса на Нола.

— Не е ли вълнуващо? — Нола се усмихна похотливо. — Скочи ли му вече в офиса?

— Не!

— Не ми казвай, че не ти е хрумвало?

— Не, не ми е хрумвало.

— Обзалагам се, че сексът с него ще е феноменален. Такъв жребец е. Всички тези мускули...

— Нола! — Лиса виждаше, че Скот идва към тях. Последното нещо, което искаше, беше той да ги чуе. — Тихо.

По мургавата кожа на Лиса изчервяването не личеше, но тя усети как лицето ѝ пламва, когато Скот доближи масата им. Причината беше в глупавия брътвеж на Нола и тя стрелна смъртоносно с поглед приятелката си, като се надяваше това да е достатъчно, за да я накара да внимава с приказките си. Лиса не бе виждала Скот от сряда вечерта. Беше ѝ се обадил вчера, за да ѝ каже, че има копие от досието на Гарсия, че тя наистина си прилича с жената от снимката и че ще се разпорежи някой да прегледа случая. Лиса се разтревожи, но той я увери, че ще я държи настрана от разследването, докато не се разбере накъде могат да ги отведат евентуалните следи. Отново я предупреди да не се замесва в това. Когато тя се опита да се възпротиви, той наблегна на факта, че това не е молба, а заповед. За нея това беше проява на типичната за Скот арогантност и тя му го каза. Според него обаче този въпрос не беше личен, а свързан с работата, така че се налагаше тя да се подчини. В крайна сметка, Лиса му затвори телефона. Миналата вечер той се бе отбил в болницата, но тя не можа да го види, тъй като бе в кафенето на долния етаж с Анди. Тази сутрин се върна на работа и бе толкова затрупана със задачи, че успя да се освободи за малко чак за обяд. Щеше да пропусне и него, ако не се бе вече уговорила с Нола. Дори и да имаше желание да се засече със Скот — а тя нямаше — това бе невъзможно, тъй като той бе прекарал сутринта другаде.

Независимо от скорошната им кавга, сега Лиса установи, че се радва да го види.

— Скот! — Нола скочи от мястото си, за да го прегърне. Тя беше както винаги сексапилна, облечена с предизвикателна розова блуза без ръкави, с къса черна пола на розови цветя, носеше бижута и невероятно високи обувки. Притиснала закръглените си форми към силното тяло на Скот, тя изглеждаше непоносимо женствена.

— Нола. — Скот по-скоро направи усилие да изтърпи прегръдката, отколкото да ѝ отвърне със същото. Той бе винаги малко резервиран към Нола, която се държеше хищнически с мъжете, които я привличаха. Очите му срещнаха тези на Лиса. — Здравей, Лиса.

— Здравей, Скот. — Тя присви поглед. Скот ѝ се усмихна — бавна, проникновена усмивка, която накара сърцето ѝ да забие малко по-бързо.

„Мили боже, и аз съм като Нола.“

При тази мисъл тя склучи вежди. Усмивката му се разшири.

— Чувам, че си бил голям герой. — Нола го освободи от прегръдката си с очевидна неохота и седна обратно на мястото си.

— Какво имаш предвид?

— Разказах ѝ как ме спаси от горящата къща. — Лиса го измери с поглед. — Че ме грабна на ръце и така нататък. Буквално ѝ потекоха лигите.

— Е, от време на време трябва да надявам лъскавите си рицарски доспехи. Знаеш как е.

Нола се изкикоти. Лиса не.

— Това каква ме прави? Девојката в беда? — попита тя язвително.

— По-скоро принцесата от кулата.

Погледите им се срещнаха. Преди Лиса да успее да отговори, Нола го удостои с най-пленителната си усмивка.

— Не съм те виждала от цяла вечност. Защо не се присъединиш към нас?

— Той е с компания. — Лиса едва устоя на желанието да срита приятелката си под масата. — А и ние почти свършихме.

— Тъкмо смятах да си поръчам десерт.

Това беше нещо ново за Лиса. Нола беше вечно на диета и никога не ядеше десерт. Освен това знаеше добре, че Лиса, макар и понякога да си поръчваше десерт, сега нямаше време. Като се преструваше, че не забелязва изненадания поглед на Лиса, Нола се усмихна на Скот и леко се изви, така че да подчертае формите си. Това беше едно от запазените ѝ движения за съблазняване. Лиса го бе виждала хиляди пъти през годините. Както се очакваше, Скот плъзна поглед надолу и тя установи, че той прави същото, което бяха правили безброй мъже преди него — наслаждаваше се на гледката. Деколтетото на Нола беше дълбоко и Лиса не се съмняваше, че от позицията на Скот се разкриваше щедра гледка към бюста ѝ. Всъщност Нола целеше именно това. Тя беше безсрамна флиртаджийка. Винаги бе била такава и винаги щеше да бъде. Използваше предимствата на пищните си форми. Целеше се в Скот още откакто влезе в пубертета, но до този момент безуспешно. Досега Лиса винаги се възхищаваше на нейната агресивност спрямо мъжете. Когато бяха сами, Нола обикновено

казваше за мъжете, които преследваше: „Нола получава каквото иска“. Лиса винаги се смееше на това, защото си беше самата истина.

Но този път не ѝ беше толкова забавно. Не и когато мерникът на Нола беше насочен към Скот. Защо ли това я притесняваше? Дори не искаше да се замисля.

Скот вероятно бе усетил тежкия поглед на Лиса, тъй като внезапно вдигна очи и срещна нейните. Не можа да се сдържи. Стрелна го със смразяващ поглед.

— Гарантирам, че сме много по-забавни от хората, с които е дошъл — добави Нола. — Не изглеждат никак вълнуващи.

— Не е учтиво — предупреди я Лиса с усмивка. Искрено се надяваше да не изглежда изкуствено, както ѝ се струваше.

Нола не ѝ обърна внимание.

— Щеше ми се да можех. — Скот отново гледаше към Нола, но този път в очите. Лека усмивка бе изписана на лицето му. Лиса не хареса тази усмивка. Предполагаше, че е реакция на нейния студен поглед. — За съжаление, имам работен обяд. Колкото и да искам, не мога да се освободя. Дори и заради компанията на две толкова красиви дами.

В отговор на това безочливо и нетипично за Скот ласкателство, усмивката на Лиса стана презрителна. Не че някой забеляза.

— Много жалко. — Нола направи очарователна нацупена физиономия. След това очите ѝ блеснаха. — Знаеш ли, като се замисля, много се радвам, че се срещнахме. Спомняш ли си Марк Томас? Та Марк Томас и аз трябваше да отидем с Лиса и Джоел и с други наши приятели на празненството за Четвърти юли утре вечер, но с него тъкмо скъсахме. Така че това отпада. Но аз все още искам да отида, което означава, че ми трябва кавалер. — Тя засия в усмивка. — Ти можеш да ме заведеш, ако искаш.

Лиса изпита ужас при тези думи. Очите ѝ се приковаха върху лицето на Скот.

Скот се усмихна по-широко.

— Определено искам.

За момент Лиса не вярваше на ушите си. Ако не затвореше уста, ченето ѝ щеше да падне от изненада. За щастие, Скот се усмихваше на Нола и никой от двамата не я гледаше.

— Наистина ли? — Гласът на Нола внезапно прозвуча като този на развълнувано малко момиченце. Тя обаче бързо се съвзе. — Чудесно. Ще си прекараме прекрасно. Кънтри клубът винаги организира невероятни забави.

Лиса си спомни, че Скот никога не бе ходил на някоя от тях. Клубът не беше достъпен за всички. Освен ако не си член или придружител на някой от членовете му, не можеш да влезеш. Като момиче тя плуваше там, играеше тенис там, ходеше на партитата и танците, които се организираха там. Година след година тя беше част от клуба, без дори да се замисли. Това беше част от живота ѝ. Но не и от този на Скот.

— Какво ще кажеш да ти се обадя по-късно и да се уговорим? — Той все още се усмихваше на Нола. Внезапно Лиса се почувства излишна, а това чувство никак не ѝ се нравеше.

Нола все така сияеше.

— Имаш ли ми телефонния номер?

— Ако го нямам, ще го намеря. — Скот погледна Лиса усмихнат, което я накара да мисли, че той може би знае за недоволството ѝ. Тя моментално овладя изражението си. — Нямах нищо против да се присъединя към компанията ви, нали, Принцесо?

Лиса бе пощадена от задължението да отговори, тъй като сервитьорката дойде до масата им.

— Нещо друго, дами? — попита тя.

Лиса поклати глава.

— Сметката, моля. — Гласът ѝ вероятно прозвуча по-твърдо от необходимото.

— Ами десертът? — попита Скот.

— Може би друг път. — Нола е трябвало да стане актриса помисли си Лиса. Звучеше наистина изпълнена със съжаление.

— Мразя да се наям и да стана, но трябва да вървя. — Когато сервитьорката остави сметката, Лиса извади двайсетачка — знаеше добре своя дял от сметката, защото почти винаги ядеше едно и също — и я сложи на масата. — Трябва да съм в съда в един. Не мога да си позволя да закъснея.

— Да, чух, че шефът ти е истински задник — каза Скот провлечено и накара Нола да се закикоти отново. Звукът стържеше по нервите на Лиса като нокти по черна дъска. Докато се измъкваше от

сепарето, тя стрелна Скот с унищожителен поглед. Именно той беше този, който я дразнеше ужасно. Нола си беше просто Нола.

— Лиса, почакай! Не си тръгвай, преди да съм ти дала кашоните — викна Нола след нея. Лиса си пробиваше път през масите, след като махна за довиждане и на двамата. Обърна се за момент назад и забеляза, че приятелката ѝ е само на няколко метра зад нея. Скот все още седеше до сепарето и говореше нещо на сервитьорката. Нола я настигна и тя направи всичко по силите си, за да изтрие мрачния поглед от лицето си. Лиса отвори вратата и се озова сред ярката слънчева светлина и влагата на паркинга. Приятелката ѝ беше точно зад нея.

— Скъпа, не съм те разстроила с нещо, нали? — Нола беше малко задъхана. Лиса осъзна, че върви прекалено бързо за жена, която спокойно си тръгва от обяд с приятелка, и забави крачката. — Ако знаех, че имаш интерес към него, никога нямаше да го поканя. Знаеш това.

Лиса разбра с огорчение, че очевидно недоволството ѝ е видно. Доколкото познаваше Скот, той едва ли бе пропуснал да го забележи.

„Проклятие.“

Тя закачи усмивка на лицето си и се постара да си върне равновесието. Погледна към Нола, която се бе изравнила нея, докато вървяха през претъпкания паркинг, където бяха колите им.

— Не се интересувам от него.

— Сигурна ли си? Защото мога да ти кажа, че излъчваш доста явни сигнали, които говорят противното.

Силен звук от клаксон накара Лиса да подскочи. Това беше пресилена реакция, която не би се случила, ако нервите ѝ не бяха опънати. Тя разпозна звука и моментално се ядоса сама на себе си. Ресторантът се намираше на един ъгъл и пресечката пред тях беше натоварена по това време на деня. Токчетата на двете жени трополяха на фона на шума от гуми и спираци и потеглящи автомобили. Миризма на бензин се носеше из въздуха. Новата двайсететажна банка от другата страна на улицата беше с огледална фасада, която отразяваше толкова ярко светлината, че Лиса трябваше да закрие очи с ръка. Не беше учудващо, че главоболието, което смяташе, че контролира с големи дози тиленол, се бе върнало.

— Лиса?

„Добре, успокой се!“

— Просто понякога той ужасно ме дразни. Чу ли как ми каза „Принцесо“? Нарича ме така от дванайсет години, вбесява ме всеки път и той добре го знае. Но именно затова го прави, разбира се.

— Аха. — Нола не прозвуча напълно убедено. — Бях забравила как вие двамата винаги се нападахте взаимно. Но ако има проблем, просто ми кажи. Ще се обадя на господин Готин областен прокурор и ще му кажа, че уговорката отпада. Приятелките винаги са преди гаджетата.

Лиса се засмя. Знаеше, че Нола би го направила. Просто трябваше да каже.

„Не и в този живот.“

— Не, няма проблем. Но не ти ли хрумна, когато канеше шефа ми, че може да е малко неловко за мен да изляза на двойна среща с него?

Нола я погледна дяволито.

— Когато го канех, мислех повече за господин Готин, отколкото за господин Областен прокурор. И определено не мислех за шефа на най-добрата си приятелка.

— Ще приема това за „не“.

— Да, така е. Но не виждам защо това, че Скот ти е шеф, има някакво значение. Какво, да не би да планираше да се натискаш с Джоел по средата на дансинга? Чакай само да му кажа, ще бъде очарован. — Нола спря, защото стигна до белия си „Лексус“. Натисна едно копче на ключодържателя и отвори багажника.

— Не съм планирала такова нещо. И да не си посмяла да му кажеш. — Лиса знаеше, че Нола и Джоел често се засичат. Познаваше добре приятелката си и беше убедена, че е способна да го направи. — Просто е неловко и толкова.

Лиса се запъти към блестящия на слънцето „Ягуар“ и отвори багажника, за да натовари големите кафяви кашони, пълни с дрехи. Нола вече вадеше един от тях. Лиса установи, че не е тежък. Взе го и внимателно го сложи в багажника си. Там беше и куклата Катрина, до купчината албуми — обърната по гръб и със затворени очи. Лиса бързо отмести поглед от куклата, която бе придобила странната способност да я плаши. Радваше се на възможността да се разсее от неприятното

чувство, докато вземаше втория кашон от ръцете на Нола. Точно когато го слагаше в багажника до другия, нечий глас зад нея каза:

— Лиса?

Тя познаваше този глас. Настръхна, остави кашона, който започна да тежи като олово, обърна се и видя Барти. Той беше висок и красив, с блестящи сини очи и сребриста фризирана коса. Усмиваше се с голямата си крокодилска усмивка, сякаш се радваше да я види. Лиса обаче знаеше, че той тайно проклина съдбата, която ги бе довела до един и същи паркинг. Тъжното бе, че Барти приличаше на съдия — изискан, отговорен, благороден, което само доказваше колко лъжовен може да е външният вид. Последният контакт на Лиса с него бе чрез съобщение, което бе оставил за нея по телефона. Казваше ѝ да му се обади, ако двете с майка ѝ се нуждаят от нещо. Беше очевидно, че обаждането е по задължение, така че тя не си направи труда да отговори. Всичко в него — от скъпия костюм и внимателно поддържан тен до доброто му настроение — я дразнеше. Изглеждаше поне десет години по-млад, а беше на шейсет и осем. Лиса се сети за майка си и настръхна.

— Барти. — Гласът ѝ беше равнодушен. Когато стигна до нея, за момент той се поколеба дали да я прегърне, но нещо в изражението ѝ вероятно го разубеди. — Мислех, че днес нямаш възможност да обядваш, защото Тод е на състезание. Или... О, чакай, не беше ли заради процеса? Никога не мога да запомня.

Лиса усети до себе си Нола, която се бе приближила за подкрепа. Приятелката ѝ бе добре запозната с отношенията между двамата.

Усмивката на Барти остана на лицето му. Дори не му мигна окото.

— Състезанието свърши рано. Знаеш, че беше в „Пол Дънбар“ — Едно от големите държавни училища в Лексингтън. — Затова бях в града. След състезанието Джил и Тод отидоха в Данвил, за да видят „Сентър Колидж“, така че се оказах свободен. Обади ми се Санфорд и решихме да се отбием тук да хапнем, преди да се прибера у дома.

— Съжалявам за пожара, Лиса. — Санфорд Пейтън я поздрави с кимване и се обърна към Нола. — Здравей, Нола.

До този момент Лиса не го бе забелязала, но той както винаги стоеше неотлъчно до Барти. Бащата на Джоел не притежаваше нищо от красотата на сина си, въпреки че можеше да бъде много чаровен,

когато пожелаеше. Оплешивяващ, с къса посребрена коса, с добре развита челюст, със закръглен гръден кош и с все още властен външен вид, макар и на възрастта на Барти, той приличаше на застаряващ мафиот. Като дългогодишен близък приятел и бизнес съдружник на баща ѝ, Лиса го познаваше от малка. Като баща на Джоел, тя се виждаше със Санфорд от време на време, но определено по-често, отколкото със собствения си баща. Освен склонността му да тормози Джоел, Лиса не знаеше нищо лошо за него, но и това, в комбинация с приятелството му с Барти, беше повече от достатъчно, за да не го харесва.

— Благодаря — каза тя. Нола, която според Лиса не можеше да се сдържа, когато ставаше въпрос за свободен мъж — Санфорд бе вдовец — засия.

— Нола, точно така. — Барти звучеше очарован. Лиса бе забелязала, че баща ѝ огледа набързо приятелката ѝ. — Нола Хемптън. Сега си спомням. Боже, не съм те виждал от гимназията. Аз...

— Съжалявам, че те прекъсвам, но трябва да вървя. В един трябва да съм в съда. — Лиса се обърна, за да затвори багажника, и отрязва Барти без всякакво угризение. Погледна към Нола, чиито крака бяха точно до бронята. — По-добре да се отдръпнеш.

— Разбира се. — Нола отстъпи няколко крачки назад, Барти, който тъкмо обясняваше колко невероятно е, че и двете вече са големи, спря по средата на сладкодумната си реч.

— Боже мой, какво е това? — каза той с дрезгав глас. Тонът му бе толкова странен, че Лиса, която тъкмо се канеше да затвори капака на багажника, се обърна вместо това към него. Очите му бяха вторачени в Катрина. Не помръдваше и изглеждаше, сякаш едва диша. Най-подходящата дума, която хрумна на Лиса, за да опише изражението му, бе „вцепенен“.

ГЛАВА 19

Лиса го наблюдаваше с внимание. Бе готова да се закълне, че под хубавия си тен лицето на Барти беше пребледняло.

— Старата ми кукла — каза тя бавно, без да сваля и за секунда очи от лицето му. — Една от малкото ми вещи, които оцеляха в пожара.

— Ооо. — Барти извъртя очи встрани, пое си дълбоко въздух и погледна Лиса. — Разбира се. Куклата ти. Не знам какво си мислех. Просто... обгоряла е и...

Санфорд взе ръката му. Дори и да бе видял нещо необичайно в поведението на Барти, спокойната му усмивка не го издаде.

— Ако Лиса трябва да е в съда в един, по-добре да я оставим да тръгва.

Барти го погледна, след което отново се обърна към Лиса.

— Разбира се. — Вече изглеждаше на себе си. Поне... Имаше ли капчици пот над горната му устна, преди да види Катрина? Лиса не можеше да си спомни. Но сега определено имаше. — От собствен опит мога да ти кажа, че съдиите мразят, когато някой закъснява. — Той погледна часовника си. — Вече е един без десет, така че...

— Трябва да тръгвам. — Нямаше време за губене. Щеше да обмисли странното поведение на Барти по-късно. Сега работата ѝ трябваше да е приоритет. Тя хлопна капака на багажника и се сбогува бързо, докато се качваше в колата. Когато излизаше от паркинга, погледна в огледалото за обратно виждане. Нола си бе тръгнала, но Барти и Санфорд все още стояха на същото място, гледаха след нея и разговаряха.

За какво си говореха? Не можеше да е напълно сигурна, по нещо в Катрина разтърси дълбоко Барти. Мисълта за това накара Лиса да се облее в студена пот.

Забеляза ли Санфорд реакцията на баща ѝ? Дали все още разговаряха за това, докато я гледаха как се отдалечава?

Вероятността за това според нея беше голяма, но нямаше как да е сигурна, а и сега не можеше да се притеснява. Просто нямаше време. Щеше да закъснее за съда, което не трябваше да се случва, не и два пъти за една седмица. Тя влезе в паркинга на съдебната палата и паркира на малкото разстояние между жълтите ленти, които ограждаха един контейнер за боклук и лошо паркиран пикап. Грабна новото си куфарче от задната седалка и се завтече към съдебната зала. Часовникът тъкмо удари един часа, когато тя седна на мястото си. Лирой Джонс — приветливият заместник-областен прокурор, който бе начело на делото — ѝ се усмихна.

— Знаех си, че ще успееш — измънка той. В този момент влезе съдията и съдебният пристав викна:

— Всички да станат!

Това беше дело за злоупотреба. Църковен секретар бе обвинен в отклоняване на повече от сто хиляди долара от енорията. Предложеното споразумение бе отхвърлено и сега щатът полагаше всички усилия да спечели делото. Това беше стандартна прокурорска тактика, предназначена да сплаши следващия обвиняем, за да приеме споразумението и да спести време и разходи по делото. Лиса прекара следващите два часа, като шепнеше в ухото на Джонс обяснения за банкови документи, извлечения по кредитни карти, имейли и телефонни сметки, свързани с процеса. Обвиняемата беше пристрастена към хазарта и Лиса бе проверила всяко казино, за да открие суми, които да съответстват приблизително на липсващите пари. В резултат на проверката те държаха жената в ръцете си. Споразумението включваше четири месеца затвор. Признаването на обвиняемата за виновна щеше да ѝ струва от три до пет години зад решетките. А Лиса бе сигурна, че ще успеят да се преборят за присъдата. Ако станеше така, това щеше да бъде суров урок не толкова за обвиняемата, колкото за защитника ѝ.

Докато делото стигне до ръцете на съдебните заседатели и Лиса се върне на бюрото си, вече бе станало почти пет. Петък, пет часът, а всички все още бяха на работа. Лиса хвърли поглед на часовника, запазила спомена за работното си време в старата си служба. Тя загърби целия шум на помещението, в което работеха всички асистенти, и насочи вниманието си към подробностите по следващото дело. Работеше по него през последния месец и в момента всъщност

просто проверяваше свършеното отново. Трябваше да е изключително концентрирана и да внимава всеки факт да е както трябва. Материалите бяха в системата, изпратени навреме на защитата, но случаят влизаше в съда в понеделник, а заместник — областен прокурор беше Кейн. С други думи, нямаше място за издънки.

— Е, как мина делото?

Гласът на Скот зад гърба ѝ я стресна. Лиса го погледна учудено. Никога преди не бе разговарял с нея в общото помещение, а сега стоеше до бюрото ѝ небрежно, сякаш правеше това всеки ден. В самото от костюма си, той беше достатъчно широкоплещест, за да закрие видимостта ѝ към по-голямата част от залата. Лиса беше наясно, че очите и ушите на колегите ѝ наоколо са наострени за такава една клюка като разговор на шефа с досега незабележим служител. Тя овладя желанието си да му се намръщи и вместо това плъзна стола си малко назад, така че да може да го вижда, без да си криви врата.

— Мина добре. Убедена съм, че съдебните заседатели ще излязат с осъдителна присъда.

Точно така: напълно професионален тон и изражение. Беше горда със себе си.

— Това каза и Джонс.

„Тогава защо ме питаш?“, бе на път да му отговори остро Лиса, но точно навреме си спомни, че той ѝ е шеф, че са на работа и вероятно ги слушат още десетки уши.

— Искате ли нещо? — попита тя, все така професионално. Той ѝ се усмихна. Осветлението в залата подчертаваше привлекателността му. Този му вид не би трябвало да предизвика гъдел у Лиса, но стана точно обратното.

— Не мога да намеря телефонния номер на Нола.

Тя едва успя да прикрие възмущението си.

— Наистина ли ме молите да ви го дам?

Е, в гласа ѝ все пак се прокрадна нотка на раздразнение, която Лиса се надяваше, че Скот няма да долови.

— Ако нямаш нищо против.

Тя изръмжа наум и каза:

— 814-9034.

Този път гласът ѝ беше благ като мед.

Скот извади телефона от джоба си, повтори номера и го записа.

— Точно така. — Имаше чувството, че усмивката ѝ тежи на лицето.

— Благодаря. — Той прибра телефона си. — Между другото днес, видях баща ти в ресторант „Фортунис“. Точно след като вие си тръгнахте, той дойде.

Тази тема на разговор беше съвсем малко по-приемлива от другата за предстоящата среща между Нола и Скот.

— И аз го видях. На паркинга. — Тонът ѝ не беше окуражаващ. Мислеше да му спомене за Катрина и реакцията на Барт, когато я видя, но не го направи. Историята беше прекалено сложна и имаше много слушатели наоколо. А и Лиса не изпитваше желание да споделя с него точно в момента.

Скот я наблюдаваше внимателно.

— Знаеш ли, имам чувството, че си ми сърдита.

„Така ли?“, беше на езика ѝ да каже, но се спря. Вместо това сви рамене безразлично:

— Че защо да съм?

— Ти ми кажи.

— Не съм сърдита, така че не мога да ви кажа. Вижте, трябва да приключа с това, ако не възразявате?

Лиса демонстративно се върна към работата си, като плъзна стола си отново към бюрото и впери поглед към монитора, без да вижда нищо — жест на очевидно пренебрежение.

— Чух, че вчера си ходила до „Грейсън Спрингс“.

Дотук с опита ѝ да се отърве от него. Сега той беше вътре в самата работна кабинка на Лиса. Стоеше точно зад нея.

Въпреки че не гледаше към него, тя усещаше присъствието му с всяко свое нервно окончание. Колегите ѝ сигурно умираха от любопитство. Надяваше се да не са наострили прекалено много уши, за да подочуят нещо. Провокирана от ненадейното му влизане в кабинката, Лиса отново отдръпна стола си, за да го вижда. Наложил се той да се премести, но все пак останал достатъчно близо, че да ѝ се налага да накланя глава назад, за да го гледа в очите.

— Е?

— Уотсън казва, че е деветдесет процента сигурно, че е било умишлен палеж.

Това накара стомаха ѝ да се свие.

— Кога говори с него?

— Той ми се обади преди около час.

— Лично ли е започнал да те информира?

— Хей, с него се познаваме отдавна. А и той знае, че случаят ме интересува.

— А случайно да спомена, че, изглежда, съм главната заподозряна?

Скот се усмихна. Беше лека, иронична и едва забележима усмивка, която накара очите му да се присвият и направи излъчването му адски секси. Реакцията на Лиса беше моментална.

„Много е готин. Проклетата Нола.“

— Да, спомена нещо за това. Но аз му напомних, че ти беше единственият човек в къщата, който едва не загина, и мисля, че той схвана намека. Ако искаше да опожариш къщата си заради пари, щеше да направиш така, че да не си там по това време.

— Напълно вярно. Благодаря.

— Пак заповядай.

Лиса си спомни колко много го ненавижда в момента и го погледна неприветливо.

— Има ли нещо друго? Защото ако няма, наистина трябва да продължа да работя. Искам да си тръгна от офиса най-късно... да кажем, в полунощ.

— Всъщност има. — Дори и да бе разбрал сарказма, в което тя бе убедена, не го показва с нищо. — Имаш ли планове за довечера?

При тези думи ръцете ѝ стиснаха облегалките на стола. Очите ѝ се вторачиха в неговите. За момент почти си помисли, че наистина ще го направи, но след това разбра, че няма.

— Надявам се, че това не е прелюдия към покана за вечеря или нещо подобно. Защото ако е така, отговорът е „не“. — Тонът ѝ беше преднамерено насмешлив. Дали с това не прикриваше разочарованието си? Надяваше се да не е така.

— Сигурно си забравила правилото ми. Не излизам на среща с хора, които работят за мен. Помниш ли? — Лиса го погледна ядно, а той се усмихна. — Просто исках да ти напомня да внимаваш. Прибери се, преди да се стъмни. Не ходи сама на безлюдни места.

— Не се притеснявай. Ще държа Джоел до себе си през цялото време.

Скот не се хвана.

— Направи го. — Тих звук от джоба му го накара да бръкне за телефона си. Той погледна към дисплея му. Прочете някакво съобщение, след което отново вдигна поглед към Лиса. — Трябва да вървя. Ще водя баща ми до един изправителен център в Нашвил. Утре ще се върна.

— Ооо. — Част от раздразнението ѝ бе заменено от загриженост. Щеше да е тежко пътуване, бе убедена в това. — Надявам се всичко да мине добре.

— Да. — Той я погледна. — Не забравяй пожара, чу ли? Не прави никакви глупости.

Лиса отново започна да се вбесява, но в този момент осъзна, че истинската причина Скот да я потърси не бе телефонният номер на Нола. Това беше просто начин да я подразни. Всъщност целта на идването му в общата зала, където никога досега не бе стъпвал, беше да ѝ съобщи, че ще отсъства. Проявяваше загриженост за безопасността ѝ. Внезапно Лиса усети как малкият възел на ревност, който, въпреки че отказваше да го приеме, се бе появил още в ресторанта, започва леко да се разхлабва.

— Задник — каза тя. Бе го наричала така стотици пъти през годините. Този път обаче тонът ѝ беше мек.

Скот я погледна за момент, без да каже нищо. После ѝ се усмихна иронично, махна за довиждане, обърна се и си тръгна.

— Лиса? — Щом Скот се скри от погледа ѝ, се появи Джемел.

— Да?

— Добре ли си? — Янцен изникна иззад гърба на Джемел, като гледаше Лиса ококорено.

Лиса се намръщи.

— Да, разбира се.

Джемел погледна крадешком в посоката, в която бе тръгнал Скот, сякаш да се увери, че наистина е изчезнал. След това тя влезе в кабинката на Лиса, а Янцен я последва.

— Да не би току-що да нарече Бюканън „задник“? — Джемел я гледаше със страхопочитание.

„О, боже“, помисли си Лиса. Когато го казваше, напълно бе забравила, че някой може да я чуе. Тя не отговори. Просто гледаше Джемел втрещено. Нямахше желание да си признае, че е нарекла така

шефа си. Ключката щеше веднага да обиколи офиса и да насочи вниманието на всички към отношенията ѝ със Скот. А това нямаше да е от полза за нито един от двамата. Зад Джемел се появиха още любопитни колеги. Един след друг, те се тълпяха и в един момент сякаш половината офис се събра около кабинката ѝ и я зяпаше.

— Желязна си! — заяви възторжено Джемел, очевидно приела мълчанието ѝ за съгласие.

— Тя нарече Бюканън „задник“.

— Той уволни ли я?

— Какво каза той?

— Какво направи той, за да я предизвика, това искам да знам.

— Новото момиче си го бива.

— Няма да е задълго.

Колегите ѝ говореха един през друг и я гледаха с такъв интерес, сякаш беше двуглаво теле.

— Разкажи ни всичко. — Янцен се беше опулила от любопитство.

— Няма нищо за разказване. — Лиса гледаше колегите, които чакаха пикантната част от историята. Тя въздъхна и направи единственото възможно нещо при създалите се обстоятелства. Излъга.

— Беше шега, ясно? Нарекох го така на майтап. Той знаеше това.

Не вярваше някой от тях да приеме опровержението, но поне направи всичко по силите си. Поне така си мислеше, докато се измъкваше от паркинга малко след осем вечерта. Беше уморена, гладна и нещастна заради предстоящата ѝ двойна среща на Четвърти юли. Петъчният вечерен трафик беше ужасен. На стадиона в центъра на града имаше концерт на „Харт“. Тя се мъчеше с непрестанното спиране и потегляне по пътя за болницата, когато споменът за странната реакция на Барти я накара да си промени плановете. Нещо в куклата го бе разтърсило силно, тя беше сигурна в това. Катрина лежеше в багажника и Барти го знаеше. Едва ли щеше да е трудно да го разбие и да открадне куклата, докато колата ѝ стои на тъмния паркинг в болницата цяла нощ.

От предпазливост Лиса спря при хотела, изпразни един от кашоните, сложи внимателно Катрина вътре и я занесе в стаята си на

сигурно място. Барти, или по-вероятно някой, който работи за него, можеше да се осмели да разбие багажника ѝ. Влизането с взлом в хотелска стая, особено при наличието на охрана и охранителни камери, беше съвсем друго нещо. Във всеки случай той нямаше да има никаква представа къде е куклата. Лиса я мушна заедно с кашона в най-тъмния ъгъл на гардероба, за да се увери, че е в безопасност. Докато беше все още в стаята, тя си взе бърз душ и си облече дрехи, подходящи за нощуване в болницата. След това внесе нещата, които бе донесла Нола. Тъй като кашонът, в който натрупа всичко, бе препълнен, тя бързо окачи всичко на гардероба. Дрехите бяха красиви. Малко по-ярки и по-прилепнали от това, което обикновено носеше, но все пак прилични, като се имаше предвид, че принадлежаха на Нола. Три чифта високи обувки — един черен, един с телесен цвят и един червен, който идеално пасваше на великолепна червена копринена рокля — и няколко модерни бижута допълваха подареното от Нола. Лиса бързаше, тъй като си даваше сметки, че часовникът отброява минутите до смрачаване. И все пак ѝ отне много повече време, отколкото смяташе, и когато си тръгваше от хотела, вече започваше да се стъмва. Всичко, което бе останало от слънцето, беше една оранжева линия на хоризонта. В далечината небето вече аленееше. Звезди блещукаха леко на небосклона.

„Прибери се, преди да се стъмни.“

Тя почти чуваше гласа на Скот да звучи в главата ѝ. Неприятното беше, че самата мисъл да е навън през нощта караше пулса ѝ да се ускорява.

Ако пожарът наистина бе умишлен и ако тя и майка ѝ — единствените благодетелствани от застраховката — не бяха виновни, тогава какъв друг можеше да е мотивът, освен досието?

Имаше и други възможни мотиви. Например съсед, който ламти за земята им, както бе предположил Уотсън. Или може би предприемач — няколко такива се бяха свързвали с майка ѝ през годините — който се надява да улесни решението им при следващото си предложение. Или някой от бояджиите бе задигнал нещо и бе подпалил къщата, за да прикрие кражбата. В краен случай винаги можеше да е някой недружелюбен съсед.

Можеше да продължи да изрежда вероятни мотиви с дни, защото това ѝ действаше успокоително. Ако досието беше мотивът, тогава

целият сценарий — от списъка на заподозрените до това, което виновникът се опитваше да прикрие — ставаше ужасяващ.

Едно нещо не ѝ даваше мира и това беше реакцията на Барт, когато видя Катрина. Не можеше да мисли за значението на това сега. Беше прекалено уморена, прекалено обезпокоена и прекалено гладна. Въпросът с първото и последното можеше да се реши лесно. Тъй като вече ѝ бе дошло до гуша от болничната храна, тя се отби в „Макдоналдс“, на няколко пресечки от болницата. Докато чакаше на изхода, за да се присъедини към уличното движение, Лиса вече пиеше диетичната си „Кока-Кола“ и хапваше от сандвича си с риба. Беше се здрачило и фаровете на колите раздираха тъмнината и в двете посоки на улицата.

Може би именно това беше причината да забележи белия „Форд Експлорър“. Неговите фарове не бяха пуснати. Докато излизаше на уличното платно, тя забеляза колата в огледалото си за обратно виждане и се намръщи. После опули очи. Не можеше да бъде напълно сигурна, но същият автомобил бе паркиран на паркинга на хотела, недалеч от мястото, където бе нейният „Ягуар“. Нямаше да го забележи тогава, ако през цялото време не бе имала зловещото чувство, че някой я наблюдава. След като се бе огледала и бе видяла само обикновени хора, които влизаха и излизаха от хотела, тя бе прехвърлила вниманието си на колите, една, от които бе „Фордът“. Единственият автомобил със затъмнени стъкла. И без това изнервена, това бе достатъчно, за да я накара да запомни регистрационния номер: DFY 347.

Като спря на последния червен светофар преди завоя за паркинга на болницата, Лиса завъртя глава назад, за да се опита да види регистрационния номер на „Експлоръра“. Беше няколко коли зад нея. Не можеше да види...

Светофарът светна зелено и тя трябваше да завие към паркинга. Намали скоростта и продължи да гледа в огледалото за обратно виждане, за да види какво ще направи автомобилът. Той отмина, но тя успя да зърне номера. Не целия, само последните две цифри. Четирийсет и седем. Каква беше вероятността да има два бели „Форд Експлоръра“ в района, чиито последни две цифри от регистрационния номер да са едни и същи? Почти нищожна. Трябваше да е същият автомобил.

При тази мисъл сърцето ѝ заби лудо и по гърба ѝ плъзнаха студени тръпки.

В този момент тя видя „Експлоръра“ да влиза през другия вход на паркинга, малко по-нагоре по улицата. Сърцето ѝ буквално щеше да изхвъркне.

ГЛАВА 20

Лиса се бореше с пристъпа на паника. Тя бързо паркира на едно от местата за посетители на „Спешно отделение“, което се намираше на около петнайсетина метра от входа, добре осветено, и изтича вътре. Когато стъклената плъзгаща се врата се затвори зад нея и шумът и движението в претъпканата чакалня я погълнаха, Лиса се почувства в безопасност и забави крачка. Отправи се към асансьора в края на коридора, където чакаха поне дузина хора, като непрестанно се обръщаше и поглеждаше назад. Не видя подозрителен. Постепенно сърцето ѝ възвърна обичайния си ритъм. Дишането ѝ се нормализира.

За първи път мисълта, че може да е в опасност, ѝ изглеждаше реална.

„Трябва да се обадя на полицията.“

Това беше основното, което ѝ се въртеше в главата, докато се качваше към стаята на майка си на четвъртия етаж, но знаеше, че не е готова да го направи. Защо? Причината беше същата, поради която не каза на Уотсън за досието.

Ако приликата ѝ със семейство Гарсия означаваше нещо, искаше първа да разбере какво е то, преди да реши как да постъпи.

Анди беше в стаята на майка ѝ. Двамата гледаха тенис. Марта, която държеше дистанционното, намали звука при влизането на Лиса, а Анди се изправи.

— Здравей, майко. Анди. — Лиса им се усмихна бързо и моментално погледна към прозореца. Щорите бяха вдигнати. Като се имаше предвид, че стаята беше силно осветена, всеки, намиращ се на паркинга долу, можеше да види вътре. Тази мисъл я накара да потрепери.

— Лиса. — Анди я поздрави с кимване. За да го прегърне тя мина от другата страна на леглото, където той стоеше, и погледна през прозореца. Жълтеникавата светлина на охранителните лампи осветяваше отделни части от паркинга. Той беше почти пълен. Няколко коли обикаляха и се опитваха да си намерят свободно място. Лиса

виждаше единствено фаровете им. Самите коли не можеха да се разпознаят. Когато Анди я освободи от прегръдката си, тя направи една-две крачки, за да стигне прозореца, и дискретно спусна щорите. Нито майка ѝ, нито Анди възрази на това.

„Сега си в безопасност“, каза си тя, в опит да овладее паниката. Обеща си да не напуска болницата тази нощ. Усети желание да се обади на Скот и да му разкаже за случилото се, но веднага го потисна. Нищо не се бе случило, освен че бял автомобил се беше оказал на две от местата, където бе била и тя. Следеше ли я? Възможно беше. Но също таткова възможно беше и да не е така.

„Успокой се.“

Последното нещо, което искаше, бе да разстрои майка си.

„Ще проверя регистрационния номер по-късно.“

— Обичах... тенис — каза Марта тъжно, докато Лиса, която се опитваше с всички сили да забрави за случилото се, я целуваше по бузата.

— Освен това изглеждаше изключително добре в онези къси полички за тенис — каза Анди.

— Нали? — Марта се усмихна, след което се обърна към Лиса. — Е, как мина... денят ти?

Докато двете с майка ѝ си разкажат събитията от деня, Анди вече си бе тръгнал. Лиса го беше помолила да премести колата ѝ от мястото пред „Спешно отделение“ и да ѝ върне ключовете, преди да си отиде. Госпожа Уетинг, приятелка на майка ѝ, се отби за половин час, а една от санитарките дойде да оправи походното легло. Чак когато двете останаха сами, Лиса мина на темата, която я бе притеснявала цял ден: реакцията на Барти, когато видя Катрина.

Тя се постарала подходи възможно най-деликатно.

— Помниш ли една от куклите ми, голяма, с черна коса, сини очи и синя кадифена рокля? Кръстих я Катрина.

Лиса седеше до леглото на стола, на който преди това бе седял Анди. Майка ѝ отново държеше дистанционното и двете гледаха новините. Мисълта да покаже Катрина на Марта я изкушаваше, но се притесняваше, че обгорялата кукла би могла да напомни на майка ѝ прекалено много за пожара.

Марта се смръщи.

— Имаше... толкова много кукли. Трудно е... да си спомня някоя конкретна. Защо?

— Просто се чудех кога съм я получила, това е всичко. Не мога да си спомня.

— Винаги получаваше кукли... за рождените си дни и... за Коледа. Всеки път, когато някой се чудеше какво да ти подари, аз му казвах... кукла. Много ги обичаше.

Лиса се усмихна. Когато беше дете, рождените дни и Коледите бяха вълшебни. Майка ѝ много се стараяше да направи всеки празник специален. Тогава смяташе всичко това за даденост.

— Бях ужасно разглезена, нали?

Марта също се усмихна.

— Може би малко. Но аз... обичах да те глезя.

Лиса се поколеба. Не ѝ се щеше да намесва Барти в разговора. Двете рядко говореха за него, защото тя не обичаше да мисли за баща си, а спомените за краткото време, през което бяха семейство, винаги натъжаваха майка ѝ. Но тази вечер Лиса имаше нужда от отговори.

— Някога татко — Марта мразеше, когато Лиса го наричаше по име — подарявал ли ми е кукла?

Марта се усмихна.

— Той винаги... ти подаряваше кукли. Беше луд по теб.

Думите ѝ поразиха Лиса. Сякаш буквално я отвяха.

— Тогава какво се случи? Защо ни напусна? — Въпросите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да се спре. Никога преди не беше питала майка си за причината Барти да изчезне от живота им. Беше прекалено горда, а и да признае пред себе си, че баща ѝ ги е изоставил, беше прекалено болезнено.

— О, Аналиса. — Майка ѝ я гледеше с такова състрадание, че Лиса я заболя сърцето. Тя стисна зъби и се опита да се овладее. — Той... не напусна теб, а мен.

— Напусна и мен. Напусна и двете ни. — Лиса трябваше да се бори, за да овладее гласа си, но все пак успя. — Той напусна семейството ни.

Майка ѝ въздъхна.

— Баща ти напусна мен — повтори тя твърдо. — Бяхме женени... от шест години, когато ти се роди. И двамата искахме да имаме деца. Продължавах да опитвам... и да опипвам да забременея,

но не се получаваше. Когато накрая забременях с теб, това беше... чудо. Тогава той беше конгресмен. Кандидатирал се... за сенатор. Моментът беше много вълнуващ. Санфорд менажираше предизборната му кампания. Джейн — първата съпруга... на Санфорд, която почина преди четиринайсет години — беше също бременна... с Джоел. Двете с нея бяхме в къщата в Силвър Спринг, а мъжете непрекъснато пътуваха. После... ти се роди. Беше недоносена, седмаче. Толкова се тревожех... за теб, че реших... да те взема у дома в „Грейсън Спрингс“. Майка ми и... баща ми все още бяха живи тогава и се грижеха за нас. Но на Барт... не му хареса, че се върнах при родителите си. Това породило проблеми между нас. Татко не го харесваше. Казваше, че се е оженил за мен... заради парите. Тогава смятах, че греша, но после вече... не бях толкова сигурна. Барт загуби изборите. Все още беше конгресмен и пътуваше непрестанно. Но знаех, че приема загубата на изборите като... поражение. Това го... промени. Двамата с татко изобщо не се разбираха. Барт искаше... да се преместим в къщата в Силвър Спринг. Но мама беше болна. Не можех да я оставя. Така че... двете с теб останахме. С Барт се виждахме все по-рядко. Когато мама и татко починаха, а баща ти... загуби мястото си като конгресмен и се премести в „Грейсън Спрингс“, бракът ни... вече беше пред разпад. Разведохме се на следващата година.

— Но той никога не дойде да ни види след развода. — Сега, когато раната беше наново отворена, Лиса не можеше да сдържа болката си, която отричаше с години. Тя я разяждаше отвътре, подобно на киселина.

— Знам. — Марта облиза устните си. Очите ѝ бяха безкрайно тъжни и Лиса разбираше, че мъката в тях беше заради нея. — Държеше се... зле с теб. Но смятам, че причината бях аз. За да те види, трябваше... да се види с мен. След развода той вече не можеше... да ме понася.

Това не беше извинение да не посещаваш дъщеря си и болката в сърцето на Лиса се усили. Точно тогава познатият гняв, който Лиса винаги изпитваше, когато мислеше за Барт, изплува на повърхността.

— Това означава, че е много глупав човек. — Гласът на Лиса беше суров. Беше вдигнала високо глава.

Майка ѝ се усмихна.

— Това си мислех... с години. Късмет е, че и ти мислиш така.

Лиса се засмя и малкият възел в гърдите ѝ започна да се разхлабва.

— Късмет — съгласи се тя.

След това разговорът премина на други, не толкова драматични теми, докато сестрата не го прекъсна. Тя донесе лекарствата на Марта. Когато най-накрая майка ѝ заспа, Лиса вече беше прекалено уморена и също си легна.

В болницата, сред толкова много хора, Лиса се чувстваше в безопасност. Ако беше останала да спи в хотелската стая, както настояваше майка ѝ, нямаше да може да мигне цяла нощ. Последното нещо, от което се нуждаеше сега, бе да остане сама.

Страхът се бе настанил в живота ѝ и постепенно обладаваше цялото ѝ същество.

На следващата сутрин, докато Марта беше на физиотерапия, Лиса използва компютърна програма от работата, която имаше инсталирана на лаптопа си, за да провери регистрационния номер на белия „Форд“. Беше регистриран на името на фирма „Джурнал Пластик“, чийто адрес за кореспонденция беше пощенска кутия. Когато пусна за проверка фирмата, удари на камък. Нямаше никаква информация за нея. Това можеше да означава две неща: или фирмата беше прекалено малка и прекалено нова, или беше параван, за да се скрие истинският притежател на автомобила.

Не можеше да е сигурна, но втората възможност ѝ се струваше по-вероятна. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел.

Тъй като беше Четвърти юли, национален празник, персоналът в болницата бе в намален състав. След физиотерапията за Марта нямаше предвидени други изследвания и не ѝ оставаше друго, освен да слуша музика, да чете или да гледа телевизия. Лиса очакваше да я няма до малките часове на нощта, така че бе уредила Робин да прекара нощта в болницата с майка ѝ, а тя да остане да спи в хотелската стая.

Сега обаче мисълта, че някой може би я преследва, се бе настанила натрапчиво в главата ѝ и да прекара нощта сама в хотела ѝ се струваше все по-малко привлекателно.

„Ставаш смешна. Накарай Джоел да те изпрати до стаята и да остане, докато провериш, после му пожелай лека нощ и заключи

вратата след него. Ще бъдеш в пълна безопасност.“

Знаеше, че е права. Но когато Робин дойде в седем часа и Лиса се върна в хотела, за да се облече, нервите ѝ бяха все така опънати, въпреки че беше все още светло и навън хората празнуваха. Организираха паради и пикници, а подготовката за светлинното шоу показваше, че щом се стъмни, над целия град ще блеснат фойерверки. Тя поглеждаше в огледалото за обратно виждане на всеки пет секунди и дебнеше около себе си, но от белия автомобил или друга подозрителна кола нямаше и следа.

Когато най-накрая влезе в хотелската си стая, дланите на Лиса бяха потни. Трябваше да свърши още нещо, преди да си вземе душ и да се облече за партито: да провери дали всичко е наред с Катрина.

Тя плъзна вратата на гардероба и отвори кашона със затаен дъх. Разбира се, Катрина беше на мястото си. Лежеше в кашона със затворени очи, прилична на труп в ковчег. Гледката беше толкова неприятна за Лиса, че тя нямаше как да остави куклата. Вдигна я — очите на Катрина се отвориха — и се поколеба. Не знаеше какво да прави. Не искаше да я оставя в спалнята, но не искаше и да я държи затворена в гардероба. Куклата я беше уплашила ужасно.

Лиса погледна към часовника до леглото и установи, че има само час, докато Джоел дойде да я вземе. Нямаше време за нищо друго, освен да се изкъпе и облече.

Тя с неохота връщаше Катрина обратно в кашона, когато щампа, отпечатана на стъпалото на куклата, привлече вниманието ѝ. Прокара пръст по релефните ѝ линии и вдигна куклата, за да погледне отблизо. Сърце с инициали НМП в него. След толкова години щампата беше износена и малко бледа, но все още достатъчно четлива. Тя обаче не ѝ говореше нищо.

Лиса отново погледна часовника. Нямаше време да включва компютъра, за да проверява. Ако не искаше Джоел да я свари под душа — а тя наистина нямаше такова желание трябваше да побърза.

Заклучи вратата на банята след себе си. Осъзнаваше, че това бе начин да се предпази повече от Катрина (въображението ѝ си я представяше като отмъстителна и способна да се движи), отколкото от някое нахално човешко присъствие. Изкъпа се и си направи прическата и грима. Когато излезе предпазливо от банята, тя си сложи бельото и забърза към гардероба, като поглеждаше към часовника.

Кашонът беше все още затворен, което означаваше, че Катрина е вътре. Дразнеше се на собствената си глупост и все пак се бореше с желанието да провери в кашона. В момента нямаше време да се притеснява за куклата. Очите ѝ се спряха на червената рокля, която ѝ бе дала Нола. Извади я от гардероба, облече я и се огледа в огледалото. Изглеждаше добре.

Червеното не беше цвят, който обикновено носеше, но ѝ отиваше. Роклята — без ръкави, тясна и къса — също ѝ стоеше добре. Червените обувки с високи токчета правеха краката ѝ да изглеждат дълги, стройни и с хубав тен. Дрехата беше прекрасна. Рокля на прелъстителка. Докато се оглеждаше, Лиса усети прилив на вълнение и лек гъдел в корема. Пулсът ѝ се ускори.

Тя с разочарование осъзнаваше, че всичко това бе породено от предчувствието ѝ за ефекта, който видът ѝ ще окаже върху един определен мъж.

Почукване по вратата на стаята оповести пристигането на Джоел. Лиса отмести поглед от отражението си в огледалото и отвори вратата.

— Боже! — беше реакцията на Джоел, когато плъзна поглед по нея. Тя му се усмихна и той я целуна по устните.

Дори докато я целуваше, Лиса не трепна. Сърцето ѝ не ускори ритъма си и не усети гъдела на пеперудки в корема си. Колкото и да ѝ беше неприятно, трябваше да приеме истината: Джоел не беше мъжът, който можеше да я накара да омалее.

Беше Скот, който щеше да дойде на празненството в клуба с Нола.

ГЛАВА 21

Тя бе облечена в червено и бе толкова красива, че само като я гледаше, тялото му тръпнеше.

Нола беше във вихъра си. Надвесена над него, тя разкриваше пред погледа му пищните си форми, които прилепналата ѝ рокля едва прикриваше. Русите ѝ къдрици докосваха леко рамото му, парфюмът ѝ се носеше във въздуха, а голото ѝ бедро се притискаше многозначително под масата към неговото и само тънкият плат на черния панталон делеше нейната кожа от неговата. Нола ясно му показваше, че е негова, ако пожелае.

И все пак той виждаше само Лиса. Тя си проправяше път през тълпата към мястото, където двамата с Нола и още две други двойки седяха на една от стъклените градински масички, които ограждаха басейна. Скот гледаше стройното ѝ тяло, грациозно като отлитащия към небето дим от факлите, осветяващи мрака, дългите ѝ крака, припламващи под късата рокля, дългата ѝ коса, по-черна дори от нощното небе, падаща на меки гънки, подобно на водна повърхност. Като се усмихваше, Лиса завъртя глава, за да каже нещо на мъжа зад себе си.

Пейтън, разбира се. Тъпакът дори бе обгърнал талията ѝ с ръка.

Ръката на Скот стисна чашата. Ако в нея имаше нещо по-силно от безалкохолна напитка, досега щеше да го е гаврътнал. Но, за съжаление, нямаше.

— Ето ги. — Нола забеляза новодошлите и им махна. Останалите на масата — Мейси и Торнтън, Алексис и Бен, чиито фамилии Скот не можеше да си спомни — поздравиха също Лиса и Пейтън. Всички бяха стари приятели, наследници на семейства от елита, дългогодишни членове на клуба. Всички, освен него.

„Едно от тези неща не е като другите...“

— Съжалявам, че закъсняхме. — Лиса се усмихна извинително към всички на масата. Очите ѝ за секунда срещнаха тези на Скот, докато тя седна на стола от ковано желязо точно срещу него.

— Да не се изгубихте? — Скот не можа да се сдържи. Подигравката, която измрънка под носа си и която бе насочена към Лиса, се изплъзна от устата му, преди да се усети.

Очите ѝ се спряха върху неговите, докато Пейтън се настаняваше на стола до нея.

Около всяка от шейсетте маси край басейна имаше по осем стола. Втора група от семейни маси ограждаше близкия детски басейн. Всички бяха пълни и между тях сновяха сервитьори и сервитьорки. Между двата басейна имаше покрити с тента бар и бюфет. Редица от жени с вечерни рокли и мъже с костюми се извиваше край тях. Ароматът на печено месо се смесваше с този на лимонова трева и хлор. Смях и гласове изпълваха въздуха. Друга голяма бяла тента покриваше тухлената веранда зад предвоенното имение, което представляваше клубът. Верандата бе превърната специално за празненството в дансинг. Осветяваха го хиляди мигащи бели светлини. Още светещи гирлянди украсяваха цялата външна част на клуба, включително и мястото, където седяха те. Група свиреше на живо „Маргаритавил“ и няколко двойки вече танцуваха енергично. Зад тентата се простираше игрището за голф, което се чернееше като кадифе в мрака. Според програмата на масата в единайсет и половина — оставаше още час и половина дотогава — на него щеше да се състои светлинното шоу от фойерверки. То претендираше да е най-голямото в областта.

— Минах през болницата, за да покажа на майка си роклята. Винаги нося панталони, така че бях сигурна, че ще иска да ме види с нея.

За разлика от неговия, гласът на Лиса не беше така тих. Нито пък нервен. Очите ѝ го гледаха невъзмутимо. Тази неприсъща за нея невъзмутимост му говореше, че не е пропуснала да забележи, че е в лошо настроение. Скот знаеше, че тя съзнава причината.

Проблемът беше, че се познаваха прекалено добре.

— Знаех си, че този цвят ще ти стои добре. — Нола сияеше от щастие. Погледът ѝ се плъзна върху Скот. — Не изглеждали страхотно?

— Красива е — каза той с равен глас. Очите му се насочиха към Нола, която все пак беше дамата му тази вечер. Усмихна ѝ се. — Както и ти, в случай че съм забравил да го спомена.

— Забрави, но ти прощавам. — Нола сбръчка кокетно нослето си и Скот отново ѝ се усмихна. Той я харесваше, намираше я за привлекателна и нейната дързост го забавляваше. Но вече добре знаеше, че от тази нощ няма да излезе нищо, че ще си остане просто една среща. Предполагаше, че и тя си дава сметка за това.

Тъжната истина бе, че Скот прие само за да подразни Лиса, само заради изумената ѝ физиономия, когато Нола го покани. Ако беше сигурен, че Нола много добре разбира реалната ситуация, щеше да се срамува от постъпката си.

— Някой иска ли питие? — Пейтън огледа присъстващите на масата и направи знак на сервитьора. — Лис, обичайното ли?

На Скот никак не му се нравеше, че Пейтън я нарича Лис или че знае какво предпочитала пие. Когато бяха заедно, тя обикновено се придържаше към студен чай, сода или кафе. Нещо безалкохолно, защото го познаваше.

— Звучи добре. Благодаря — отговори Лиса. Докато сервитьорката взимаше поръчките им, тя отново погледна към Скот и се намръщи.

— Какво се е случило с лицето ти? — измърмори тя.

Говореше за прясната, петсантиметрова драскотина под лявото му око.

— Ударих се в една врата. — Без да си прави труда да понижава глас, той ѝ каза същата лъжа, която бе казал на Нола и на всички останали. Истината не беше нещо, което искаше да се разгласява. Тя бе грозна, а в бляскавия свят, в който се намираше в момента, нямаше място за грозота.

— Врата? — Лиса го погледна скептично, но в този момент Мейси, която седеше в далечния край на масата, привлече вниманието ѝ. Интересуваше се от състоянието на майка ѝ. Лиса отговори и малко по малко разговорът се прехвърли върху общи теми, докато накрая дойдоха и напитките. Обичайното питие на Лиса се оказа „Космополитън“. Когато вдигна чашата си от масата, погледът ѝ срещна този на Скот.

„Нямам проблем с хора, които пият. Просто аз не го правя.“

Беше ѝ казал това преди много време, когато ги завари да се наливат с бира в една от плевните. Бяха Лиса, Нола и още няколко техни приятелки. Скот не си спомняше дали Мейси и Алексис бяха

част от групичката. По това време всички готини мацки, които се движеха с Лиса, му изглеждаха еднакви. Тогава тя се изсмя и му предложи една бира, но той категорично отказа. Нарече го смотан, при което той им взе алкохола и го изхвърли.

От начина, по който Лиса го гледаше, докато отпиваше първата си глътка от коктейла, Скот имаше усещането, че тя също си спомня за онази отдавнашна вечер.

— Лиса ми каза, че доста я товариш с работа напоследък. — Пейтън се обърна към него. Опитваше се да завърже непринуден разговор, въпреки че двамата бяха като куче и котка.

Скот потисна импулсивното си желание да се заяде с него и се постара да бъде любезен.

— В офиса е напрегнато.

— Късметлия си, че имаш тази работа. — Пейтън поклати глава. — Бизнесът ни намалява.

— Така ли? — Скот се отпусна назад в стола си. Предчувстваше, че го очаква дълга нощ. През стъклената плоскост на масата той наблюдаваше с раздразнение как Лиса кръстосва дългите си крака. Ръката на Пейтън се плъзна върху коляното ѝ и Скот стисна зъби.

— С около петдесет процента, ако имаме късмет.

— Проклетата рецесия — каза Нола. Под масата Лиса кръстоса другия си крак, ръката на Пейтън се отмести и Скот отново можеше да го гледа, без да изпитва желание да го удари.

— Престъпността е едно от нещата, които не се влияят от рецесията — каза привлечено той и Нола се засмя.

— Хей, Джоел, дали някога ще завършите търговския център, който строяхте във Версай? — каза един от мъжете в другия край на масата. Скот предположи, че е Бен.

Джоел кимна.

— В момента се опитваме да дадем под наем всички помещения.

— Фирмата ми е наемател. Тъкмо отворихме магазин за интериорен дизайн там. Нарича се „Рафълс“ — Нола се обърна към Джоел. — Ако успеем да накараме предприемача да ни направи отстъпка от наема...

Джоел отговори, Нола каза нещо и внезапно всички започнаха да говорят. Под прикритието на общия разговор, Лиса се наведе към Скот. Погледът му се впери в нея. Косата ѝ се плъзгаше по едното рамо и

обвиваше мургавата ѝ кожа и яркочервения плат на роклята като ивица лъскав черен сатен. Тъй като бе надвесена към него, пред Скот се разкриваха гърдите ѝ. Вместо червено като роклята ѝ, червилото ѝ беше почти естествен цвят, който блещукаше на светлината от факлите и правеше леко отворените ѝ устни дяволски изкусителни. Тъмните ресни на миглите ѝ хвърляха сянка върху бузите ѝ. Очите ѝ проблясваха в златисти оттенъци.

Красива бе слабо казано.

— Е, намери ли решение за баща си? — каза тя с тих глас, макар че не беше нужно. Около тях беше толкова шумно, че едва ли някой щеше да ги чуе.

Скот все още я изучаваше унило и не му се говореше.

— Да.

— Заради него ли е това на лицето ти?

Наистина се познаваха твърде добре. През годините Лиса беше виждала белезите му и знаеше коя е причината за това. Някога това му се струваше ужасно унизително.

Скот сви рамене, с което потвърди предположението ѝ.

— На половината път си промени мнението. Когато не пожелах да обърна обратно, той ме фрасна с ключовете на колата.

Лиса отвори широко очи и си пое въздух.

— За малко да те улучи в окото.

— Остарява. Мерникът му също.

— Това не е смешно! Злобното старо копеле трябва да бъде затворен до края на живота си.

Лиса бе толкова възмутена, че Скот ѝ се усмихна.

— Кое злобно старо копеле? — попита Пейтън.

Той не отговори. Лиса изглеждаше смутена. Въпреки че бе повишила глас накрая, Скот знаеше, че тя иска да запази разговора им личен. Скоро щеше да разбере дали нещастното му семейно положение ще се превърне в основна тема за разговор на масата.

— Един от подсъдимите. — Неясният отговор на Лиса звучеше презрително. Погледът ѝ се насочи към Нола, която също се бе заслушала. Усмихна ѝ се закачливо. — Успя ли да убедиш този скъперник да ви намали наема?

Внезапната веселост в гласа ѝ целеше да започне един напълно нов разговор. Скот с радост затвърди убеждението си, че тя смята да

запази личните тайни, които знаеха един за друг. Той никога не се беше и съмнявал в това.

— Не. — Нола погледна Пейтън с шеговито възмущение, на което той отговори с вдигане на ръце.

— Не зависи от мен. Компанията е на баща ми. Той е някъде тук. Говори с него.

Нола отговори, но Скот не чу какво, тъй като ръката на Пейтън отново се плъзгаше по коляното на Лиса.

— Какво ще кажете да отидем всички до бюфета? — предложи Мейси. Или беше Алексис? Скот изпитваше затруднение да ги запомни, въпреки че едната беше блондинка, а другата — червенокоса. Смътно си спомняше, че бяха част от необузданата тийнейджърска компания на Лиса, но при все това те си оставаха за него привлекателни непознати.

— Умирам от глад. А ти? — Нола се изправи, като изви тяло, с което целеше да разкрие пред Скот пищните си форми. Когато той и останалите станаха, тя се присламчи към него и го хвана за ръката с усмивка. Докато накланяше към него топлото си и обвито в тюркоазна коприна тяло, Скот ѝ се усмихна в отговор. Той установи, че не е толкова трудно, ако фокусира вниманието си единствено върху нея. Призова джентълмена в себе си, като постоянно си напомняше, че при приемането на поканата ѝ той е поел и отговорност към Нола за вечерта. Трябваше да се постарее тя да прекара: възможно най-приятно и да не обръща внимание на нещата, които биха развалили настроението му. Това обаче не беше лесно. Пейтън държеше ръката на Лиса, плъзна своята около талията ѝ и я целуна по рамото.

Когато се озоваха под тентата, Скот откри, че познава изненадващо голям брой хора — големите играчи на Лексингтън бяха членове на клуба. Веселието, към което нямаше как да не се присъедини, го разсея достатъчно, че да изгуби следите на Лиса. Когато обаче двамата с Нола се върнаха на масата, тя вече беше там. Естествено, с Пейтън. Докато сядаше, Скот установи, че ръката на Джоел беше отново върху коляното на Лиса.

У него се надигаше враждебност. Опитваше се да държи погледа си настрана от краката ѝ и да яде безвкусната храна, която бе натрупал в чинията си. Едва се сдържаше да не мушне ръка под масата, да сграбчи тази на Пейтън и да му счупи проклетата китка.

Лиса, нетипично за нея, истински се забавляваше. Дори беше весела. Говореше и се смееше през цялото време. Притискаше се към Пейтън, докосваше с глава рамото му и му предлагаше хапки от своята чиния. Когато привършваха с напитките след вечерята, Скот вече имаше чувството, че всяка дума, която произнася, излиза през зъби. Нола го завлече на дансинга и това го накара да усети облекчение.

Можеше да изтърпи Нола, която се бе лепнала за него, гризеше леко ухото му и го милваше по гърба. Можеше да изтърпи страстните ѝ погледи и потъркването на бузата ѝ в брадата му. Всичко това беше в реда на нещата, а и той нямаше проблем да контролира забавлението и да го държи в определени граници. При други обстоятелства дори щеше да се включи в играта. Нола беше достатъчно съблазнителна, за да накара всеки нормален мъж на негово място да забрави за приличието.

За съжаление, в момента той не изглеждаше да е нормален. Танцува с Нола, танцува с Мейси и Алексис, както и с много други жени. Бавни танци, бързи танци, мръсни танци. Беше добър танцьор. Беше се научил да танцува, също и да играе тенис и голф, тъй като това бяха умения, които можеха да му се окажат полезни по пътя към върха. Но освен лека възбуда, танцуването тази вечер не му носеше удоволствие.

Причината бе Лиса.

С Пейтън практически се натискаха на дансинга. Лиса танцува и с други мъже. Размяната на партньори беше честа и тя се държеше доста дружелюбно с всеки, с когото танцуваше. Но Пейтън беше този, който го вбесяваше. Ръцете и обгръщаха неговата шия, хълбоците ѝ се притискаха към неговите и неговите ръце се плъзгаха надолу по задника ѝ.

Като гледаше всичко това, Скот чувстваше прилив на ярост. Чувството беше първично, нелогично и ужасно глупаво, но беше безсилен. Беше дошъл тази вечер най-вече за да дразни Лиса. Вместо това той се оказа изтезаваният и от цялата ситуация вече му писваше.

— Ще ме извиниш ли за момент? — попита партньорката си, която всъщност се оказа Нола. Измъкна се от дансинга и се отправи към мъжката тоалетна, която беше на долния етаж на клуба. Спря се за момент в мрака извън тентата, за да си поеме глътка свеж въздух.

„Какво ти става? Знаеш каква флиртаджийка е.“

Може и да знаеше, но това не означаваше, че му харесва.

Вероятно щеше да остане в прикритието на тъмнината още дълго, ако не беше забелязал двама познати адвокати, които идваха с приятелките си откъм игрището за голф. Не беше в настроение за непринудени разговори в момента.

Той се вмъкна отново под тентата. Обмисляше възможността да се извини с работа или главоболие, за да си тръгне, преди съвсем да изгуби разсъдъка си, когато се натъкна на Лиса. Според посоката, от която идваше, вероятно бе ходила до дамската тоалетна. Забеляза я в последния момент, за да предотврати сблъсъка, Скот я хвана за горната част на ръката.

— О! — каза в изненада Лиса. Тя погледна към него и го позна.
— Скот.

С крайчеца на окото си той видя Пейтън, който се насочваше към тях. Не се съмняваше, че ги е видял и че Лиса е целта му.

Скот изгуби спечеленото с мъка самообладание.

— Танцувай с мен — каза той.

Не беше въпрос и не изчака отговор. Дръпна я на дансинга и буквално я сграбчи в ръцете си.

ГЛАВА 22

Това, което най-много я вбесяваше, беше, че в ръцете на Скот се чувстваше абсолютно на място. Те се затвориха здраво около нея и я придърпаха, без да ѝ дадат възможност да се противопостави. Но тъй като това беше Скот, тя и не искаше. Отпусна се в прегръдката му. Ръцете ѝ се плъзгаха леко по гърдите му, така че усещаше яките му мускули под меката памучна риза. Беше свободна да го докосва и се наслаждаваше на възможността, сякаш това беше лукс. Движеше се заедно с него и музиката, радваше се на здравите форми под дланите си и вдишваше свежия му аромат. Скот носеше черен костюм с бяла риза и бледосиня вратовръзка. Цяла вечер Лиса си мислеше колко е красив. Готиният бивш работник във фермата беше все така готин, но вече важна особа. През дрехите му тя усещаше топлината на тялото му, която я примамваше още по-близо. Като плъзгаше ръцете си бавно и чувствено към раменете му, Лиса обгърна врата му и се сгуши в него. Усети мощния му гръден кош под гърдите си, което моментално накара зърната ѝ да реагират на досега. Бедрата му бяха толкова близо, че чувстваше допира на долната част на тялото му до своята. Катарамата на колана му представляваше малък и твърд правоъгълник, който опираше над пъпа ѝ. Краката му бяха дълги и силни. Финият вълнен плат на панталона му жулеше леко голите ѝ колене и прасци.

Внезапно сърцето ѝ заби лудо, а в корема си усети гъдел. Всичко в него — от четвъртитата му гладко обръсната челюст до топлината на врата му под пръстите ѝ — я привличаше. Харесваше ѝ увереният начин, по който я държеше. Харесваше ѝ да усеща силното му и мускулесто тяло. Харесваше ѝ липсата на мирис на алкохол в топлия му дъх, който галеше бузата ѝ.

Като се полюляваше на бавния ритъм на музиката, тялото ѝ започна да трепти от удоволствие. Тя се усмихна леко, наклони глава назад и отвори очи, за да го погледне. Лицето му беше в сянка, но когато срещна погледа ѝ, Лиса бе убедена, че ѝ се усмихна.

— Умишлено ли се опитваш да възбуждаш мъжете? — Тихият му глас определено беше остър. — Или това просто не зависи от теб?

Тонът му може и да беше неприятен, но езикът на тялото му — жестът, с който навеждаше глава близо до нейната, властният начин, по който плъзгаше ръце по гърба ѝ, интимността на движенията му — ѝ говореше, че той бе в плен на огъня, който пламтеше между тях, също като нея. Разликата беше в това, че Скот се опитваше да се пребори с него. Както винаги.

Лиса се изкикоти.

— Чакай малко. Да не би да си признаваш, че те възбуждам?

— Разбира се. Знаеш го и това ти харесва, нали?

— Може би. Добре, харесва ми. Както и на теб. Да не мислиш, че не знам какво ти минава през ума? Знам.

— Скъпа, ако знаеше какво ми минава през ума, щеше отдавна да си избягала.

Тя бавно поклати глава.

— Нямаше.

Последва кратко мълчание.

— Това вече не очаквах да чуя.

— Поне съм откровена по отношение на желанията си.

Като се усмихваше, тя се притисна още по-близо. Скот не се шегуваше. Доказателството за неговата възбуда беше точно между тях. Беше невъзможно да се сбърка. Той знаеше, че тя го усеща. Устните му се свиха, челюстта му се стегна, а погледът му се впери в нея.

— Само за твое сведение, това няма да се случи.

— Нямам представа за какво говориш.

— Напротив. Ти и аз. Няма начин.

Тя повдигна вежди.

— Можеш да се опиташ да се отпуснеш и да се насладиш.

— Бих могъл, ако исках да свърша като поредната бройка в списъка ти.

— Това вече е обидно. — Тонът ѝ беше спокоен, а не гневен и укорителен. Ръцете ѝ се стегнаха около врата му, когато той я завъртя в ритъма на танца. Тялото му беше мъжествено и това ѝ харесваше. Държеше я толкова близо до себе си, че Лиса усещаше топлината, която се излъчваше изпод дрехите му, допира на ризата му върху кожата си, възбудата му. Тя не се съмняваше, че я желае силно, въпреки

че усещаше съпротивата му. — Басирам се, че твоят списък е много по-дълъг от моя.

Поредното кратко мълчание.

— Туше.

— Така си и знаех.

Ръцете му я държаха здраво. Хълбоците и бедрата му се притискаха към нейните. При всяко движение усещаше безспорното доказателство, че я желае. Приятният гъдел в нея се превърна в нещо много по-силно и устата ѝ внезапно пресъхна. Тя навлажни устни с език и срещна погледа му.

— Приятно, не можеш да отречеш.

— „Приятно“ не е точната дума. — Дрезгавината в гласа му го издаваше. Беше толкова възбуден, колкото и тя.

— А каква дума би употребил?

— Нямам думи.

— Не е нужно вечно да се правиш на остроумен. Или да владееш положението.

Лиса преднамерено погали топлата и гладка кожа на тила му. Докосването беше леко и закачливо. Устните му се свиха. Очите му се замъглиха. Хвана я още по-здраво, завъртя я отново и тя се прилепи за него. Гърдите ѝ се притискаха към гръдния му кош. Хълбоците ѝ се движеха съблазнително. Бедрата ѝ докосваха неговите.

Сърцето ѝ биеше лудо. Костите ѝ се разтапяха. Тялото ѝ гореше.

— Спиш ли с Пейтън? — Въпросът беше безцеремонен и почти гневен.

Лиса наклони глава назад, за да го погледне.

— Ти как мислиш?

Пръстите му се впиха още по-дълбоко в плътта на гърба ѝ.

— Не знам. Затова питам.

Очите му проблясваха, бледи и твърди като аквамарини. Около тях танцуваха други двойки. Някои бяха толкова близо, че една погрешна стъпка и можеха да се сблъскат. Лиса усети полъха от прекалено сладникавия парфюм на една жена до себе си. Смях и разговори се смесваха с музиката. Беше доволна, че някак се бяха озовали в центъра на дансинга, където можеха да се насладят на относителното единение. Въпреки че имаше климатична система, под тентата беше прекалено горещо. Или може би само на нея ѝ се

струваше така. Вероятно причината беше по-скоро Скот и начинът, по който я гледаше.

В погледа му се четеше желание.

— Не е твоя работа — каза тя мило.

Лицето му стана напрегнато.

— Ръцете му не спряха да те докосват тази вечер.

— Наистина не е твоя работа.

— По дяволите, Лиса...

Прекъсна го глух тътен. Групата спря да свири. Някой извика: „Фойерверки“. Всички спряха да танцуват и вкупом напуснаха дансинга. Скот също спря и се огледа с изненада. Двамата бяха прекалено вгълбени един в друг, за да обърнат внимание на останалите. Лиса не се опита да се отскубне от ръцете му, а и той не я пусна.

— Лиса, ето те!

Джоел идваше към тях под съпровода на още силни тътени. Проправяше си път през тълпата, която напускаше тентата. Веселото му лице се смръщи и Лиса осъзна, че все още се намира в ръцете на Скот. Телата им бяха все така притиснати едно към друго и двамата продължаваха да тръпнат от електричеството, което се бе зародило помежду им. Тя все още чувстваше коленете си омекнали от възбуда.

Моментално усети реакцията на Скот, когато видя Джоел. Ръцете, които я обгръщаха, се напрегнаха, а лицето срещу нея стана свиреп и грозно.

— Скот, пусни ме — заповяда Лиса тихо и отдръпна ръцете си от врата му. Той не помръдна. — Скот.

Скот погледна към нея и я пусна. Когато ръцете му се махнаха, тя се отдръпна от него и отиде при Джоел. Зад Пейтън идваше Нола, последвана от Алексис, Бен, Мейси и Торнтън.

Ако станеше скандал — а начинът, по който Скот гледаше Джоел, караше Лиса да се опасява именно от това — новината щеше да се разчуе из цялата област в рамките на час. Това нямаше да се отрази хубаво на никого от тях, а особено на Скот.

— Хайде, изпускаме фойерверките. — Лиса хвана Джоел за ръката и го повлече навън, далеч от Скот. Нола я стрелна с поглед и се отправи към кавалера си за вечерта. Фойерверките излитаха една след друга в небето над игрището за голф ярка експлозия от цветове.

— Става ли нещо между теб и този? — В гневния глас на Джоел се усещаше отказът му да повярва. Той я гледаше подозрително, докато вървяха в тъмнината. Беше се появил лек ветреца, който носеше аромат на барут от фойерверките. Въпреки острия мирис, Лиса посрещна с радост хладния полъх върху горещата си кожа.

— Нищо повече от това, което е било до момента — отговори кратко тя. Това не беше тема, която искаше да разисква. Не точно сега, не и с Джоел. Пръстите ѝ се впиха в ръката му през ръкава на елегантния летен костюм, за да го подканят да побърза. — Познаваме се от сто години. Той ми осигури работа. В момента ми е шеф. Това е всичко.

Джоел изсумтя, с което заяви своя скептицизъм, но не каза нищо повече. Лиса беше благодарна за това, както и за дистанцията, която Скот поддържаше между тях, докато вървеше заедно с Нола. Приятелката ѝ не беше толкова резервирана. Когато вече всички бяха на игрището за голф и гледаха светлинното шоу, тя остави Скот, който стоеше в края на групичката и гледаше мълчаливо с ръце в джобовете, и отиде при Лиса.

— Скъпа, пускам нашия приятел отново на свобода, така че ако искаш да тичаш след него, твой е. — Нола почти шепнеше в ухото ѝ.

— Какво? Нола...

— Трябва непременно да го направиш. Не можеше да свали очи от теб цяла вечер. А това, което направихте на дансинга беше адски страстно.

— Ние танцувахме.

— Аха.

Лиса се отказа от опитите да се преструва, че не знае за какво става въпрос.

— Нищо няма да излезе от това. Аз почти му направих предложение за секс, а знаеш ли той какво отговори? „Ти и аз. Няма начин.“

— Звучи като самозалъгване от негова страна. — Нола я стисна приятелски за ръката. — Знаем какво видях, повярвай ми. Този мъж е хлътнал по теб.

Внезапно Лиса осъзна колко много хора има около тях. Погледна приятелката си, но не каза нищо повече. Предпочете да насочи

разговора в друга посока, в случай че гърмът от фойерверките не заглушава напълно гласовете им.

Когато светлинното шоу свърши, партито приключи и всяка двойка тръгна нанякъде. Лиса не си каза нищо повече със Скот, двамата само си размениха погледи. Докато Джоел я караше към хотела, тя си мислеше за малката вероятност да успее да заспи сама в хотелската си стая. Катрина бе в гардероба, а в главата ѝ се въртяха мисли за опасни преследвачи, бели автомобили и прочее. Изведнъж ѝ хрумна възможно решение на проблема — да не спи сама. Това означаваше да прекара нощта с Джоел, който — доколкото го познаваше — вече обмисляше идеята. Накрая тя си даде сметка за нещо, което поне частично знаеше от известно време насам: идеята да спи с Джоел не я привличаше изобщо.

Никога нямаше да се случи. Време беше да си го признае.

Половин час по-късно Джоел я остави на добре осветения вход на болницата и запраши с „Поршето“ си, без дори да я изчака да влезе.

Като гледаше след него, Лиса реши, че не може да го вини, особено след като той нямаше и най-малка представа, че тя беше в опасност. Влезе вътре, доволна от присъствието на дежурната охрана и множеството хора, които се движеха из коридорите въпреки късния час. Забави крачка, като вървеше към асансьора, и пое дълбоко въздух, когато се присъедини към останалите чакащи. Асансьорът дойде и тя се отправи към четвъртия етаж, придружена от санитар с количка и една възрастна двойка, която възбудено сподели, че внучката им току-що е родила. Лиса ги поздрави усмихнато и слезе от асансьора. Възнамеряваше да каже на Робин, която трябваше да прекара нощта с Марта, че тя ще я замести, а на сутринта ще вземе такси до хотела. Просто не можеше да си представи да бъде сама в хотелската си стая.

Но това, което откри, когато отвори вратата, я накара да си промени решението. Обратно на очакванията ѝ, стаята беше тъмна, телевизорът беше изгасен, а Робин и майка ѝ спяха дълбоко.

Робин дори хъркаше.

За момент Лиса остана объркана до леглото на Марта. От коридора се процеждаше слаба светлина. Накрая тя с неохота се изправи лице в лице с действителността: не можеше да остане. Нямаше да събуди Робин от дълбокия ѝ сън и да я накара да си тръгне. Не и в такъв късен час. Вместо това щеше да си тръгне тя. Щеше да се

прибере в хотелската си стая и да спи сама като голямо момиче. Можеше да викне такси, което да я вземе от входа на болницата и да я откара до входа на хотела. Нямаше никакъв риск.

Лиса тихо излезе от стаята, затвори вратата след себе си и бавно и неохотно се запъти към асансьора. Ровеше в чантата си за телефона. Коридорът не беше пуст. Една сестра и един стажант-лекар обсъждаха нещо, а друга сестра дежуреше в сестринското отделение. Възрастен мъж с жилетка, която вероятно носеше заради климатика, вървеше срещу нея с плик с храна. Лиса точно подушваше пикантния аромат, който се носеше от плика, когато видя друг мъж да слиза от асансьора. Той се насочи към нея, като се усмихваше кисело.

Скот.

Тя опули очи от изненада и напълно забрави за телефона, който търсеше. Спеше й се, имаше леко главоболие и се чувстваше малко самотна и уплашена, но в един миг всичко това се изпари. Забави крачка и изчака той да стигне до нея.

— Майка ми спи — посрещна го тя.

— Не съм дошъл да видя майка ти. — Скот спря пред нея и двамата се измериха с поглед. Косата му се беше начупила — доказателство за влажността навън — а драскотината на бузата му ясно се очертаваше на болничното осветление. Очите му бяха леко зачервени, по лицето му имаше бръчици, които Лиса не бе забелязвала досега, а наболата му брада тъмнееше. Той все още беше с костюма, но горните копчета на ризата му бяха разкопчани, а вратовръзката му — разхлабена.

Пулсът на Лиса се ускори само докато го гледаше.

— Би могъл да ме откараш до хотела ми — каза тя внезапно и се отправи към асансьора. — Щях да пратя Робин да си върви, но тя спи и не искам да я будя.

— Няма проблем. — Той закрачи заедно с нея.

— Е, какво правиш тук? — Стигнаха до асансьора и Лиса натисна копчето за надолу.

— Ами виж сега, имам една теория.

Тя го погледна остро.

— Каква теория?

— Когато се замислих, разбрах, че те познавам достатъчно добре, за да съм напълно сигурен, че ако спеше с Пейтън, нямаше да

ми се натискаш. А ако не спиш с него, ще дойдеш тук. Така че реших да изпробвам теорията си.

Гласът ѝ бе пропит от възмущение.

— Проверяваш ме!

— Доказвам теория.

Очите ѝ хвърляха искри.

— Това са пълни глупости и ти го знаеш.

— Признай. Теорията ми беше правилна. Не спиш с Любовника.

Асансьорът дойде и вратите се отвориха. Лиса влезе вътре и го стрелна със заплашителен поглед.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — Тя натисна едно бутона за фойето и се обърна към него. Стояха очи в очи. Лиса бе облегнала гръб на стената и бе скръстила ръце. — Ревнуваш.

— До лудост — съгласи се Скот с печална усмивка, след което се наведе и я целуна.

ГЛАВА 23

Допирът на неговите устни до нейните зашемети Лиса. Беше толкова неочаквано, че за момент тя не можеше мито да помръдне, нито да си поеме дъх, нито да реагира. Ушите ѝ започнаха да шумят, стомахът ѝ се сви, изгуби всякаква чувствителност. След това действителността я връхлетя. Скот я целуваше! Устните ѝ потрепериха и се разтвориха под неговите. Тя затвори очи и се хвана за раменете му.

И отговори на целувката му.

Устните му — топли и плътни — лежаха върху нейните. Езикът му се плъзна в устата ѝ, на което тя отговори буйно. Той обхвана главата ѝ с ръце, наклони се напред и я притисна към стената. Лиса усети всеки сантиметър от мускулестото му тяло. Вълна на възбуда се надигна в нея. Тя се отдаде изцяло на целувката, която бе чакала от години.

Вратата на асансьора се отвори със звън.

Лиса отвори очи и със замъглен поглед видя, че са сигнали фойето. Пред отворената врата на асансьора имаше хора, които чакаха да се качат: две жени, които приличаха на медицински лица, мъж в анцуг и жена на средна възраст, държаща балон. Всички зяпаха в почуда прегърнатата двойка. Лиса също се взираше в тях безизразно.

Докато тя осъзнаваше случващото се и това, че трябва да престане да целува Скот и да слязат, той отдръпна устните си от нейните, изправи се, хвърли бърз поглед на публиката и хвана Лиса за ръката, като я издърпа навън от асансьора. Лиса се усмихна смутено на зяпачите и мина покрай тях. Забърза след Скот, който стискаше здраво ръката ѝ и крачеше по посока на фойето и изхода.

Сърцето ѝ все още биеше учестено, дишаше тежко и ѝ бе трудно да се концентрира над друго, освен над факта, че той я бе целунал. Въпреки всичко тя пое дълбоко въздух и попита.

— Скот, чакай. Къде отиваме?

— На уединено място.

— На токчета съм — протестираше Лиса. — Подът е хлъзгав. Не мога да ходя толкова бързо.

Не беше точно разговорът, който си мечтаеше да проведе с него след първата им целувка, но обстоятелствата го налагаха.

— Извинявай. — Той намали темпото и тя успя да се изравни с него. Когато погледите им се срещнаха, Скот ѝ се усмихна — бавна, проникновена усмивка, която мигновено я накара да се разтопи. Сърцето ѝ започна да се блъска в гърдите отново. Той още държеше ръката ѝ. Усещането за топлата му и силна длан ѝ харесваше. — Не се сетих за обувките ти. За мен е безкрайна загадка как вие жените ходите с тези неща на краката си.

Лиса пренебрегна коментара и реши да кара по същество.

— Ти ме целуна.

— Знам.

Тя изчака напразно Скот да продължи, след което предпочете да зареже темата за момента. Бяха стигнали до средата на фоайето и голямата стъклена врата с простиращата се зад нея черна нощ се показва пред тях.

— Спри за момент. Трябва да ти кажа... Миналата вечер имаше един бял „Форд Експлорър“. Мисля, че ме следеше. Дойде до болницата. Може да е тук сега. Трябва да внима...

Тя млъкна, защото бяха стигнали до вратата и Скот вече я отваряше. Пръстите ѝ се стегнаха около дланта му. Опита се да спре, но хлъзгавата подова мозайка не ѝ позволи.

Когато прекрачи прага, я посрещна стена от влажен въздух. Отвън входът бе осветен от кръгли бели лампи. Лиса моментално си даде сметка, че представляват лесна мишена за всеки, който би могъл да ги причаква в мрака на паркинга.

— Скот...

— Не е нещо, за което да се притесняваш. Всъщност не трябваше изобщо да разбираш за това — каза той. Бяха вече на паркинга и Лиса се оглеждаше страхливо наоколо. Когато казаното от него стигна до съзнанието ѝ, тя го погледна и се намръщи. — Помолих мой приятел да те наглежда, докато бях извън града. Искях да съм сигурен, че ще стигнеш невредима до болницата. Той е ченге, не беше на работа, а пък ми дължеше услуга.

Лиса замръзна на място, което принуди Скот също да спре и да я погледне въпросително.

— Какво? — попита той.

— Накарал си някой да ме следи?

— Да. Не ми казвай, че това е проблем за теб.

— Боже мой. Толкова типично за властния начин, по който правиш всичко. Можеше поне да ми кажеш.

— Нямах време. Бях извън града, забрави ли? Не исках да прекарам цялата нощ, като се притеснявам за теб. Имах достатъчно грижи, повярвай ми. Освен това се досетих, че вероятно ще започнеш да се караш с мен, ако ти кажа.

Той отново беше ускорил крачка. В мрака на паркинга Лиса видя колата му. Лампите бяха далече, поставени на високи метални стълбове, и оскъдната им жълтеникава светлина едва осветяваше мястото. Луната беше голяма и кръгла, увиснала високо над тях. Звездите проблясваха на небето, подобно на мигащите лампички на дансинга в клуба. Далечни гърмежи свидетелстваха за продължаващите тържества за Деня на независимостта. Ръката на Скот хвана здраво нейната и Лиса потрепери цялата от досега. На нейната възраст вероятно беше смешно да реагира по този начин, когато някой мъж я хване за ръката. Това обаче не беше просто някой мъж. Това беше Скот.

— Аз не се карам с теб.

— Скъпа, ти от дванайсетгодишна се караш с мен.

Тъй като не желаше да доказва позицията му, Лиса реши да промени линията си на поведение.

— Проверих регистрационния номер. Оказа се регистриран на името на фирма „Диурнал Пластик“.

— Неофициално той работи като частен детектив. Предполагам, че обича да държи всичко в тайна.

— Уплаших се до смърт.

— Съжалявам за това. Не трябваше дори да забележиш присъствието му.

— Повярвай ми, забелязах го.

Те стигнаха до колата и Скот й отвори вратата. Тя го погледна малко укорително и се качи. Точно се беше настанила на седалката, когато той се наведе и я целуна. Беше бърза целувка, сурова и властна.

Не беше нещо повече от парещо докосване на нейната уста до неговите устни и език, което определено не би трябвало да разпали чувствата ѝ. Но го направи.

Тя погледна към него, докато той се изправяше. Беше толкова замаяна, че напълно забрави за ченгето в белия „Форд“. Всъщност забрави за всичко, освен за Скот и за начина, по който я караше да се чувства.

— Сложи си колана — каза ѝ той и затвори вратата. Лиса се подчини, като се опитваше междувременно да контролира дишането си.

— „Мариот“? — попита Скот, когато застана зад волана. Тя кимна.

— Благодаря ти — каза Лиса след малко. Той вече беше запалил колата и излизаше от паркинга.

— За какво?

— За това, че си толкова загрижен, че дори да накараш някой да ме следи.

Усмивката му бе достатъчна, за да я накара да усети гъдела в корема си.

— Пак заповядай.

В колата беше тъмно и толкова тихо, че Лиса чуваше свистенето на гумите по паважа. Движението по пътя беше изненадващо интензивно за този късен час. Тя си спомни, че е празник. Отпусна глава на меката кожена седалка и се загледа замечтано в Скот. Суровият му и красив силует предизвикваше у нея топли вълни. Познаваше го толкова добре и го желаше от толкова отдавна. Цял живот.

А сега това.

— Какво стана с убеждението ти, че между нас не може да има нищо? — Дори да имаше нотка на язвителност в гласа ѝ, тя бе сигурна, че той го заслужава. — Как така внезапно реши да ме целунеш?

— Знаех си, че ще искаш да говорим за това.

— Е, бил си прав, така че говори.

— От един месец насам съм в отворително настроение.

— Така ми казваха всички в офиса. Аз пък си мислех, че си в обикновеното си настроение. — Скот се намръщи. — Но не виждам връзката между това и целувката.

— Бях в отвратително настроение заради теб. Откакто ме изманипулира да те наема на работа.

— Изманипулирала съм те? — Лиса беше възмутена.

— Не ме прекъсвай. — Той я погледна полушеговито. — Все едно да затвориш човек на диета в стая с шоколадови десерти. Той ще се бори с изкушението, докато може. Ще обърне гръб, за да не гледа десертите, ще стиска зъби, ще стане раздразнителен. Но в крайна сметка изкушението ще надделее.

— С шоколадово десертче ли ме сравняваш?

— Луксозен черен шоколад, скъпа.

— Нека да изясним нещата. Казваш, че си ме целунал, защото тази вечер си изгубил самообладание?

— По-скоро реших, че надценявам самообладанието си. — Стигнаха паркинга на хотела. Отбиха и започнаха да обикалят около паркираните коли, като се опитваха да намерят място. — Целунах те, защото цял живот съм искал да го направя. Просто тази вечер реших да се откажа да се съпротивлявам. Това между нас, това привличане е още от времето, когато бяхме деца. Днес си дадох сметка, че е глупаво да си затварям очите за действителността.

Той каза последното с толкова тих и сериозен глас, че Лиса отново усети познатия гъдел в стомаха си.

— И сега какво? — Сърцето ѝ запрепуска лудо. Скот откри свободно място, паркира колата и изгаси двигателя.

— От теб зависи. — Той откопча предпазния колан. — Хайде, ще те изпратя.

„Нервна съм като тийнейджърка.“

Самата мисъл накара Лиса да потрепери.

Скот слезе от колата. Докато стигне до вратата на Лиса, тя вече бе навън. Усещаше краката си като гумени и вдишваше дълбоко прекалено топлия и дъхащ на автомобилни изпарения въздух. Не беше точно освежаващият ефект, на който се надяваше. Скот ѝ се усмихна и пулсът ѝ се ускори.

„Посред нощ е. Скот ме изпраща до хотелската ми стая и ме целува.“

Тя го хвана с разтуптяно сърце под ръка. Нито един от двамата не продума. Влязоха мълчаливо във фойето, минаха покрай служителя на рецепцията и се качиха в асансьора. Когато вратите се

затвори и единствената публика беше охранителната камера в ъгъла на кабината, Лиса се завъртя и вдигна устни към неговите. Той ги пое и през тялото ѝ премина огън. Асансьорът спря.

Скот я пусна, но Лиса забеляза, че той диша учестено. Същото се отнасяше и за нея. Тя тръпнеше в очакване, коленете ѝ омекваха, стомахът ѝ се свиваше.

„Трябва да се овладеея.“

Истината бе обаче, че когато ставаше въпрос за него, Лиса губеше всякаква твърдост. Той го знаеше. Знаеше го от години.

— Какво ще стане с Нола? — попита тя спокойно, докато вървяха по коридора. Вървяха един до друг, без да се докосват.

— Не мисля, че очаква да ѝ се обади. — Тонът му беше сух.

Лиса го погледна. Бе овладяла дишането си. Скот изглеждаше както обикновено — сдържан, владеещ положението. Ако човек не го познаваше добре, не би забелязал, че очите му бяха по-тъмни от обикновено, челюстта му — по-сурова, а скулите му — леко поруменели. Тя обаче го познаваше много добре.

„Обзалагам се, че сексът с него ще е феноменален“, почти чуваше гласа на Нола в главата си.

При картината, която думите на приятелката ѝ извикаха, тялото ѝ се стегна. Костваше ѝ неимоверно усилие да поддържа безгрижието в гласа си.

— Тя ми каза, че те пуска на свобода, така че ако искам, си мой.

— Така ли?

— Ще бъде доволна да разбере, че съм се възползвала от това.

— Ще ѝ кажеш, нали?

— Аз не разказвам, когато съм целунала някого.

— Това май трябваше да е моя реплика.

— Хей, и аз мога да съм джентълмен.

Това го накара да се усмихне — кратка усмивка, която запали весело пламъче в очите му. Внезапно Лиса си даде сметка колко сексапилен е Скот и усети нов прилив на горещина да облива тялото ѝ.

Дългият коридор с врати от двете страни бе пуст. Дебелият зелен килим заглушаваше стъпките им. Стените бяха покрити с елегантни бледозелени тапети на фигури, осветлението бе достатъчно силно, за да не се спъват посетителите в празните подноси от храна пред стаите или да се блъскат в конзолите с огромни вази с изкуствени цветя. Във

въздуха се носеше лек мирис на сушени розови листа и подправки. Климатикът бръмчеше, но освен него и техните гласове, не се чуваше никакъв друг звук. Дори и да имаше някой буден на етажа, беше невъзможно да се разбере. Сякаш двамата бяха абсолютно сами.

— Какво ще стане с Любовника? — В гласа му не се долавяше никаква язвителност, което за Скот не беше никак малко.

— Това не ме вълнува.

— Тоест?

— Не мисля, че ме харесва особено в момента.

Стигнаха до стаята ѝ. Лиса погледна бялата врата и усети как устата ѝ пресъхва.

„Нола, мисля, че съм на път да разбера за секса.“

Мисълта я споходи заедно с тръпки, които я полазиха от глава до пети.

— Какво, да не би двамата да се скарахте?

— Не. — Тя извади ключ картата от чантата си. Усещаше присъствието му зад себе си. Плъзна картата в жлеба, гонка малката зелена индикация да светне, завъртя дръжката и отвори вратата. С разтуптяно сърце погледна през рамото си към него. — Искаш ли да влезеш?

Очите му бяха загадъчни.

— Разбира се — каза той.

ГЛАВА 24

— Щом двамата не сте се скарали, тогава какво се случи?

Беше в стаята ѝ, в тесния участък до вратата, където от едната страна се намираше гардеробът, а от другата — банята. Стоеше и я чакаше, докато тя светне нощната лампа и затвори вратата на стаята.

— Какво мислиш, че се случи? Ти. — Тонът ѝ бе саркастичен. Тя се обърна и го погледна. Мястото, където бяха застанали, беше слабо осветено, но не и тъмно. Той стоеше пред нея — висок и достатъчно широкоплещест, за да закрие гледката зад себе си. Лиса виждаше единствено краката на двете двойни легла и бежовия килим. Тъй като все още не беше спала в стаята, леглата не бяха покътнати. При мисълта, че скоро поне едно от тях ще бъде, пулсът ѝ се ускори.

По лицето на Скот се изписа лека усмивка.

— Хубаво.

В същия момент тя се озова в ръцете му. Сякаш електричество премина през нея, когато телата им се прилепиха едно до друго подобно на две половини от едно цяло. Мощта му я замая. Ръцете ѝ обгърнаха врата му. Тя повдигна глава, а той наведе своята. Устните им се срещнаха. Тази първа целувка бе почти нежна, почти плаха. Но дори и този кратък контакт я накара да изпита нервна възбуда. Гърдите ѝ се притиснаха към гръдния му кош и тялото ѝ пламна.

„Боже мой, целувам Скот“, помисли си тя и отвори очи просто за да се увери, че не сънува. Неговите също бяха отворени. Той спря да я целува, за да я погледне. Лиса усещаше топлината на неравномерния му дъх върху устните си. Двамата просто стояха и се гледаха един друг в очите. Тя видя пламъка на страстта в погледа му. Зениците му се разширяваха, клепачите му натежаваха. Тогава той отново я целуна — страстна целувка, прогаряща със силата на десетгодишен копнеж. Тя затвори очи и се притисна към него.

Когато най-накрая устните им се разделиха, главата ѝ се въртеше. Коленете ѝ омекнаха, а тялото ѝ гореше и пулсираше от възбуда.

— Лиса.

Той я притискаше толкова здраво към себе си, че у нея не остана никакво съмнение за силното му желание. Тя го прегърна замаяна, наведе глава назад и отвори очи.

— Да?

— Ако искаш да си тръгна, сега е подходящият момент да ми кажеш.

Лиса погледна суровото му и красиво лице, чувствената извивка на устните му, небесносините му очи, в които тлееше копнеж, и поклати глава.

— Знаеш, че не искам да си тръгваш. — Гласът ѝ трепереше, но не ѝ пукаше. — Кога изобщо съм искала да си тръгнеш?

Очите му светнаха. Тя усети как гърдният му кош се разшири, когато си пое дълбоко дъх. После устните му отново се озоваха върху нейните — горещи и жадни. Целуваше я със страст, която запали тялото ѝ чак до пръстите на краката. Ръката му отметна от лицето ѝ кичур дълга черна коса, погали я и се плъзна надолу към врата. В този момент Лиса почувства как се разтапя. Скот отдръпна устните си от нейните, за да се насочи към ухото, брадичката и врата. Главата ѝ се отпусна назад. Допирът на устните му, лекото дразнене от наболата му брада, влажният му и горещ дъх върху кожата ѝ бяха толкова възхитително омайващи, че тя загори очи и се притисна към него, сякаш беше единствената опора в стаята.

Ръката му намери гърдите ѝ и се плъзна по тях. През тънката материя на роклята и сутиена Лиса усещаше голямата му длан, дългите пръсти, силата му. Тя изтръпна от наслада. Зърната ѝ мигновено настръхнаха и се втвърдиха като малки камъчета в дланта му. Ръката му започна да обхожда тялото ѝ, да го милва. Лиса изви гръб и тихо изстена в знак на удоволствие. Когато ръката му се плъзна настрани от гърдите ѝ, тя захапа възглавничката на ухото му в знак на протест, което предизвика нещо средно между изръмжаване и стон от страна на Скот. Той отново я целуна по устните с откровена жажда, което я накара да избухне в пламъци.

Лиса дори не разбра, че Скот разкопчава дългия цип на роклята ѝ, докато копринената тъкан не се отпусна на гърдите ѝ и тя не усети хладния полъх от климатика по гърба си. Топлата му ръка се плъзна надолу по оголената ѝ кожа, като проследяваше извивката на гръбнака ѝ. Лиса потрепери, но причината не бе студеният бриз.

Скот я сграбчи още по-здраво, завъртя я и я притисна към стената. Ръката му отново спря на гърдите ѝ. Целуваше я толкова страстно, че кръвта ѝ започна да ври, а сърцето ѝ биеше сякаш бе пробягала километри. Досегът на стената до горещата ѝ кожа бе хладен. Усещаше горещината, която се излъчваше от тялото му и напрежението в мускулите му. Възбудата му бе несъмнена. Усещането за нейното надигане караше коленете ѝ да омекват. В този момент тя бе благодарна за опората, която ѝ осигуряваше стената.

— Толкова много те желая. — Гласът му бе нисък и дрезгав. Лиса отвори очи и забеляза, че косата му е разрошена, а погледът му блестеше.

— Скот. — Харесваше ѝ да изрича името му при тези обстоятелства. Когато беше тийнейджърка, той въплъщаваше всяка нейна сексуална фантазия. Сега, вече голяма, тя все още го смяташе за най-сексапилния мъж. Желаяше го толкова много и толкова отдавна, че мисълта за това, което най-сетне щеше да се случи, я караше да изгаря отвътре. Докато плъзваше ръце от врата му към възела на вратовръзката, той я дари с няколко прочувствени целувки. Тежката коприна беше хладна и мека, но целувките му бяха толкова разсейващи, че тя смътно си спомняше какво бе тръгнала да прави. Въпреки че бе замаяна от чувствата, които кипяха в нея, Лиса все пак успя да развърже възела и вратовръзката увисна около врата му.

— Имаш сладък вкус — прошепна Скот.

— Гланц за устни — каза му тя, решена да звучи с бистър ум, въпреки опиянението от страстта.

Той прокара език по плътната ѝ долна устна и я захапа; много нежно.

Майната му на бистрия ум. Изгаряше за него. Уви ръце около врата му и притисна устни към неговите.

Ръката му се плъзна през деколтето на роклята и започна да милва гърдите ѝ през тънката материя на сутиена. Дланта му бе голяма и топла. Той отърка палеца си в зърното ѝ. Усещането я взриви и Лиса забрави за намерението си да разкопчае ризата му. Начинът, по който Скот подходеше към нея, говореше за опит с жените. Това ѝ напомни, че той вече не бе момчето, което познаваше. Сега беше опитен мъж, който бе правил любов и преди, без съмнение много пъти и с много различни жени.

Мисълта за това я накара леко да се стегне.

— Какво? — Вероятно бе усетил съпротивата ѝ, тъй като отдръпна устните си от нейните. Лиса отвори очи и видя, че скулите му се обливаха в червенина, клепачите му натежаваха, а в погледа му играеше пламък.

— Бива те в това.

Той се вгледа в нея.

— Защо имам чувството, че това не е комплимент?

Държеше се абсурдно и напълно съзнаваше това. Бе му казала, че е ревнив. Показа се, че и тя ревнува. За да се реваншира, Лиса затвори очи и го целуна отново. Притисна устните си към неговите и плъзна език в устата му. Той изстена и уви ръцете си около нея, притисна я към себе си. Целуваше я с пламенност, която прогони всички мисли от главата ѝ.

Лиса все още се рееше в дълбините на сексуалното привличане, което вилнееше помежду им, когато Скот хвана ръцете ѝ, свали ги от врата си и спря да я целува. Тя с неохота се върна в реалността и отвори очи с намерението да протестира. Той обаче я изпревари.

— Години наред искам да сваля дрехите ти.

Гласът му беше дрезгав.

— Така ли? — Отговорът ѝ прозвуча като дихание. Той пхна ръце под презрамките на роклята ѝ и я хвана за раменете.

— Много преди да навършиш пълнолетие, повярвай ми. — Плъзна ръцете си чувствено надолу по нейните. Тя настръхна, докато презрамките се свличаха в синхрон с движенията му. Вече нямаше какво да крепи роклята и тя падна в краката ѝ.

Лиса си пое въздух. Бе останала по черния сутиен и изрязаните бикини, които носеше под роклята. Очите ѝ потърсиха неговите, но не ги намериха, защото погледът му се разхождаше по цялото ѝ тяло. Плъзгаше се от закръглените ѝ гърди, стегнати в дантелените чашки на сутиена, към фината ѝ талия, деликатно изваяния ханш, черния сатенен триъгълник, който едва прикриваше венериния ѝ хълм, и дългите ѝ, стройни крака. Внезапно Лиса си спомни, че все още е обута с високите червени обувки на Нола.

Като го наблюдаваше как се любовува на тялото ѝ, тя почувства, че възбудата ѝ нараства все повече и повече.

Явно Скот бе усетил погледа ѝ, защото вдигна очи, в които пламна неприкрита похот.

— Секси — каза той с глас, който едва се познаваше, че е неговият.

Лиса осъзна, че стои почти гола. Сърцето ѝ биеше лудо. Чувстваше се засрамена и в същото време толкова възбудена, че едва дишаше.

— Твой ред е. — Тя събра сили и посегна към него, погали гърдите му и плъзна ръце под сакото му. Усещаше през ризата топлината на кожата му и твърдостта на щадилите. Свали сакото от раменете му и то се плъзна към роклята на пода.

Скот дишаше тежко.

— Лиса — каза той и си пое дълбоко дъх, докато тя посягаше към копчетата на ризата му. В момента, в който го погледна страстно и обви пръсти около най-горното копче, Скот се наведе към нея и започна да я целува. Целувките бяха толкова изпепеляващи, че тя започна да губи контрол. Вкопчи се в ризата му и напълно забрави за копчетата. Внезапно усети как той разкопчава сутиена ѝ. Дантелената материя се свлече на земята и Лиса остана гола, като се изключоха бикините и обувките. Гърдите ѝ се притискаха в него. Усети горещината на кожата му, от която я делеше единствено тънкия памучен плат на ризата. Сърцето ѝ заби лудо, а зърната ѝ настръхнаха. Вкопчена здраво в Скот, сякаш се опасяваше да не избяга, тя изви гръб и усети как всичко започва да се върти пред очите ѝ. Тогава ръцете му се плъзнаха по топлата кожа на външната част на бедрата ѝ. Тя изтръпна от плавните и страстни движения на дланите му, които бавно се насочваха нагоре. Усещаше топлината и силата на ръцете му — ръце на работник. Когато Скот хвана бикините ѝ и започна да ги сваля, тя изстена. Коленете ѝ, в които отдавна усещаше слабост, сега заплашваха напълно да омекнат. Тя нямаше друг избор, освен да се облегне на стената. В противен случай рискуваше да се свлече на пода.

Лиса дишаше учестено в очакване Скот да се изправи. Изненадата ѝ бе голяма, когато вместо това той остана клекнал пред нея. Гъстата му кафява коса, грубите му, мъжествени черти и широките му рамене изпълваха мечтите ѝ години наред. Все още облечен и коленичил толкова интимно близо до голотата ѝ — това беше най-еротичната гледка в живота ѝ. По тялото ѝ премина гореща

вълна. Усети свиване и слабините. Тръпнеща от възбуда, в този момент Лиса навярно помръдна леко или издаде тих звук, защото Скот я сграбчи за хълбоците и я притисна към стената. След това той притисна устата си към цепнатината между бедрата ѝ и я целуна. Устните и езикът му запалиха такъв огън в нея, че тя започна да се извива в безпомощна наслада.

Накрая тя простена и после отново, докато в нея изригваше бурна и първична страст. Щеше да се плъзне надолу по стената от немощ, но не ѝ се удаде такава възможност. Скот я придърпа към себе си. Като я обгръщаше с ръце и я целуваше, я положи по гръб на килима. След това свали припряно дрехите си и я притисна с тялото си.

Не каза нито дума. Просто влезе в нея с такава пламенност, че Лиса отново изстена. Целуваше устните ѝ, целуваше гърдите ѝ, обладаваше я безжалостно и яростно. Накрая тя извика името му и изпита най-мощния и наситен оргазъм, който някога бе имала.

Той проникна в нея за последен път и свърши, тръпнещ от блаженство.

Лиса все още се опитваше да се опомни, когато Скот се отпусна на земята до нея. Тя отвори очи и за момент остана загледана в белия и гладък таван. Близо до нея се мерзелееше кракът на най-близкото легло. Малко повече предвидливост, малко по-малко страст и те щяха да се любят на комфортен матрак, вместо на пода. Бе изула обувките си по някое време и сега беше напълно гола. Долавяше различни усещания: боцкането на евтиния килим под гърба ѝ; тракането на климатика, който духаше студен въздух към потното ѝ тяло; лек боров аромат, който вероятно идваше от освежителя в стаята. Тя обърна глава, за да намери Скот. Той лежеше по гръб до нея. Беше близо, но телата им не се докосваха. Беше гол, закриваше очите си с ръка вероятно за да избегне меката светлина на лампата, която стоеше между двете легла. Погледът на Лиса се плъзна надолу по тялото му. Не бе имала възможност да го огледа по-рано — след като се бе съблякъл, всичко се беше случило прекалено бързо — така че бе любопитна. Знаеше, че има атлетично телосложение, че е мускулист и че има тъмно окосмяване по гърдите си, което се стесняваше надолу към плоския му корем. Бе виждала дългите му и силни крака, както и голите му стъпала, но не подозираше, че е толкова мъжествен.

Като го гледаше и си спомняше за това, което току-що бяха направили заедно, Лиса усети нарастваща топлина в себе си. Точно тогава обаче тя се намръщи, погледът ѝ се плъзна нагоре по тялото му и спря върху ръката, която покриваше очите му. Досега не бе правила секс с него, но го познаваше много добре във всяко друго отношение. Беше готова да се обзаложи, че това не е обичайният начин, по който изразява блаженството си след акта.

Нещо ставаше.

Тя се изправи, седна и хвърли бърз поглед наоколо. Беше неловко да стои гола особено когато възнамеряваше да проведе сериозен разговор с обекта на своята страст. Видя ризата на Скот и тъкмо я обличаше, когато ръката му помръдна и се отдръпна от лицето му. Той отвори очи и я погледна.

Предпазливо.

ГЛАВА 25

Без всякакво съмнение, това беше най-хубавият секс в живота му. Дотук с добрата новина. Лошата беше, че го направи с Лиса.

Желаеше я от години. Винаги си бе мечтал за нея. Страстта му ставаше все по силна.

Накрая бе получил желаното и като резултат от това се забърка в голяма каша. Беше очаквал, че ще стане така.

„Нещата, за които съжаляваме най-много в живота, са нещата, които не правим.“

Някой му го бе казал преди време, но думите изплуваха в съзнанието му по време на танца с Лиса и оттогава започнаха да го преследват. Беше напълно опиянен от чувството да я държи в прегръдките си, от нежния аромат на косата ѝ, от близостта на устните ѝ до неговите, от начина, по който го бе гледала и му се бе усмихвала на дансинга. Мисълта, че беше с Пейтън, а не с него, го изкарваше извън контрол. Той просто танцува с нея, както с дузина други жени същата вечер. Но с Лиса имаше химия, имаше страст, имаше тлеещо желание, толкова силно, че през тялото му преминаваха пламъци. В края на танца вече я желаеше неистово и нямаше никакви съмнения, че и тя изпитва същото.

Ако я оставеше да си тръгне отново, ако обърнеше гръб на възможността да бъдат заедно, можеше никога повече да няма друг шанс. Щеше да съжалява цял живот и го знаеше.

Точно тази убеденост го накара да я последва до болницата и да наруши правилото си да държи ръцете си далеч от нея. Това ги доведе до тази хотелска стая и го примамва да нагази в блатото, в което се намираше сега.

Но станалото — станало. Нямаше връщане назад, а дори и да имаше, никога нямаше да го направи.

Оставаше му да се справи със ситуацията.

Лиса седеше с кръстосани крака до него и закопчаваше ризата. Беше я облякла, за да покрие тялото си, чиято красота надхвърляше и

най-смелите му мечти. Дългата ѝ черна коса се спускаше по едното ѝ рамо. Бузите ѝ бяха румени, устните ѝ — леко подпухнали, а от лявата страна на врата ѝ имаше белег, който вероятно щеше да потъмнее до сутринта.

Тя беше най-красивата жена, която бе виждал през живота си. У него започна да се надига такава буря от страст, че това го плашеше.

Лиса го гледаше укорително. Не това беше реакцията, която очакваше от нея, особено като се имаше предвид как бе разтърсил цялото ѝ същество.

— Хей — каза той и седна.

— Хей.

Впереният в него поглед го сломяваше. Познаваха се много добре и Скот се опасяваше, че тя ще прочете нещо в очите му, което той настина не искаше. Поне не още. Може би дори никога.

„Дръж се нормално.“

Как щеше да се държи, ако бе правил секс например с Нола? Страхотно преживяване без допълнителни емоции?

— Красива си — каза той и се наведе да я целуне. Устните ѝ бяха топли и сочни. Тя го целуна в отговор и плъзна без всякакво колебание тънката си и хладна ръка зад врата му. Това го накара отново да се възбуди и му показва най-добрата перспектива занапред.

Можеше да спи с нея. Можеха да правят див и необуздан секс до безкрай. Можеха дори да имат връзка — еротична, без задръжки — докато не се наситят един на друг или тя не се върне в Бостън.

Това, което не трябваше да прави, ако имаше поне малко разум, беше да се влюбва. Само дето май вече беше прекалено късно.

Когато Скот спря да я целува и се отдръпна, Лиса отново го погледна с обезоръжаващ поглед.

„Проклятие.“

— Е, какво ти става? — попита тя. Великолепните ѝ златисти очи го гледаха, без да мигат.

— Какво искаш да кажеш?

В опит да се защити, Скот се изправи и ѝ подаде ръка, за да стане и тя. Лиса се хвана и той я издърпа. Притисна я плътно до себе си, така че усещаше топлината и извивките на тялото ѝ. Досегът с голотата му бе еротичен. Дори усещането за собствената му риза беше секси, защото Лиса бе в нея. Скот уви ръце около нея и я целуна. Тя го

прегърна през врата и отвърна също с целувка — страстна, сладка и дълга целувка, която пробуди отново желанието му. Когато Лиса отдръпна устни от неговите, за да го погледне намръщено, той вече бе сигурен, че може да отговори на въпроса ѝ.

Лиса каза:

— Предпазлив си, отбранителен. Държиш се странно. Е, какво става?

— Възбуден съм — обясни Скот, като се опитваше да не звучи отбранително. Казаното не бе лъжа, въпреки че не беше отговор на въпроса. — Така се държа, когато съм възбуден. — Той я хвана за ръката и я придърпа към леглото. — Ела в леглото.

— Тук ли ще останеш тази нощ?

— Разбира се. Мислиш, че ще те оставя сама в хотелска стая, когато заплахата от този неразрешен случай все още дебне наоколо?

— Едва ли може да ми се случи нещо лошо тук.

— Не мисля. Но ако си тръгна, ще те хване страх. Никога няма да си признаеш, но те познавам. Въображението ти ще започне да работи и няма да можеш да мигнеш през остатъка от нощта.

Лиса не каза нищо, само присви очи и дръпна ръката си от неговата. Това му даде да разбере, че е улучил право в целта. Погледът ѝ бе толкова типичен за нея. Той усили усещането за нервност у Скот.

— Ако съдя по злобата в очите ти, вероятно искаш да ме изриташ. Нямах късмет. Ако не искаш да спиш с мен, ще спя на другото легло. — Стояха в тясното пространство между леглата. За да избегне погледа ѝ, Скот махаше покривките от тях. Погледна часовника. Беше вече три през нощта.

— Знаеш ли, искам да спя с теб. — Тонът ѝ бе почти яден и той не можа да не се усмихне. — Но досега не се притесняваше, че съм сама тук.

— Ти прекарваше всяка нощ с майка си в болницата. Да не мислиш, че не знам? — Беше свършил с оправянето на леглата и сега двамата стояха един срещу друг. Не можа да се сдържи. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ. Ризата му никога не бе изглеждала по-добре. Когато вдигна очи към нейните, тя му се усмихна — красива и съблазнителна усмивка. Той я желаше, тя го желаше. Това изместваше всичко останало на заден план. — С ризата ми ли смяташ да спиш?

— Не е задължително.

Лиса вече посягаше към копчетата, които бе закопчала малко преди това. Скот отмести ръцете ѝ, разкопча ризата вместо нея и отметна краищата ѝ. Усети как пулсът му се ускори. Пред погледа му се разкри гледката на гърдите ѝ — най-прелестните, които някога бе виждал. Закръглени и стегнати, те се издаваха напред приканващо. Зърната ѝ стърчаха, тъмнорозови и възбудени. Не можеше да устои. Наведе глава и пое едното в устата си. Лиса започна да диша тежко и впи ръце в раменете му. В този момент той изгуби напълно и малкото разум, който му бе останал...

Накрая изтощен и неспособен дори да вдигне ръката си, Скот успя да изключи нощната лампа. Когато стаята потъна в мрак, той придърпа завивката върху Лиса, която се бе сгушила в него и вече спеше. Прегърна я силно и я целуна по меката, копринена коса.

„Никога няма да си отвориш достатъчно сърцето, за да се влюбиш.“

Думите на Райън звучаха в главата му, докато сънят го завладяваше малко по малко.

Нямаше намерение да отваря сърцето си, това бе сигурно. Но както и да се бе случило, сега той бе влюбен до лудост в жената, която спеше в ръцете му. В Лиса.

А това не вещаеше нищо добро.

Очите на Лиса се отвориха. За момент тя лежеше дезориентирана и се опитваше да разбере къде се намира.

В леглото. В тъмна стая. И не беше сама.

Не беше сама?

Скот. Като си спомни, тя усети прилив на щастие.

„Спя със Скот.“

При тази мисъл сърцето ѝ заби лудо. Обля я топла вълна.

Лежаха прилепени един до друг така, че косъмчетата по гърдите му гъделичкаха гърба ѝ. Ръката му обгръщаше талията ѝ, дланта му обхващаше гърдите ѝ, а кракът му бе прехвърлен върху нейния. Тялото му излъчваше топлина, ръката и кракът му тежаха като олово и той хъркаше.

Или поне бе хъркал. Сега беше спрял.

Скот помръдна. Вдъхна аромата на косата ѝ и притисна още поздраво ръката си към талията и гърдите ѝ.

Зърната на Лиса настръхнаха и тялото ѝ моментално се възбуди в отговор.

— Това твойт телефон ли е? — Гласът му звучеше сънливо.

„Мили боже, този глух звук — «Петата симфония» на Бетовен.“

— Пусни ме. Трябва да вдигна. Може да е нещо, свързано с майка ми.

Скот отстъпи след една последна милувка по гърдите ѝ. Това разпали огъня в нея, но тя нямаше друг избор, освен да пренебрегне чувството. Докато Лиса се измъкваше от леглото, за да вземе телефона си, той се строполи по гръб. Тя усети погледа му върху себе си и това я подсети, че е гола. Обърна се назад — той определено гледаше — издърпа завивката и се уви с нея. Дори след всичко, което бяха правили — споменът, за което я караше да изтръпне и да се изчерви — Лиса все още не се чувстваше удобно да се разхожда пред него гола.

Телефонът беше в дамската ѝ чанта и това ѝ беше напълно известно. Това, което не знаеше, беше къде е самата чанта. Стаята бе тъмна и само малки ивици мъждива светлина се процеждаха около краищата на тежките завеси. Това подсказваше, че навън е вече ден. Лиса чу зад себе си проскърцване, което я накара да погледне през рамо към Скот, който се изтърколваше от леглото. Тя гледаше изваяното му тяло, но настоящето звънене на телефона продължаваше. Насили се да се обърне и започна да търси обезумяла чантата си. Звукът ѝ подсказваше, че е близо — някъде до захвърлените им дрехи. Зад гърба ѝ се чуваше шумолене. Скот дърпаше завесите. Ярка слънчева светлина нахлу в стаята и я сепна, но същевременно улесни търсенето ѝ. Тя дори не си спомняше да е изпускала чантата си, но вероятно точно това се бе случило, когато Скот я бе целунал. Очите ѝ се плъзнаха върху червената рокля, сутиена, който лежеше заедно с бикините като малко черно знаме върху бежовия килим, обувките ѝ, панталоните на Скот, самото му, вратовръзката, обувките и чорапите му. Търсеше малката черна вечерна чантичка, в която бе телефонът.

Ето я, до гардероба. За първи път, откакто бе срещнала Скот в болницата миналата нощ, Лиса си спомни за Катрина, скрита зад плъзгащата се врата. Сега обаче нямаше време да мисли за куклата.

Грабна чантата си, извади телефона и отговори, без да провери преди това кой я търси.

— Лис? — Беше Джоел. Като съзнаваше, че Скот се намира зад нея и че може да чуе всяка нейна дума, Лиса се намръщи и реши да не се обръща. — Мога ли да те заведа на обяд? Мисля, че снощи и двамата бяхме прекалено сприхави.

— Няма смисъл — каза тя. — Наистина мислех това, което казах.

Тя чу стъпки по килима. С периферното си зрение видя Скот да влиза в банята, като разкри пред погледа ѝ широкия си гръб и малкия си, стегнат задник. Той затвори вратата, докато тя все още стоеше и се възхищаваше на гледката. Когато го изгуби от поглед, вниманието ѝ отново се насочи към Джоел.

— Всичко е заради онзи проклет мъж, нали? — Тонът му бе укорителен. — Изпитваш нещо към него.

Нямаше да говори за Скот, не и с Джоел.

— Връзката ни с теб не вървеше. Знаеш го. По-добре да си останем приятели.

В банята нещо изшумоля — завесата на душа — и се чу звук от течаща вода.

Скот се къпеше. Само мисълта за това накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

— Приятели — каза горчиво Джоел. — Жените винаги казват това, когато си намерят някой друг. Добре, не се притеснявай. Знам кога ме зарязват. Обади ми се, ако си промениш мнението.

— Чао, Джоел. — Той вече затваряше телефона. Лиса се намръщи и погледна часа — осем и двајсет и седем. Почти изстена. Бяха спали най-много четири часа. Трябваше да се обади на майка си, и то скоро. Но първо искаше да се изкъпе. Това отваряше пред нея множество интересни възможности. Разбира се, можеше да изчака Скот да приключи. Или пък не.

— Не — реши тя. Отърва се от завивката, с която се бе увила, и се шмугна в банята.

Пара вече изпълваше въздуха. Огледалото се бе замъглило. Водата от душа звучеше като водопад. Банята беше малка, душът беше зад бяла завеса, а зад нея беше Скот. Лиса виждаше горната част на главата му и чуваше звука от сапунисването.

Тя отметна завесата. Усмиваше се, когато влезе под душа.

Когато най-накрая се обади на майка си и разбра, че тя е добре, вече бе станало десет. Със Скот току-що се бяха измъкнали от леглото за втори път. Беше вързала косата си на опашка, бе се гримирала леко и бе облякла жълта тениска и къси панталони. През цялото време Скот я бе наблюдавал с интерес. Той носеше костюма от миналата вечер, който сега бе леко омачкан. Вратовръзката му бе напъхана в джоба. Наболатата му брада и натежалите му от недоспиване клепачи му придаваха толкова сексапилен вид, че всеки път, когато Лиса поглеждаше към него, сърцето ѝ замираше. В този момент той държеше Катрина с главата надолу и се взираше в щампата на стъпалото ѝ. Лиса вече му бе разказала всичко за куклата, включително за приликата ѝ с Мариса Гарсия и за необикновената реакция на Бари.

— За твоє сведение куклата прилича на теб. — Скот ѝ подаде Катрина. — Може би реакцията на баща ти е била провокирана от вида на твоето копие, обгоряло и одърпано.

Лиса изсумтя и внимателно върна куклата обратно в гардероба.

— Не мисля.

Скот отвори вратата и я задържа, за да направи път на Лиса да излезе в коридора. Тя отиваше към болницата, а той — към апартамента си, за да се преоблече, и после към офиса. Но преди това се бяха разбрали да закусват заедно някъде, където нямаше опасност да попаднат на познати.

— Някога замисляла ли си се да поработиш над отношенията с баща си? — От начина, по който той я погледна, Лиса разбра, че Скот знае, че предложението няма да ѝ допадне. Те не се държаха за ръце, но страните им се докосваха от време на време, докато вървяха по коридора. Бяха предпазливи, тъй като нито един от двамата не знаеше точно как да гледа на авантюрата им. Въпреки всичко Лиса се чувстваше невероятно щастлива и засега това ѝ бе достатъчно.

— Не — каза тя прямо.

— Може би трябва. — Вече бяха стигнали до асансьора и чакаха.

— Ти ли точно намери да ми обясняваш за отношенията с баща ми? Ами ти и твоят баща?

— Работя по въпроса, ясно? Вероятно така трябва да направиш и ти. — Асансьорът спря и те слезоха във фойето. За изненада и ужас на Лиса беше пълно с хора, облечени в най-хубавите си дрехи и очевидно възнамеряващи да се насладят на обилната закуска,

поднесена на дълги маси в далечния край на помещението. Тя забеляза любопитните погледи, насочени към тях, докато двамата вървяха към вратата. Мъж излиза от хотелска стая с жена, облечен с измачканите си дрехи от предишната нощ — това в колежа наричаха „позорна разходка“.

Точно когато излязоха навън в горещината на паркинга, телефонът на Лиса отново иззвъня. Този път тя провери кой я търсеше: Ринко.

Не проумяваше защо би й звънял в неделя сутринта, но бе толкова необичайно, че нямаше как да не отговори.

— Трябва да дойдеш в къщата на семейство Гарсия — каза й той без всякакво предисловие. — Намерихме нещо тук, което би искала да видиш.

ГЛАВА 26

— Не може да дойдеш с мен. — Лиса спря зад колата си и му се намръщи. Скот също спря. Крачолът на панталона му се опираше в задната броня, която проблясваше на слънцето. На ярката дневна светлина той приличаше на мъж, който е будувал през по-голямата част на нощта и е правил скандални неща. Това беше самата истина, разбира се, но нямаше нужна да го показва пред колегите си.

— Със сигурност няма да те пусна да отидеш сама. Първо, от тук до там се простира огромна пуста площ. Второ, в случай че си забравила, някой те нападна последния път, когато беше там.

Беше виждала това изражение на лицето му и преди. „Непоколебимост“ беше точната дума.

— Посред бял ден е. А и Ринко е там.

— Не искам да обиждам другарчето ти от мазето, но не намирам това за много успокоително. Както и да е, да не мислиш, че ще успея да свърша нещо, докато междувременно се притеснявам за теб?

— Мислиш, че Ринко няма да забележи, че сме заедно в неделя сутринта? И за твоє сведение, изглеждаш като човек след тежка нощ. Секси, но прекалено изобличаващо.

— Радвам се, че ме намираш секси. И като говориш за изобличаване... — Скот се наведе напред и я целуна страстно по врата. Усещането, което предизвикаха устните му, я накара да се разтопи, но притеснението, че могат да ги видят, охлади страстите ѝ. Намираха се на паркинга на хотел „Мариот“, където имаше голяма вероятност някой да ги забележи. Лиса хвърли бърз поглед наоколо, а Скот се изправи.

— Имаш смучка на врата си. Точно тук.

Тя опули очи от ужас.

— Нямам! — Лиса напипа с ръка мястото, където Скот я бе целунал. — Имам ли?

Той кимна и се ухили. Лиса го удари по ръката като наказание за ухилената му физиономия, след което издърпа ластика от косата си.

Плътна и тежка, тя се разпиля по раменете ѝ и скри врата ѝ като поло. За съжаление, беше ужасно горещо.

— Смучката е толкова детинско нещо. Не сме тийнейджъри.

— Знам. Съжалявам. Отнесох се.

Лиса си припомни колко се бе отнесъл той наистина, колко се бяха отнесли и двамата. При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Скот навярно забеляза нещо в очите ѝ, защото погледът му се замъгли. За разлика от нея обаче, той не бе забравил темата на разговора им.

— Ти отиди в болницата при майка си, а аз ще отида да видя какво е открил Ринко.

— Няма начин. — Лиса държеше ключовете в ръка. Отключи колата и се отправи към вратата. — Върви и си върши работата, а аз ще видя какво е намерил Ринко.

— Няма начин. — Скот отиде до другата врата и я погледна над покрива на колата. Това не я учуди много, тъй като не се бе надявала да го откаже толкова лесно. — Ако ще ходиш, идвам с теб.

— Добре. Само имай предвид, че офисът е клюкарник и всички се интересуват от сексуалния живот на шефа.

— Супер. Какво ще кажеш аз да карам?

— Колата е моя. Аз ще карам.

— Харесва ми, когато оказваш контрол над мен.

Тя го погледна сериозно.

— Продължавай и наистина ще те оставя.

Лиса отключи и неговата врата и се качи в колата. Вътре беше горещо като в пещ. Седалката пареше под късите ѝ панталони. Като мърдаше с крака в опит да намали досега с горещата кожа, тя запали двигателя и отвори прозорците, докато климатикът започна да издухва студен въздух. Погледна бързо в огледалото за обратно виждане и установи, че наистина има малка смучка отстрани на врата си.

— Казах ти — заяви Скот и хвърли сакото си на задната седалка, докато Лиса покриваше с косата си белега.

Тя си сложи колана и потегли, доволна от лекия полъх, който предизвикваше движението. С крайчеца на окото си видя, че Скот също слага колана си и си навива ръкавите.

Излязоха от паркинга и се вляха в движението, което беше малко натоварено, но нищо сериозно.

— Ще кажа на Ринко, че съм ти се обадила и съм те взела по пътя — каза Лиса.

— Това ще го заблуди.

— Слушай, и за двама ни ще бъде неловко, ако се разбере.

— Дотук с правилото ми да не излизам с жени, които работят за мен.

— Не искам да ти го натяквам, но ти го наруши, друже.

— Това ми е ясно, повярвай ми. — Той посочи към „Макдоналдс“ — Искаш ли да си вземем кафе за из път?

— Добра идея. — Тя отби към паркинга, поръча, плати с петдоларовата банкнота, която Скот ѝ подаде, и му връчи кафето заедно с рестото.

Когато потеглиха отново, Лиса го погледна леко намръщена.

— Знаеш ли, можем да забравим за случилото се снощи и да продължим напред. Това ще улесни значително нещата в работата.

Той отпи от кафето.

— Не искам да го правя.

Предложението ѝ бе нещо като експеримент и отговорът му я накара да почувства облекчение. Разбира се, не очакваше наистина да се съгласи. Привличането помежду им беше твърде силно, за да може, който и да било от тях да се измъкне така лесно.

— Трябва да сме много дискретни. — Като отпиваше от кафето си, тя му хвърли укорителен поглед. — Идването ти с мен до къщата на семейство Гарсия в неделя сутрин не е пример затова.

— Дискретността е относително понятие. Стига да не ми налиташ в офиса, всичко ще бъде наред. — Скот се ухили на изпълнения с възмущение поглед, който Лиса му отправи, след което смени темата. — Какво искаше Пейтън тази сутрин?

— Любопитен си, нали? — Вече бяха извън града. Докато завиваше по първото от няколкото тесни провинциални шосета, които водеха към къщата на семейство Гарсия, Лиса установи, че много се радва на компанията на Скот.

— Аха. Ще ми кажеш ли?

— Искаше да ме заведе на обяд днес.

Минаха няколко секунди. Тя го погледна косо, но от израза на лицето му не личеше нищо.

— Смяташ ли да продължиш да се виждаш с него? — Безразличният му тон отговори на всичките й въпроси.

Тя поклати глава. Оказваше се, че е много по-забавно, отколкото очакваше, да кара Скот да ревнува, но това не беше нещо, на което си играеше обикновено. Прямотата беше много по-присъща за нея. А и това между тях — беше нещо прекалено ново за нея, за да може да го определи точно като връзка — заслужаваше повече.

— Само като с приятел. — Лиса отново го погледна. — Никога не съм спала с него. Нито веднъж.

— Така ли?

— Да.

— Добре е да го знам — каза той и й се усмихна.

— Ами ти?

— Ако ме питаш дали спя с друга, отговорът е „не“.

— Чух, че се срещаш с някаква жена, която работи в банка.

Скот погледна изненадано, след което поклати глава.

— Ключарската мрежа не си е осъвременила информацията. Това приключи преди време.

На върха на езика й беше да каже „добре“, но не го направи. Вместо това каза:

— Пристигнахме. — Тъкмо бяха изкачили едно възвишение и пред тях се разкриваше гледка към къщата на семейство Гарсия.

Скот проследи погледа й. Огледа имота леко начумерено. Лиса забеляза, че ванът на Ринко е паркиран в края на дългата алея. Всичко останало — от табелата, информираща, че къщата се продава, до избуялата трева и горската крепост, заобикаляща мястото от всички страни — изглеждаше точно по същия начин, както предишния път.

Лиса потрепери.

Скот изгълта остатъка от кафето си, докато тя паркираше зад вана. Нейното кафе беше наполовина изпито, но внезапно желанието й да го допие изчезна. Чувстваше се по-нервна, отколкото бе склонна да си признае. Огледа се наоколо, но Ринко не се виждаше никъде.

— Стой близо до мен, чу ли? — Типично за властолюбивия Скот. Тонът му превръщаше казаното повече в заповед, отколкото във въпрос. Лиса кимна и двамата слязоха от колата.

Навсякъде другаде в околността беше слънчев, горещ юлски ден. Но тук, в сянката на високите дървета, беше чувствително по-хладно,

по-тъмно и по-тихо. Настоятелният хор на жътварите бе единственият звук. Уединението се усещаше ясно. То не създаваше впечатление за щастливо място и Лиса беше благодарна, че Скот бе настоял да я придружи. За нищо на света не би го признала, но ако беше дошла сама, досега щеше да е уплашена до смърт.

Може би наистина имаше прекалено богато въображение.

Беше грабнала телефона си и набираше номера на Ринко, когато Скот се присъедини към нея.

— Тук сме — каза тя на Ринко, когато той вдигна. След това, като поглеждаше към Скот, който беше смръщил чело, добави с по-тих глас. — Доведох Бюканън с мен.

Скот ѝ хвърли ироничен поглед.

— Мамка му. — Ужасът, който изпита Ринко, беше очевиден. — Защо си го направила? Ще побеснее. Каза ми да престана да се занимавам с този случай.

— Съжалявам, нямах представа. — Тя погледна към Скот. Не изглеждаше вбесен. Всъщност беше доста весел. Лиса знаеше добре на какво се дължи това и Ринко можеше само да ѝ бъде благодарен. — Къде си?

Но в момента, в който задаваше въпроса, получи и отговор. Трима тийнейджъри се появиха от гората в далечния край на къщата. Въпреки че първоначално се изненада да ги види, впоследствие си даде сметка, че не би трябвало. Естествено беше Ринко да доведе своите протежета. Обзалагаше се, че Янцен е също някъде наблизо. Едно от децата — русото момиче, Ашли — ѝ помахаша. Другото момиче — Сара — и високото момче с четинестата черна коса — Мат — стояха и гледаха с очевиден интерес Скот и нея. Момчетата носеха къси панталони, а момчетата — джинси.

— Няма значение. Виждам хлапетата — каза тя на Ринко, след което махна в отговор на Ашли и затвори телефона.

— Чудно. — Скот също бе видял децата.

— Това са своенравните овчици — напомни му Лиса.

— Да, разбрах. Става все по-хубаво и по-хубаво. Ако те са тук, вероятно и племенникът ми е с тях. А от нощта на пожара в „Грейсън Спрингс“ той е останал с впечатлението, че си ми гадже. И между другото те смята за голяма сладурана.

— С племенника ти сте говорили за мен? — Мисълта, че Скот споделя с петнайсетгодишен хлапак, беше смуцаваща. Вървяха по посока на децата и Лиса плахо поглеждаше към къщата. Внезапно стана невъзможно за нея да забрави за онзи, който се криеше вътре и я нападна. Полазиха я тръпки. Трябваше да си повтаря да не ходи прекалено близо до Скот или да го хваща за ръката. Бе решена да се държи професионално, дори да се чувстваше уплашена.

— Именно той ми каза, че си била нападната, помниш ли? Останалото бяха просто случайни коментари.

— Ти поправи ли го? Аз не бях твое гадже. — Веднага щом думите излязоха от устата ѝ, Лиса осъзна, че използва минало време.

— Да, не беше — съгласи се той.

Не убягна от вниманието ѝ, че Скот също използва минало време. Сърцето ѝ леко ускори ритъма си, когато си помисли, че сега вече може би беше. В момента обаче имаше сериозни притеснения, така че реши да остави тези размисли за по-късно.

— Просто за твое сведение, караш Ринко да се притеснява. Казва, че си му наредил да остави случая.

— Така е.

Тонът му стана изненадващо строг, което не вещаеше нищо добро за Ринко.

— Защо?

— Не искам да се замесват други хора, преди да сме наясно с това, с което си имаме работа.

— С какво смяташ, че си имаме работа?

Той поклати глава.

— Не знам. До момента единственото, с което разполагам, са голям брой съвпадения. Това обаче са странни съвпадения, такива, които ме карат да се разровя по-надълбоко.

— Да се разровиш по-надълбоко? Мислех, че си прехвърлил мръсната работа на друг.

— Реших да свърша сам това, в случай че се появи някаква връзка с теб.

Това я трогна толкова много, че тя спря. Когато Скот се обърна, за да я погледне, Лиса му се усмихна.

— Това е много сладко — каза тя.

Той изглеждаше малко възмутен.

— За протокола, Принцесо, аз не съм сладък.

Въпреки обръщението, Лиса имаше огромно желание да се хвърли в прегръдките му, да увие ръце около врата му и да го целува, докато и двамата останат без дъх. Но тъй като имаха публика, тя направи гримаса и продължи да върви.

— Да, такъв си. Понякога. Дръж се добре с Ринко. Той е добро момче. И просто се опитва да помогне.

Скот измърмори нещо.

Децата вече изчезваха обратно в гората, когато Лиса и Скот стигнаха дотам. Ашли им махаше развълнувано да ги последват. Имаше пътека, която Лиса забеляза, докато навлизаха в гората след групата. Тя беше тясна и се проточваше между дървета с груба кора, израсли толкова нагъсто, че накъдето и да погледнеш, виждаш още и още дървета. Клоните образуваха навес над главите им, който почти напълно скриваше слънцето и само няколко заблудени снопа светлина успяваха да проникнат през растителността. Беше мрачно, прохладно и тихо. Чуваше се единствено песента на жътварите. Килимът от нападали листа под краката им заглушаваше стъпките. Увивни растения пълзяха по стъблата на дърветата, а земята беше покрита със сплетени шубраци. Въздухът миришеше на пръст и беше толкова неподвижен, че дори листо не потрепваше.

Скот вървеше непосредствено зад Лиса.

— Няма да повярвате на това. — Ашли ги чакаше в началото на едно сечище. Тя сочеше напред, по посока на мястото, където Ринко стоеше до купчина листа, която очевидно бе събрана от Чейс. До хлапето беше Ноа, който държеше нещо, което на Лиса й отне време да определи какво е — детектор за метал с размерите на прахосмукачка. С мръсна градинарска лопата в ръка, Остин стоеше до Ринко. Сара и Мат бяха до тях. Янцен, която носеше дигитален фотоапарат, изглежда, снимаше. Всички се бяха събрали около нещо, което приличаше на плитка дупка, без съмнение прясно изкопана от Остин.

Всички погледи се обърнаха към Лиса и Скот.

— Обикаляхме целия имот с детектор за метал — каза им Ринко, когато двамата се присъединиха към групата. — Искяхме да видим дали ще открием нещо интересно. Вижте какво намерихме.

Той с гордост подаде нещо на Скот, който се намръщи на предмета в ръката си. Лиса погледна и също се смръщи.

Предметът беше с размерите и формата на подложка за чаша, тъмносив, макар че от петънцата по краищата ставаше ясно, че някога е бил златист. Оръфана и мръсна панделка все още стоеше привързана в единия му край.

Лиса разбра, че това, което гледа, е медал от типа, който понякога се връчва на спортни състезания и се носи на врата.

— Вижте, има гравирана книга. — Ринко очевидно беше прекалено нетърпелив да покаже откритието, за да остави притеснението от присъствието на Скот да го възпре. — И погледнете отзад. — Той обърна медала в ръката на шефа си и посочи. — Пише „Мариса Гарсия“. Какво мислите за това?

ГЛАВА 27

— Ехо? Ехооо? Къде са всички? — Енергичен мъжки глас, идващ откъм къщата на семейство Гарсия, наруши внезапното мълчание. — Собствениците на вана и „Ягуара“. Ехо?

Лиса погледна по посока на гласа и отново се обърна към Скот, който, без да обръща внимание, попита останалите:

— Предполагам, че всички сте пипали това?

Ринко мигновено се смути.

— Изровихме го и го разгледахме, преди Ринко и Емили да дойдат — каза Чейс. От леко нападателния му тон Лиса разбра, че хлапето се опитва да защити Ринко.

— Сигурно трябваше да ги предупредя да не пипат нищо, което намерят, но не се сетих за това. — Ринко беше малко засрамен сега. Лиса усети изблик на съчувствие. Не беше лесно да си признаеш, че си се издънил, когато очите на Скот са вторачени в теб, а Янцен и хлапетата гледат. — Сгафих, нали?

Скот изкриви устни. Лиса се зарадва, че той не отговори.

— Ако не си бил ти, това нямаше да бъде открито. — Янцен бе вирнала брадичка. Стрелкаше Скот с предизвикателен поглед. Тя се премести предано до Ринко, който ѝ се усмихна признателно. За разлика от останалите момчета, които носеха джинси, Ринко бе с измачкани къси панталони в цвят как и карирана риза. Косата му бе станала вълниста от жегата, а очилата се хлъзгаха от носа му. До него Янцен, която бе сплела косата си и носеше розова лятна рокля, изглеждаше спокойна и хубава. Трудно беше да си ги представи човек като двойка, но Лиса счете присъствието на Янцен в душната гора в неделя сутринта и готовността ѝ да защити Ринко за добър знак. — Детекторът за метал беше твоя идея. Заслугата е твоя.

— Или вината — каза Ноа шепнешком. Очите му бяха приковани върху лицето на Скот.

Ашли се намръщи.

— Това, което открихме, е важно, нали така? Искам да кажа, принадлежало е на един от изчезналите хора.

— Знаете ли колко часове ни отне това? — Мат звучеше бесен. — На практика претърсихме всеки сантиметър от имота. Идваме тук от дни. Имам толкова много ухапвания от насекоми, че не остана здраво място по мен.

— Това ще ти се върне — увери го Ашли. — Почакай да впишеш в заявлението си за колеж, че си помогнал на прокуратурата за разкриването на криминален случай.

— Хей, умнице, познай какво! Някои от нас не ги е грижа за това — каза Остин. — Тук съм, защото е по-добре от стоенето у дома. — Той хвърли мрачен поглед на Скот. — И от изправителен дом.

— Или от ходенето на църква с баба ти и дядо ти — каза Сара.

— Тук си, защото харесваш Сара — каза Мат на Остин.

Като поглеждаше смутено към Сара, която бе изненадана от чутото, Остин се изчерви.

— Е, ти пък харесваш Ашли.

Ред бе на Мат да се изчерви, когато очите на Ашли се обърнаха към него.

— Справили сте се страхотно. — Лиса ги прекъсна, преди нещата съвсем да са излезли извън контрол. Скот можеше и да има своите причини да не аплодира усилията им, но те бяха работили усилено и тя не виждаше смисъл да ги лишава от удовлетворението им. — Трябва да се гордеете със себе си.

Ако можеше да го направи незабелязано, вероятно щеше да сръчка Скот в ребрата.

— Ехооо? Ако се интересувате от имота, с радост ще ви го покажа. Кой е там? — Енергичният глас се приближаваше. Всички се обърнаха в тази посока, но никой не отговори.

— Направихте ли снимки, преди да го преместите? — попита Скот Янцен и посочи медала.

Тя поклати глава.

— Но имам снимки на мястото след това.

— И това е нещо. — Скот стисна медала в ръка и го пхна в джоба си. Това изненада Лиса. Очакваше той да повика екип от криминолози или поне да увие медала и да го изпрати в полицейската лаборатория. Докато тя се чудеше, Скот оглеждаше групата.

Изражението на лицето му се смекчи. — Добре, трябва да призная. Това е важно откритие и нямаше да го има без всички вас. Добра работа. — Всички изглеждаха благодарни, освен може би Ринко, който гледаше Скот малко недоверчиво. Лиса не го винеше затова. Имаше чувството, че Ринко не бе чул края. Тонът на Скот бе толкова приветлив, че дори и тя не можа да долови нищо нередно. — Хайде, да отидем да видим какво иска този отвън.

Когато излязоха от гората, видяха пълен, оплешивяващ мъж на около петдесет и пет години, който стоеше на малката веранда пред къщата. Той веднага ги видя, помахаше и тръгна към тях.

Щом се озова достатъчно близо, мъжът се представи като Джим Гейдж, посредник за продажба на недвижими имоти. Каза им, че в неделя обича да обикаля и да проверява имотите от списъка си. Видял колите им и спрял. С радост щял да отговори на въпросите им за имота.

Къщата стояла празна от година. Не знаел нищо за изчезналото семейство, живяло тук преди трийсет години. С удоволствие можел да им покаже къщата.

Той ги въведе през предната врата и ги остави да разгледат. Не им отне много време. Къщата беше малка — само три спални, една баня, всекидневна и кухня. Обзавеждането беше от осемдесетте години, включително и кафявият килим във всекидневната. За Лиса атмосферата беше потискаща не само защото нямаше климатична система и вътре беше задушно и горещо. Причината беше фактът, че това бе последното място, където са живели семейство Гарсия. Във въздуха все още можеше да се усети ужасът. Каквото и да се бе случило, според полицията по това време Анджела е къпела Мариса. Картината премина през съзнанието на Лиса, когато влезе в малката баня със зелени плочки. Ваната, мивката и тоалетната очевидно бяха същите. Тя погледна към ваната и си я представи пълна с вода и с плаващи детски играчки. Това я накара да отвърне глава. Слезе долу и се спря в кухнята. Посудата беше от евтините и през годините всичко беше западнало още повече. Шкафовете бяха от обикновено лакирано дърво, а единственият домакински уред, който бе останал — според Лиса, защото бе абсолютно безполезен — беше стара съдомиялна „Сиърс“. Нямаше нито хладилник, нито готварска печка. Линолеумът на пода беше с десен на червени тухли и очевидно бе на около трийсет

години, което означаваше, че върху него не биха могли да останат следи от кръвта, пролята през нощта, когато изчезва семейство Гарсия. Всъщност подовата настилка от онова време вероятно е била махната и подменяна неведнъж след това. През прозорците над мивката бе лесно за всеки, намиращ се в къщата, да забележи, ако някой се приближава към задния вход.

Скот, който стоеше неотлъчно до нея през цялото време, попита Гейдж кой друг има достъп до къщата.

— Всеки посредник за продажба на недвижими имоти би могъл да се обади и да вземе ключ. Също и собствениците. Както и всеки, който има ключ. Например наемателите, които са живели тук. Доколкото знам, ключалките не са сменяни.

— Вече проверих кой би могъл да е имал достъп до къщата онзи ден — каза Лиса на Скот, когато се върнаха в колата и поеха към Лексингтън. Ринко и останалите пътуваха с вана пред тях. Шофираше Янцен и това развесели Лиса. Отиваха към веригата ресторанти „Уофъл хаус“, но двамата със Скот учтиво бяха отказали да се присъединят към тях. — Според секретарката в агенцията за недвижими имоти никой не е планирал да ходи там. А собствениците и предишните наематели са се преместили в друг щат.

Скот се настави по-удобно и скръсти ръце. Изглеждаше уморен. Тя разбираше как се чувства. Липсата на сън през миналата нощ започваше да се отразява и на двамата им.

— Експедитивна си, а?

— Много. — Тя го стрелна с придирчив поглед. — Между другото, нужно ли беше да съсипваш деня на Ринко?

— Не знам за какво говориш.

— Чух те да му казваш да бъде в кабинета ти утре в девет.

Скот се усмихна.

— Няма да му навреди да се поизпоти тази нощ.

— Няма да го уволниш, нали?

Той поклати глава.

— Просто ще се уверя, че следващия път, когато му кажа да не се занимава с някой случай, ще го изпълни. Няма за какво да се притесняваш.

— Всъщност според мен са свършили много добра работа, като са открили медала.

— След което са го изкопали и са го премятали от ръка на ръка, така че всички евентуални доказателства да се изличат почти със сигурност. — Тонът му беше сух.

Лиса го погледна обезпокоена.

— Защо не повика криминолози на мястото? Или защо поне не се опита да запазиш каквото следи са останали по медала?

Скот я гледаше известно време, без да каже нищо. Внезапно провинциалният път, на който се намираха, стана необикновено тъмен и Лиса забеляза, че буреносни облаци започват да се скупчват на небето.

— Не повиках криминолози, защото не искам да раздухвам нещата. Този случай не е бил предмет на официално разследване от дълго време и засега вероятно е по-добре да си остане така. Що се отнася до медала, смятам да го дам за проверка като частно лице.

Внезапно гърдите на Лиса я стегнаха.

— Смяташ, че има причина да приличам на Анджеа Гарсия, нали?

— За всичко си има причина.

— Скот...

— Скъпа, преди да продължим, трябва да се запиташ дали наистина искаш да разбереш истината. Защото понякога истината може да промени всичко. Понякога е по-добре да оставим някои въпроси без отговор.

Неприятното усещане в гърдите ѝ се усили.

— Добре, изплюй камъчето. Какво знаеш, което аз не знам?

Той сви рамене.

— Скот, кажи ми.

— Майкъл Гарсия е влязъл с взлом в къщата на родителите ти в Мериленд. Бил е арестуван, но впоследствие обвиненията са били свалени. Само няколко седмици по-късно той и семейството му се местят в Лексингтън.

Лиса си пое въздух.

— Това е голямо съвпадение.

— Да.

— Знаеш, че Анджеа Гарсия е работела в болницата, в която съм се родила, нали? Въпреки че периодът не съвпада с раждането ми. По това време тя и семейството ѝ вече са живеели в Лексингтън.

— Знам всичко това.

— Има някаква връзка, нали. Това не е плод на богатото ми въображение.

— Уверен съм, че има нещо. Нещо достатъчно голямо, че да накара някой да подпали „Грейсън Спрингс“, за да се опита да потули всичко. Нещо, което е накарало по някаква причина някой да се върне в къщата на Гарсия и да те удари по главата, когато те е видял там.

— Какво например? — Лиса прехвърляше наум възможностите. Бе ги обмисляла толкова често и бе отхвърлила таткова много, че оставаха само няколко. — Видях снимки от раждането си, така че очевидно не съм осиновена. Може би съм „бебе в епруветка“. Може би Анджела Гарсия е дарила яйцеклетките си или ги е продала, а майка ми е използвала една от тях. Или пък е било ембрион. А може би не е това и семейство Гарсия са свързани с нас по друг начин, за който не знам. Или пък е най-удивителното съвпадение на света.

— Това, което не трябва да забравяме, е, че семейство Гарсия са изчезнали. Проверях финансовите регистри и доколкото знам, не е имало абсолютно никаква активност след онази нощ. Никога не са се свързвали с никого. Нито с работодатели, нито с приятели, нито с роднини. Според социалните им осигуровки няма данни някой от двамата родители да е работил отново след изчезването. Това ме навежда на мисълта, че вероятно са мъртви. Много е възможно изчезването им и вероятната им смърт да нямат нищо общо с поразителната ти прилика с жените от семейството. Изобщо да нямат нищо общо с теб.

— Но? — Оставаше нещо недоизказано в гласа му. Вече бяха стигнали до града и бяха попаднали в капана на задръстванията. Ванът пред тях отби в уличката вляво и продължи с едно натискане на клаксона. Няколко едри дъждовни капки паднаха върху предното стъкло на колата. Видът на облаците не оставяше никакво съмнение, че не след дълго ще се излее пороеен дъжд.

— Но може и да има връзка. А ако е така, каквото и да се е случило със семейството, може да има замесен някой, свързан с теб.

Лиса изчака за момент чутото да стигне до съзнанието ѝ, след което в нея започна да се заражда чувство на ужас.

— Да не би да казваш, че някой, който ме е познавал, ги е убил? Кой? И защо?

— Не знам. Просто казвам, че това е възможност, която трябва да обмислиш. Въпросът е, че каквото и да се е случило със семейство Гарсия, се е случило преди много време. Свършило е. Не можем да им помогнем, каквото и да правим. Но ако продължим да ровим, ако открием истината, и тя е това, към което сочат фактите в момента, човекът, който ще пострада най-много, ще си ти.

Внезапно Лиса се почувства замаяна.

— Да не ми казваш, че трябва да се откажа?

— Мисля, че определено трябва да помислиш върху това, преди да е станало твърде късно. Имаш хубав, сигурен и щастлив живот, кариера. Имаш хора, които обичаш и които те обичат. Трябва да се запиташ дали разравянето на миналото си заслужава да рискуваш това, което имаш, дали няма да е по-добре да оставиш нещата така и да продължиш напред.

Ръцете на Лиса стиснаха здраво волана, докато думите на Скот достигаха мъчително до най-отдалечените кътчета на сърцето и съзнанието ѝ.

— Ти си прокурор, за бога — избухна тя. — Може би става въпрос за убийство. Няколко убийства. Не трябва ли да сграбчиш доказателствата, които открихме, и тържествено да заявиш, че ще преследваш истината въпреки всичко?

— Това ще направи нещата по-лесни, нали? — Бледа сянка на усмивка се прокрадна върху устните му. — Скъпа, можеш да си сигурна, че съм взел присърце твоята безопасност. Няма да направя нищо, което смятам, че би могло да ти навреди.

— Оценявам това. — Лиса пое дълбоко въздух. — Беше страхотен през цялото време. Не мисля, че щях да се справя без теб. — Тя забеляза табелата, указваща хотел „Мариот“, и отби. — Въпросът е там, че имам чувството, че дължа на семейство Гарсия истината. Не мисля, че ще намеря покой, ако не я откроя. Може и да ми се ще никога да не бях виждала снимката и досието, но след като това е факт, не мога просто да обърна гръб и да оставя нещата така.

Докато завиваше към паркинга, Лиса усещаше погледа на Скот. Изразът на лицето му беше странна смесица от нежност, печал и примирение. Внезапно се почувства страшно доволна, че той е заедно с нея в тази история, че каквото и да открият, няма да ѝ се наложи да се изправи сама лице в лице с истината. Скот бе скалата, на която

можеше да се опре, ако има нужда. Това я караше да усеща неописуемо облекчение.

— Искаш да продължиш, като пратиш по дяволите последствията?

Лиса се засмя, въпреки че прозвуча малко несигурно.

— Да, това искам.

— Добре тогава. Вече се разпоредих да осигурят медицинските досиета от осемдесетте години на всички, замесени в случая: родителите ти, семейство Гарсия, ти. Надявам се да ги получа в началото на седмицата. Освен това проверявам миналото на всеки, който е бил в близост до семейството, когато са изчезнали, както и на всеки, който евентуално би могъл да е имал достъп до къщата ви в нощта на пожара. Снимки на всички членове на семейство Гарсия, показващи начина, по който биха могли да изглеждат днес, ще бъдат качени в системата.

Докато тя паркираше до неговата кола, той все още я наблюдаваше с израз, който Лиса не можеше да разгадае.

— Какво?

— Вероятно ще искаш да се направи ДНК — тест. В зависимост от резултатите, много възможности биха могли да бъдат изключени.

„Или да бъдат потвърдени.“

Тя обаче не го каза на глас.

— Това беше едно от първите неща, за които си помислих, но...

— Тя навлажни устни. Вече валеше. Капките дъжд падаха бързо и тежко и непрекъснато барабаняха върху колата. От паважа около тях се вдигаше пара. Миризмата на дъжд бе силна. — Не мога да кажа на майка ми нищо за това, което правя. Не и в нейното състояние. А не ми се ще да задигна подло чашата ѝ, от която пие, и да я занеса в лабораторията. Барти също е проблем. И... и... ако се окаже, че не съм тяхно биологично дете? — Тя преглътна. — Предполагам, че част от мен все пак не иска да знае.

— Лиса...

— Не, искам да знам. Трябва да знам. Но... майка ми... Това са последните дни, които имаме заедно. Не искам да ги прекарам по този начин. — Внезапно тя вече не можеше да говори, тъй като в гърлото ѝ заседна буца. Не че имаше какво повече да каже. Знаеше, че Скот я е разбрал. Погледна го с мълчаливо страдание и той разкопча

предпазния си колан, наведе се към нея и плъзна ръка по задната част на врата ѝ. След това я целуна.

Лиса притвори очи. След малко целувката, която в началото бе нежна, стана пламенна. Скот вече разкопчаваше предпазния ѝ колан, за да я придърпа по-близо към себе си, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

ГЛАВА 28

Лиса остави телефона на гласова поща, но позвъняването прекъсна целувката въпреки всичко.

— Искаш ли да обядваме, преди всеки от нас да тръгне по своя път? — Скот я бе пуснал и отново се бе върнал на седалката си. Гласът му беше дрезгав. В очите му се четеше възбуда.

Като поклащаше неохотно глава, Лиса прослушваше оставеното на гласовата поща съобщение. Робин казваше: „Исках само да те уведомя, че доктор Спенсър ще дойде в два часа, за да разговаря с теб“.

— Трябва да отида в болницата. — Тя му каза за съобщението на Робин.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Мислех, че имаш работа.

— Ако имаш нужда от мен, работата може да почака.

Тя му се усмихна, но поклати глава.

— Нямам нужда от теб. Върви да работиш.

Скот я погледна за момент, без да каже нищо. След това кимна.

— Добре. Ще се отбия в болницата по-късно.

Той взе сакото си от задната седалка и излезе от колата, сякаш забравил за проливния дъжд.

Последва я до болницата, придружи я от паркинга до входа и потегли.

Потънала в мисли, Лиса почти бе стигнала до стаята на майка си, когато осъзна, че Скот не я бе целунал за довиждане. Беше готова да се обзаложи, че Скот беше от типа мъже, които имат навик да целуват за довиждане жените, с които спят.

„Нещо става с него“, помисли си тя за втори път през последните двайсет и четири часа.

Но точно тогава госпожа Далмейн и госпожа Хендерсън — две от приятелките на майка ѝ — излязоха от стаята и Лиса забрави за мислите си. От този момент тя бе въввлечена във водовъртеж от

посетители, който беше обхванал стаята на майка ѝ в неделния следобед, докато точно в два не пристигна доктор Спенсър.

Майка ѝ щеше да бъде изписана скоро, вероятно във вторник. Това беше добрата новина. Лошата новина бе, че докторът препоръчваше да бъде прехвърлена в частна клиника, която предлагаше двайсет и четири часови медицински грижи. Още по-лошата новина бе, че изследванията показваха развитие на болестта и навлизането ѝ в последна фаза.

— Тя мрази мисълта за клиника — каза разтреперана на доктор Спенсър. Лиса не подозираше, а знаеше, че на Марта ѝ остават седмици живот. От мисълта ѝ се завиваше свят и започваше да ѝ се гади. — В момента къщата ни не става за живеене, но бих могла да намеря нещо под наем или...

Доктор Спенсър поклати глава и пхна ръка в джоба на бялата си престилка, откъдето извади лист хартия. Беше нисък, слаб и посивял мъж на възрастта на Марта, с енергични маниери, които прикриваха истинската му отдаденост на пациентите. Марта му се доверяваше напълно и Лиса не виждаше причина да се съмнява в преценката ѝ. Просто това, което сега казваше, беше много трудно за приемане.

— В най-скоро време ще има нужда от постоянна професионална грижа. — Той ѝ подаде сгънатия лист. — Вече говорих с „Уорли Сентър“ да я настанят във вторник. — Доктор Спенсър кимна към листа хартия. — Това е името на новия координатор там. Ако ѝ се обадите, тя ще отговори на всичките ви въпроси. Разбира се, ако не одобрявате, можете сама да намерите клиника или да потърсите второ мнение. Но смятам, че това е най-доброто за госпожа Грант.

Сърцето на Лиса бе разбито, но в крайна сметка тя с неохота се съгласи. Доктор Спенсър желаше най-доброто за майка ѝ и тя го знаеше. Но също така знаеше, че Марта ще се разстрои. Затова реши да не ѝ казва до понеделник.

За щастие, майка ѝ имаше толкова много посетители през целия следобед, а също и вечерта, че лошото настроение на Лиса остана незабелязано. Като се преструваше се, че има работа, тя се захвана за лаптопа и остави на посетителите да забавляват Марта. Така успя да избегне директния контакт с майка си, докато не овладя наново чувствата си. Последното нещо, което искаше, бе Марта да разбере, че нещо не е наред.

Скот се отби по-късно и посети за кратко майка ѝ и дамите в стаята ѝ, след което с Лиса слязоха в кафенето на болницата, за да вечерят набързо. В момента, в който го видя, новината се изплъзна от устата на Лиса. За нея беше истинско облекчение да му разкаже всичко. Спокойната му разсъдливост я караше да се чувства по-уравновесена и тя бе благодарна за това. Когато той си тръгна, Лиса отчаяно искаше да го последва, да прекара нощта с него, но при тези обстоятелства нямаше как да остави майка си. Този път поне Скот я целуна за лека нощ, докато го изпращаше до асансьора под любопитните погледи на приятелите на майка ѝ, които си тръгваха в същото време.

Лиса усети нелепо чувство за загуба, когато вратите на асансьора се затвориха и скриха Скот. За първи път тя си даде сметка, че започваше да разчита много на него. Дали не бе прекалено много? Може би. Но мисълта да не може да се обърне към него, когато има нужда, звучеше още по-неприятно.

Когато се върна в стаята на майка си, тя се настани пред лаптопа, за да довърши работата си. През това време Марта си бърбеше с последните посетители. Най-накрая Лиса приключи със спешните си задължения и установи, че всички приятели на майка ѝ си бяха вече тръгнали, а Марта бе заспала, докато гледаше телевизия.

За момент Лиса се загледа в слабата фигура в леглото и се заслуша в тежкото дишане. Любовта и чувството за пълна безпомощност, изпълниха сърцето ѝ с неописуема тъга. Не можеше да направи нищо, освен да стои до майка си, докато последните ѝ часове безмилостно изтичаха. В гърлото ѝ заседна буца. Тя изключи телевизора и реши да си легне. Вече минаваше единайсет часът, а трябваше да е на работа в осем. Сънят обаче ѝ се изплъзваше и вместо да си легне, Лиса включи отново лаптопа. Реши да потърси в интернет сведения за щампата от стъпалото на Катрина: сърце с инициали НМП в него.

За нейна изненада се оказа по-лесно от очакваното.

Символът представляваше търговската марка „Най-добрата ми приятелка“ — серия скъпи, лимитирани кукли, изработвани по поръчка за всеки отделен клиент. Само няколко хиляди са били произвеждани на година в периода между 1978 и 1985 г. След това компанията е била купена от по-голям производител. Клиентите са

уточнявали прическата, цвета на косата и очите, тена на кожата, дрехите. Целта е била завършената кукла да прилича колкото се може повече на момиченцето, за което е била предназначена. Препоръчвало се е заедно с поръчката да се предостави и снимка на детето. Ако това не е било възможно, компанията се ангажирала да направи най-доброто според предоставените сведения.

На уебсайта на новата и по-голяма компания за детски играчки нямаше нещо полезно, освен телефонен номер и адрес. Лиса затвори лаптопа с намерението сутринта да се обади на посочения номер и да потърси повече сведения. След това тя постоя известно време, загледана в пространството пред себе си. Мина ѝ през ума, че който и да бе поръчал Катрина, бе допуснал грешка. За разлика от нейните, очите на куклата бяха сини.

В прокуратурата на следващата сутрин кипеше трескава дейност. Заместник областните прокурори Пратчет и Елис бяха в съда, тъй като защитата по случая на Гайлин настояваше за изслушване на техния клиент, за да се установи неговата дееспособност. Документирането на всички предишни психически проблеми на обвиняемия бе задача на Лиса, поради което тя присъстваше на изслушването заедно с прокурорите, за да ги запознае с това, което бе открила. Веднага щом се върна в офиса, трябваше отново да побърза за съда, за да занесе разпечатки от телефонни обаждания по дело за убийство. Прокурор по него бе Кейн. Не можеше да се сбърка омразата в очите ѝ, когато тя буквално изтръгна документите от ръцете на Лиса, която беше напълно наясно с причината. След делото Лиса се отби през полицейското управление, за да разгледа снимки от местопрестъпление заедно с детектива, който ги бе направил. Докато беше там, тя се разходи до хранилището за доказателствени материали, за да провери някои неща, които щяха да бъдат необходими в съда на следващия ден.

Когато най-накрая се върна в офиса, вече бе минало три. Цял ден се изливаше проливен дъжд и въпреки чадъра, който предвидливо бе взела, цялата бе вир-вода, а краката ѝ бяха подгизнали. На обяд Лиса отвори диетична „Кока-Кола“ и пакетче крекери, които бе купила от автомата на път за офиса, и набра номера на компанията за детски играчки.

Чакаше на телефона, за да прехвърлят обаждането ѝ към съответния отдел, когато Скот, облечен в костюм и с куфарче в ръка, изникна пред погледа ѝ. Не го бе виждала цял ден и се радваше на появата му сега. Той се бе запътил към кабинета си с двама заместник — областни прокурори, като междувременно говореше по мобилния си телефон. Погледът му се плъзна в нейна посока само за секунда, но очите на Лиса го проследиха автоматично. Сърцето ѝ заби по-бързо и тя изтръпна. Наблюдаваше го, докато вратата на кабинета му се затвори и го скри от погледа ѝ. След това тя си спомни къде се намира и се огледа притеснено, за да види дали някой не бе забелязал интереса ѝ. За щастие, всички изглеждаха прекалено заети с работа.

— Мога ли да ви помогна? — прозвуча глас в ухото ѝ, който я разсея от мислите. Лиса обясни, че се опитва да проследи купувача на една от куклите от серията „Най-добрата ми приятелка“, която е била продадена през 1980 година.

— Пазим документация за всяка продадена кукла от този тип, така че би трябвало да съм в състояние да ви помогна. Имате ли серийния номер?

— Сериен номер?

— Всички кукли притежават сертификат за автентичност, който съдържа сериен номер. Ако куклата е у вас, номерът е отпечатан и на гърба ѝ.

Лиса не бе помислила да потърси сериен номер. Можеше просто да провери вечерта и да се обади отново на сутринта, но не ѝ се щеше да губи време, освен ако не се налагаше.

— Не знам серийния номер.

— Знаете ли името на купувача и от кой щат е?

— Грант — реши да пробва Лиса. — От Кентъки или Мериленд.

— Изчакайте. — След момент жената отново беше на телефона.

— Да, имаме кукла, която е била продадена на К. Б. Грант от Лексингтън, Кентъки, на 12 януари 1981 г.

Барти. Датата беше преди раждането ѝ. Лиса се намръщи. Дали бе поръчал куклата предварително?

— Това датата на поръчка ли е, или на взимане на куклата?

— Всичките ни кукли са доставяни, затова поддържаме и регистър с адресите. Това трябва да е датата, на която е направена

поръчката. Пълното плащане се прави при първоначалната поръчка, така че регистърът трябва да посочва датата на продажбата.

— Кога е била доставена куклата?

— Момент. — Тя отново се върна. — Не намирам датата в документацията. Изпълнението на поръчките обикновено отнема около четири месеца.

Това означава април 1981 г. Месеца, в който е родена.

Но Барти не е имало откъде да знае как ще изглежда тя, когато е направил поръчката. Била е все още в утробата на майка си.

Ако просто е налучкал, това би било невероятен пример за предчувствие — като се изключи цветът на очите. В този момент нещо, което жената бе казала, направи впечатление на Лиса.

— Досие ли казахте, че имате? За тази конкретна поръчка?

— Да.

Лиса преглътна.

— Има ли снимка на детето?

— Не. Ако е имало снимка, тя е била върната обратно при доставката на куклата.

Лиса благодари и затвори телефона. Обзе я силно желание да се втурне при Скот и да му разкаже за наученото, но един бърз поглед наоколо я разубеди. Имаше прекалено много очи, които можеха да видят, и прекалено много езици, които можеха да клюкарстват. Не й пукаше за нея самата, а за Скот. Беше постигнал невероятна кариера и тя не желаше да предоставя храна за клюкарите, които можеха да му навредят.

Все пак имаше нещо, което можеше да направи. Можеше да получи отговори директно от първа ръка.

Тя взе слушалката на телефона и набра номера на Барти. Включи се гласовата поща, което не бе учудващо. Той можеше да види кой го търси и шансът да има желание да разговаря с дъщеря си бе нищожен. Лиса му остави съобщение с молба да ѝ се обади и затвори телефона.

Не можеше да си избие от главата мисълта, че Катрина не бе изобщо нейна. Може би бе създадена за Мариса Гарсия. Нямаше представа защо Барти би купил Катрина за Мариса и как подобна кукла се е озовала в нейните собствени ръце. Това, което знаеше обаче, бе, че куклата прилича повече на Мариса, отколкото на нея самата, особено ако очите на момичето са били сини. А и дрехите, с които

малката Гарсия бе на снимката в досието, изглеждаха почти като тези на Катрина.

Е, какво ѝ говореше всичко това?

Може би Барти бе използвал Мариса като модел за кукла, която да бъде изработена за неродената му дъщеря, а именно тя самата. Може би е подозирал, че двете деца ще си приличат, защото е знаел, че имат връзка помежду си.

Ако е имало някакво донорство на яйцеклетка или ембрион, вероятно баща ѝ е знаел за това. Влизането с взлом на Майкъл Гарсия в дома на семейство Грант в Мериленд е може би предизвикано от неговия гняв, че яйцеклетка на жена му или техен ембрион е бил използван при лечение на безплодие на друга двойка. Може би... Не знаеше какво точно, но все някак нещата бяха навързани. Всички тези коренно различни факти трябваше да се свържат по някакъв начин в едно цяло. Проблемът беше, че все още не бе напълно сигурна как точно.

Тогава ѝ хрумна, че Барти би могъл да е замесен в изчезването на семейство Гарсия. По-точно в тяхното убийство. Мисълта за това я ужаси. Скот не беше склонен да продължи разследването, защото се опасяваше, че някой неин близък човек би могъл да е намесен. Досега не си бе давала сметка за това, но внезапно ѝ проблесна. Човекът, за когото Скот се опасяваше, трябваше да е Барти.

Лиса имаше чувството, че гигантска ръка е стиснала сърцето ѝ. Тя взе мобилния си телефон и изпрати съобщение на Скот: „Трябва да говоря с теб. Ще минеш ли през болницата по-късно?“

Следващите няколко минути тя стискаше здраво телефона в ръка и чакаше неговия отговор. Вместо това се отвори вратата на кабинета му и той излезе. Беше сам и Лиса предположи, че е пропуснала момента, когато двамата заместник — областни прокурори са си тръгнали. Тя видя с изненада, че Скот каза нещо на Сали Адамс, след което се насочи към нея.

— Здравсти — каза той. Очите му проблеснаха одобрително, докато се плъзгаха по нея, въпреки че нямаше нищо специално в начина, по който изглеждаше. Косата ѝ бе прибрана на опашка и бе облечена с черна блуза с къс ръкав, бели панталони и високи черни обувки. Черното ѝ сако висеше на облегалката на стола. — Искаше да ме видиш.

В първия момент Лиса не каза нищо. Какво можеше да каже при дадените обстоятелства? Скот стоеше на входа на работното ѝ място. Бе едър, силен и толкова красив, че дъхът ѝ спираше. Не бе говорила с него цял ден, не бе го виждала, освен за няколко секунди малко по-рано. Сърцето ѝ заби по-бързо само защото той бе до нея. Първата ѝ инстинктивна реакция бе да се хвърли в обятията му, но естествено не го направи. Беше напълно наясно, че привидно разсеяните ѝ колеги са наострили очи и уши.

Красноречивият ѝ поглед трябваше да напомни на Скот за присъствието на околните.

— Минава пет — каза той, без дори да си направи труда да понижи глас. — Ще се наложи да се върна и да довърша някои неща, но имам нужда от почивка. Какво ще кажеш да отидем да вечеряме набързо?

ГЛАВА 29

— Мислех, че ще се опитаме да бъдем дискретни? — протестираше Лиса, докато тичаха под дъжда към Ягуара. Тя натисна бутона на дистанционното, за да отключи вратите. Скот я бе обгърнал с ръка и я държеше близо до себе си, тъй като чадърът беше в него. Краката им газеха дъждовната вода, която се стичаше по паважа. Планът беше да отидат с нейната кола до един италиански ресторант, който бе недалеч от офиса. След това Скот щеше да я придружи до болницата и да се върне с Анди, който наглеждаше Марта и щеше да си тръгне след пристигането на Лиса.

— Да го вземат дяволите. — Скот на практика трябваше да крещи, за да може Лиса да го чуе. Небето беше облачно и мрачно. В далечината се чу грохот на гръмотевица. — Нещата са такива, каквито са. Нямам намерение да се мъча да се крия. Както ти казах, ако не ми налиташ в офиса, няма да има проблем.

Лиса се мушна в колата. Чак когато Скот затвори вратата след нея, тя осъзна, че седи на мястото до шофьора в собствения си автомобил. Лека усмивка се появи на лицето ѝ. Гледаше го как притичва към шофьорското място. Знаеше, че не е от мъжете, които обичат да ги возят.

— Помниш ли, когато ти казах, че аз ще шофирам собствената си кола? — попита Лиса студено, докато той се настаняваше зад волана.

Сини очи се срещнаха с кафяви.

— Искаш ли да караш?

— Не.

Скот протегна ръка за ключовете и тя му ги подаде.

— Когато искаш да караш, просто ми кажи. Ще се радвам да бъда просто пътник, скъпа.

— Такъв лъжец си. — Лиса закопча предпазния колан и се облегна назад, докато Скот потегляше.

Той ѝ се намръщи.

— Само когато се налага.

Стигнаха до улицата и спряха на светофара. Скот се наведе, за да я целуне. Не беше кой знае каква целувка, но въпреки това горещи вълни обляха тялото на Лиса.

Светофарът светна в зелено и Скот потегли, като се включи в задръстването, причинено от дъжда.

— За какво искаше да говориш с мен? — попита той.

Лиса си пое дълбоко въздух. Топлината, която бяха породили присъствието на Скот и целувката му, изчезнаха. Беше мокра и се чувстваше потисната.

— Барти е, нали? Той е виновен за случилото се със семейство Гарсия. Ти се досети. Затова започнала се дърпаш и да ми казваш да зарежа случая.

Известно време Скот не отговори нищо. Той просто караше, като се мръщеше на дъжда, който падаше върху автомобили, сгради и пътни настилки. Равномерното движение на предните чистачки и бръмченето на отоплителя на предното стъкло изпълваха тишината. Лиса го наблюдаваше и чакаше.

— Не мога да отрека, че фактите сочат към него — каза най-накрая той. — Но не съм напълно сигурен, че е замесен. Освен влизането с взлом, нямам друго доказателство, което да го свързва със семейство Гарсия. На този етап със сигурност нямам достатъчно улики, за да го обвиня.

— Но смяташ, че ще можеш да събереш доказателства? Затова се колебаеше за по-нататъшното разследване. — Лиса се сети за Катрина. Връзката с Мариса Гарсия не беше напълно ясна. Както бе отбелязал Скот, куклата приличаше и на Лиса. Но по времето, когато е била поръчана, тя още не е била родена. Очите ѝ не бяха сини, а и не си спомняше някога да е имала подобни дрехи.

Лиса имаше ужасяващото чувство, че изясняването на произхода на Катрина ще предостави на Скот необходимата връзка.

Бяха стигнали до ресторанта. Той паркира, изгаси двигателя и погледна към Лиса.

— Той е твой баща.

Тя отново усети как тревожното предчувствие я стиска за гърлото.

— Знам.

Скот взе чадъра от задната седалка.

— Не мърдай. Ще заобикаля откъм твоята страна.

Лиса кимна. Докато той вървеше под поройния дъжд към нейната врата, тя отвори и се приготви да излезе. Като протичаха с чадъра към вратата на ресторанта, те влязоха вътре.

Лиса обичаше този ресторант заради домашния уют, който предлагаше, и аромата на италианска кухня. Сега обаче тя едва забелязваше обстановката. Сервитьорката ги отведе до масата им и докато кръжеше нагоре-надолу с менюто, напитките и салатите, разговорът им се придържаше към по-обща теми. Когато останаха насаме, Скот погледна Лиса.

— Една част от медицинските регистри пристигнаха днес. Този на баща ти, на госпожа Марта и твойт. Все още ги проучвам, но вече открих нещо, което вероятно трябва да знаеш.

Лиса не смееше да попита. Тя остави хлебната пръчица, която се канеше да хапе.

— Какво?

— Яж си салатата. — Скот се увери, че тя го е послушала, преди да продължи. — Първо, имаш същата кръвна група като тази на баща ти. Това не позволява да се направи окончателно заключение, но означава, че не можем да изключим възможността наистина да си биологично дете на родителите си.

— Добре. — Тя чакаше и го гледаше как се храни. Достатъчно добре го познаваше, за да знае, че това не беше всичко.

— Очевидно си била болнаво дете, когато си се родила.

Тя се намръщи.

— Така ли?

— Не знаеше ли?

Лиса поклати глава.

— Никой никога не ми е споменавал за това.

— Била си преждевременно родена. Седмаче. Тежала си едва два килограма и двеста грама.

— Това го знам. — Лиса си спомни снимките, на които беше малко и сбръчкано новородено бебе в прегръдките на майка си. Бартисъщо беше сниман в болницата непосредствено след раждането.

— Според медицинския ти картон си била родена с АРПББ — Автозомно-рецесивна поликистична бъбречна болест. — Скот

рецитираше наименованието, сякаш се бе мъчил дълго време да го наизусти.

— Предполагам, че това е лошо.

Той кимна.

— Седемдесет и пет процента от бебетата, родени с такава болест, умират, преди да навършат една година.

— Така ли? — Лиса спря да се храни и се намръщи. — Винаги съм била абсолютно здрава. Поне доколкото си спомням.

Сервитьорката пристигна, за да замени салатите с основните ястия. Лиса вдъхна аромата на лазанята, която си бе поръчала. Знаеше, че няма да може да хапне много от нея. Стомахът ѝ се беше свил.

— Ти трябва да си от двайсетте и пет процента, които са късметлии. — Скот се нахвърли на спагетите си с кюфтенца. Очевидно бе гладен. Въпреки напрежението, Лиса не можа да не се усмихне на скоростта, с която чинията му се изпразваше.

— Никога не съм чувала за... Как го нарече?

— Нарича се АРПББ. Яж си лазанята.

— Не съм особено гладна. — Но тъй като той гледаше, вместо да се храни, Лиса реши да хапне малко. — Сигурно са ме излекували още когато съм била малка, защото не си спомням да съм лекувана от такова заболяване. Всъщност единствената болест, за която си спомням, е варицелата. Боледувах от нея, когато бях на шест.

— Много от децата, които оживяват, имат продължителни симптоми.

Лиса поклати глава и хапна отново под зоркия му поглед.

— Винаги съм била в перфектно здраве.

— Да, знам. Поне така си мислех.

— Ще попитам майка ми.

— Направи го. Любопитен съм да разбера какво ще каже.

Лиса се поколеба. Скот вероятно усети това, защото я погледна въпросително.

— Открих какво означава щампата на куклата ми. — Докато думите не излязоха от устата ѝ, тя не бе сигурна дали да му каже. Продължи почти неохотно. — Инициалите НМП, вписани в сърце.

Когато отново замълча, очите му се присвиха.

— Ще ми кажеш ли останалата част или трябва да гадая?

Тя отново се поколеба, защото в този момент информацията ѝ се видя като поредната крачка напред по наклонената плоскост, а вече не бе толкова убедена, че иска да продължи. В крайна сметка му разказа. Когато най-накрая приключи, вече излизаха от ресторанта. Дъждът бе спрял, но облаците надвисваха злокобно над тях. Навсякъде имаше локви, които проблясваха на уличното осветление. Горещината беше толкова осезаема, че сякаш минаваха през сауна. Бе само шест и половина, но сякаш вече се бе здрачило.

— Не искам да го правя — каза тя, докато Скот се качваше в колата. Той отново шофираше, но Лиса не бе в настроение да спори. Не последва отговор. Скот просто запали колата и излезе на улицата.

— Чуваш ли ме? — Тя обърна глава, за да го погледне. — Не искам да го правя. Да продължавам разследването. Искam да спрем с това още сега.

— Чух те. — Повечето от колите бяха с пуснати фарове и ярки жълти светлини профучаваха покрай тях. Скот гледаше строго. — Общо взето смятам, че това е умно решение.

Лиса замълча за момент. Пред очите ѝ изплуваха семейство Гарсия. Виждаше сцената от снимката в досието, на която Анджеа Гарсия приличаше на нейна близначка. Сърцето я заболя. Съвестта я гризеше. Знаеше, че нуждата ѝ да разбере какво се е случило с тях ще я измъчва цял живот. Но имаше други връзки, по-близки и неразрушими, които, без съмнение, стояха на първо място.

— Барти е — възкликна тя и склочи здраво ръце. — Не мога да го направя. Той е мой баща.

Думите прозвучаха като изтръгнати от нея.

— Знам. — Гласът на Скот беше тих. Тя знаеше, че той я разбира, и това ѝ носеше поне малко утеха.

— Презирам го. Той изостави майка ми и мен. На практика ме пренебрегва цял живот. — Тя се засмя. Това беше несигурен и гневен звук, в който нямаше и капка веселост. — Обадох му се този следобед, за да го попитам за куклата. Не отговори. Не върна обаждането. Когато става въпрос за мен, той просто не желае да знае. — Тя пое дълбоко дъх. — Не мога обаче да понеса мисълта, че може да бъде арестуван за убийство, още по-малко съден и осъден. Дори да се отърве, скандалът ще го съсипе, професионално и вероятно финансово. Ами семейството му? Другото му семейство. Не знам защо ми пука, че това би могло да

го разбие, но е така. — Погледът ѝ бе пълен със страдание. — Много ли е глупаво?

— Не е глупаво. Човешко е. Дявол да го вземе, аз продължавам дълбоко в себе си да си повтарям, че баща ми е свестен човек. — Разкривената му усмивка бе красноречива. Очите на Лиса се спряха на драскотината на бузата му, преди да срещнат неговите.

Бяха стигнали до болницата и Скот паркираше недалеч от входа.

— Предчувствах, че ще реагираш така, щом разбереш накъде отиват нещата.

— Това е грешка. Знам, че е грешка просто да обърнем гръб. Случилото се с Гарсия трябва да бъде разкрито. Те заслужават справедливост. — Лиса млъкна и си пое дъх. — Но този проклетник ми е баща.

Тя усещаше неприятната лютивина от напиралите сълзи и ядно се опита да ги потисне.

Скот изгаси двигателя, след което разкопча своя и нейния колан.

— Знам — каза той отново. Наведе се и я целуна. Тя уви ръце около врата му и се притисна към него, сякаш беше единствената опора на този свят.

По-късно, когато вече бе в стаята на майка си, а Скот си беше тръгнал заедно с Анди, Марта ѝ се усмихна.

— Е, Аналиса, кога смяташе да ми кажеш за Скот?

Лиса я погледна с изненада. Марта седеше в инвалидната си количка — сега сестрата смяташе за необходимо да я измъква от леглото поне за известно време през деня — а Лиса се бе свила на стола до нея и я хранеше. Според нея Марта изглеждаше по-добре. Всички тръбички и монитори бяха махнати и използваше кислородната маска само през нощта, но така беше от месеци насам. Беше облечена, бузите ѝ бяха възвърнали малко цвета си, а очите ѝ светеха. Трудно беше за човек да приеме, че всъщност състоянието ѝ се влошава. Стомахът на Лиса се свиваше при тази мисъл и тя се опитваше да я прогони. Съвсем скоро — вероятно когато майка ѝ приключи с вечерята си — тя трябваше да ѝ съобщи за утрешните планове да я преместят в клиника.

— Какво за Скот? — попита Лиса.

— Ти и той... — Гласът на майка ѝ заглъхна, но изражението не остави капка съмнение у Лиса. В този момент тя си спомни за бързата

целувка пред асансьора миналата вечер, на която приятелите на Марта бяха свидетели. Вероятно още на сутринта тези жени са загрели телефона на майка ѝ с обажданията си.

„Хваната съм“, помисли си тя, но това не я притесняваше особено.

— Добре, излизам със Скот — призна Лиса, въпреки че „излизам“ не беше точната дума. Нямаше намерение да навлиза в подробности пред майка си. — Не е кой знае какво. Смятах да ти кажа в някой от следващите дни. Еwentуално. Зависи дали щеше да продължи достатъчно дълго, че да си заслужава да се говори.

Нямаше нужда да оставя у Марта впечатлението, че това е безкраен романс. Не и преди самата тя да успее да преодолее изненадата си, преди страстта помежду им да утихне до нормално равнище, така че да може да види по-ясно бъдещето на тази връзка. В крайна сметка, планът ѝ винаги е бил да се върне обратно в Бостън...

— Кога... започна това? — Въпреки че Марта очевидно се опитваше да изглежда въздържана, тя изглеждаше, сякаш Лиса току-що ѝ е направила най-хубавия подарък. На лицето ѝ бе изписана наслада.

— На Четвърти юли. Бяхме в кънтри клуба и просто се... сближихме. — Цензурираната версия бе предостатъчна за майка ѝ, чието лице засия в усмивка.

— Толкова... се радвам. Винаги съм го... харесвала. Откакто ти се върна, си мисля, че той е идеален за теб. Трябва...

Една сестра почука на отворената врата и влезе в стаята. Лиса я погледна въпросително.

— Доктор Спенсър ме помоли да ви кажа, че е уредил линейка да закара госпожа Грант до „Уорли Сентър“ в десет часа.

Марта гледаше сестрата. При тези думи обаче тя се намръщи и се обърна към Лиса, която внезапно остави лъжицата с ябълково пюре.

— „Уорли Сентър“? — попита Марта. — Какво е това?

Знаеше какво е. Дори бяха обсъждали възможността един ден, когато болестта стигне до необратим край, да бъде настанена там. Но тя винаги бе искала да умре у дома и Лиса ѝ бе обещала да направи всичко възможно. Сега обаче това нямаше как да стане.

— Благодаря ви — каза Лиса на сестрата, която кимна и излезе от стаята. След това тя погледна към майка си.

— Утре те изписват. — Събра всички сили, и се опита да запази бодър тона си, сякаш се канеше да съобщи добра новина на майка си. — Тъй като не можем да се върнем в „Грейсън Спрингс“ за момента, доктор Спенсър препоръча „Уорли Сентър“.

Това не успя да заблуди Марта.

— Става... по-лошо, нали?

Лиса знаеше, че има предвид болестта. Цялото ѝ същество желаше да излъже, да отрече казаното от доктор Спенсър след резултатите от изследванията, да облекчи страха в очите на майка ѝ. Но преди време, когато се бе върнала у дома, тя ѝ беше обещала да не крие нищо от нея за болестта.

— Да — каза Лиса.

Лицето на Марта пребледня. Пръстите ѝ се впиха в облегалките на инвалидната количка.

— Щеше да се върнеш у дома утре, ако не беше пожарът — каза Лиса бързо, като приклепна пред количката. — Болестта все още не е прогресирала до такава степен, че да се нуждаеш от специализирана помощ. Просто не може да се върнеш у дома и...

— Краят приближава — довърши Марта вместо нея. Тя гледаше надолу към Лиса. Пръстите ѝ се бяха отпуснали, а изражението ѝ вече беше спокойно. — Няма нищо. Добре съм. Вътре в себе си... го знаех. Не ме е страх и... не искам да се притесняваш за мен. Просто... би ли ме завела у дома, Аналиса? Тази вечер. Само за малко. Страх ме е, че ще вляза... в онази клиника и повече никога няма да изляза.

— Майко...

— Моля те, Аналиса.

— Вали дъжд.

— Моля те.

ГЛАВА 30

— Това е... забавно. — Бузите на Марта отново си бяха възвърнали цвета, а лицето ѝ от дълго време не бе било по-оживено. — Никога преди не съм бягала... от болница.

Лиса знаеше, че привидната веселост на майка ѝ беше най-вече заради нея. Сърцето ѝ се късаше, но все пак успя да се усмихне. Бяха в „Ягуара“, Марта седеше на седалката до нея, а инвалидната количка — сгъната и прибрана в багажника. Ако майка ѝ не бе толкова лека, Лиса никога нямаше да успее да я вкара в колата сама. Но сега тя беше толкова малка, че преместването ѝ не изискваше повече усилия от това да вдигнеш дете. Вдигнатата облегалка на седалката и здраво стегнатият колан осигуряваха нейната безопасност. Лиса имаше един куп възражения против това пътуване, но не можеше да устои на молбата на майка си — тя никога преди не бе молила за нищо — нито на копнежа в очите ѝ. Освен това имаше ужасното предчувствие, че Марта е права. Едва ли някога отново щеше да излезе от клиниката.

Сърцето я заболя, когато призна истината пред себе си.

Тя караше през сгъстващия се мрак към „Грейсън Спрингс“. Слушаше пресекливите хълцукания на чистачките, които бе включила заради ситния дъжд. Гледаше неоновите сияния на моловете и мокрите улици, преструвайки се на безгрижна.

— Доктор Спенсър ще побеснее, ако разбере за това. — Лиса погледна укорително майка си.

Тя се изкикоти.

— Аз ще поема вината. — Обърна глава и се загледа през прозореца. — Толкова е хубаво да изляза от болницата. Би ли отворила прозореца? Искам... да помириша дъжда.

Лиса внимателно спусна стъклото на своя прозорец до половината. Реши да не отваря този на майка си, защото не искаше вятърът да духа в лицето ѝ. Топлият, влажен въздух, миришещ на почва, нахлу в колата и разроши косата на Марта. Тя вдиша дълбоко.

— Обичах... дъждовните нощи. Ти се роди в такава нощ.

— Така ли?

— Да. Спомням си как баща ти ме закара спешно до баницата в дъжда. Ти се роди преждевременно. Бях... толкова уплашена. Но и развълнувана. Толкова развълнувана... от предстоящото майчинство.

— Бях ли болна, когато се родих? — Въпросът изгаряше съзнанието на Лиса от момента, в който Скот ѝ каза за медицинския ѝ картон, но не искаше да го зададе ненадейно на майка си. При възможността обаче, която ѝ се удаде сега, тя не можа да устои. — От нещо, наречено АРПББ?

Марта я погледна с изненада.

— Откъде знаеш? Точно така беше. Когато се роди, изглеждаше... добре. Беше мъничка, но реших, че това... е нормално. Всички мислеха така. На следващия ден обаче... ми казаха, че имаш сериозно заболяване. Нещо, свързано с бъбреците ти. АРПББ. Никога не бях чувала за тази болест. Казаха, че може да не оживееш. Повечето бебета, страдащи... от това, умирали. — За момент тя замлъкна. Лиса я погледна и забеляза, че лицето ѝ е посивяло.

— Майко... — каза тя остро, като се опасяваше, че нещо не е наред.

— Добре съм. — Марта също я погледна. — Просто си спомнях. Беше най-лошият момент... в живота ми. Бях толкова... уплашена. Ако беше умряла, и аз щях да умра.

— Но не съм. Възстановила съм се.

Марта се усмихна.

— Да. Слава богу. Молах се. Заставах на колене пред люлката ти и молах Господ... да не ми отнема дъщерята. Лекарите казаха, че няма начин... да се разбере дали ще оживееш или не. Три четвърти умирали... до няколко месеца. Искаха да те задържат в болницата, но аз те отведох у дома. В „Грейсън Спрингс“. Това беше правилното решение. Мама и татко се грижеха... и за двете ни. Не се отделях от теб. Държах те, плачех и се... молах. Молах се ден и нощ. И ти се справи. Добре си. Беше... чудо, Аналиса. Чудо и за двете ни.

— Никога не си ми казвала.

— Мразех да си припомням. Беше... ужасно. А и ти се възстанови. Страх ме беше да не те урочасам. Боях се, че ако говоря затова... или си мисля, ще предизвикам отново болестта. — Тя се

усмихна. — Звучи глупаво, нали? Но бях толкова уплашена. А ти беше толкова здрава. Освен варицелата, почти... не си боледувала.

Вече бяха извън града и се движеха по пътя за окръг Удфорд. Тук, където нямаше никакво улично осветление, беше тъмно като в рог и Лиса пусна дългите светлини. В огледалото за обратно виждане се виждаха още две коли — едната наблизо, другата по-далеч. Дъждът се усиляваше и една капка падна на рамото ѝ. Ако беше сама, щеше да затвори прозореца, но майка ѝ харесваше миризмата.

— Все пак варицелата беше тежка. — Лиса се опита да разведри настроението. — Спомням си, че имах чувството, че кожата ми гори, толкова много ме сърбеше.

— И непрекъснато искаше... да се чешеш. Трябваше да ти правя бани със сода бикарбонат.

— От това още повече ме сърбеше!

Марта се разсмя.

— Баните трябваше да предизвикат обривите, за да се възстановиш по-бързо.

Лиса също се засмя.

— Това си беше мъчение, майко. На собственото ти дете. Трябва да се засрамиш.

Наближаваха моста, който бележеше границата с окръг Удфорд. Лиса виждаше вече ниските каменни стени, които се извиваха като дъга на фона на нощното небе. Под моста реката течеше, черна като петрол. Нивото ѝ се бе покачило почти до брега. Още малко дъжд и щеше да прелее.

— Радвам се за теб и Скот — каза майка ѝ. — Това, което най-много ме притесняваше, беше... мисълта, че ще останеш сама, когато си отида.

Лиса ѝ хвърли бърз и начумерен поглед.

— Все още не отиваш никъде. А колкото до Скот и мен, тепърва ще разберем какво ще се получи.

— Ще ми се... — започна майка ѝ, но внезапно спря, тъй като нещо удари силно колата отзад. Лиса изпищя. „Ягуарът“ се изстреля напред. Скърцащ звук на метал раздра нощта.

От внезапния силен удар главата на Лиса отскочи назад. Очите ѝ се разшириха. Сърцето ѝ заби лудо. Ръцете ѝ стиснаха волана и тя инстинктивно натисна спирачките. Гумите изсвистяха. Задната част на

колата започна да поднася по мократа настилка. Миризма на горяща гума нахлу през прозореца.

— Аналиса! — извика майка ѝ.

Завладяна от ужас, Лиса рязко завъртя волана надясно, към средата на пътя. Може би щеше да овладее колата, ако задните гуми не бяха се отлепили от земята. Колата се друсаше, клатеше и буксуваше върху хлъзгавата трева. Високите дървета, които ограждаха пътя, се изправяха опасно близо. Кракът на Лиса натискаше яростно спирачката. Обля я вълна на ужас, когато усети нещо в спирачките да се чупи. В този момент педалът под крака ѝ пропадна и тя не усещаше вече никакво съпротивление.

„Спирачките не работят.“

Не можеше да повярва. Времето замря. Пулсът ѝ се ускори, устата ѝ пресъхна. Кракът ѝ все още натискаше безполезния педал на спирачките, а ръцете ѝ се бореха с волана. Внезапно обаче тя разбра, че е абсолютно безпомощна. Колата бе извън контрол. Докато се движеха бясно, краят на моста мина внезапно покрай предното стъкло. Друг автомобил се появи пред погледа ѝ под прав ъгъл на „Ягуара“. Фаровете му блестяха. Те полетяха назад към нищото. С ужас Лиса забеляза, че гледа назад, откъдето бяха дошли. На фона на нощното небе се открояваха силуетите на дървета, полета и насрещни фарове.

„Ягуарът“ се преобърна с капака надолу и падна. Лиса чу крясъци — своите и на майка си. Само секунда преди да се ударят, смразена от ужас, тя осъзна, че падат в реката.

Нещо я удари силно в лицето. Пред погледа ѝ се появиха звезди, но струя хладна вода, проникваща през отворения прозорец, вля адреналин в кръвта ѝ и я върна в съзнание. Това, което я бе ударило, беше въздушната възглавница. Намираха се в реката. Колата се пълнеше с вода и потъваше със задната част. Светлината на фаровете се извисяваше все повече към небето. На фона им се виждаха блещукащите сребристи капчици дъжд. Вътре в колата беше тъмно, клаустрофобично и страшно. Лиса видя, че задната седалка вече е почти потопена във водата. Колата потъваше бързо.

Смразяваща паника обхвана цялото ѝ същество.

— Майко! — извика тя и обърна очи към Марта, в опит да се освободи от предпазния колан. Майка ѝ бе призрачно бледа фигура, отпусната на седалката като кукла. За части от секундата Лиса

помисли, че е в безсъзнание или дори мъртва, но в този момент Марта обърна глава към нея. Очите ѝ проблясваха в тъмнината и Лиса усети облекчение. В най-добрия случай им оставаха само няколко минути. Тя натисна клаксона, като се надяваше някой да чуе и да разбере, че са паднали в реката. Зад тях имаше коли. Къде бе отишъл автомобилът, който ги удари? Трябваше да е наблизо. Тя извика за помощ през прозореца, като междувременно се бореше с предпазния колан. Ръцете ѝ трепереха, пръстите ѝ бяха несръчни, а закопчалката на колана не искаше да се освободи. Между предните седалки се плискаше вода, която бързо се покачваше и поглъщаше колата. Тъмна и клокочеща, тя се опитваше да ги засмуче надолу.

— Аналиса. — Очите на майка ѝ бяха вперени в лицето на Лиса. Въздушната възглавница висеше отпусната пред нея. Пръстите ѝ трепереха в скута.

— Ще те измъкна. — Като се бореше да запази спокойствие, Лиса успя да разкопчае колана си и сграбчи този на майка си. Колата потъваше бързо. Водата заливаше вече арматурното табло. Бяха потопени до кръста. Времето изтичаше.

— Не. — Гласът на Марта беше пресипнал и почти не разпознаваем. Очите ѝ бяха потъмнели от ужас. — Всеки момент... ще потънем. Остави ме. Така или иначе умирам. Аналиса...

— Няма да те оставя. — Гласът на Лиса беше пламенен. Ръцете ѝ бяха под водата и се бореха с колана. — Мамка му, защо не иска...?

Тя обърна глава към прозореца и извика отново за помощ.

Предпазният колан се откопча. Водата достигаше до нивото на гърдите и продължаваше да приижда през отворения прозорец. Лиса усещаше струята върху гърба си. Оставаше им малко време.

„Мили боже, ако не се измъкнем оттук, ще се удавим.“

Стори ѝ се, че в далечината се чуват сирени.

Водата се издигаше към раменете ѝ и покриваше брадичката на майка ѝ. Марта дишаше тежко, а лицето ѝ изглеждаше мъртвешки бяло в мрака. Сипкавият звук дишането ѝ изпълваше тясното пространство. Обезумяла от ужас, пищяща с цяло гърло за помощ, Лиса събра сили, сграбчи ръката на майка си и я придърпа върху арматурното табло.

„Трябва да се измъкнем.“

Ако наистина бе имало сирени, вече не ги чуваше. Не чуваше нищо друго, освен пулсиращата кръв в ушите си. Водата се покачваше

бързо. Беше топла като живо същество. Само главата на Лиса се подаваше вече над водата. Освободена от хватката на предпазния колан, Марта се носеше с лице към тавана. Водата пое тежестта ѝ и това направи придвижването ѝ по-лесно. Задъхана, Лиса сграбчи края на отворения прозорец и придърпа себе си и майка си към него. Усещаше, че не им остават повече от няколко секунди. Задната част на колата потъваше към дълбините на реката.

— Помощ! Във водата сме! — извика тя в нощта.

„Прекалено късно е. Колата потъва.“

Тя инстинктивно усещаше това. Нямахше време да крещи или да мисли, трябваше да излязат от колата, тъй като водата вече достигаше покрива. Лиса си пробиваше път през нахлуващия поток. Мръсната вода проникваше в устата ѝ и я давеше. Яростната ѝ атака почти я заслепяваше. Тя плъзна първо главата и раменете си през прозореца. Сграбчи горната част на рамката с една ръка и се оттласна с крака от седалката, така че главата ѝ почти се подаде над повърхността. Пое си жадно въздух, решена да не се отказва, и стисна отчаяно китката на майка си. Между горния край на прозореца и реката оставаха само няколко сантиметра. Не можеше изобщо да види Марта. Виждаше само черната вода, която нахлуваше в колата, и проблясък от покрива на „Ягуара“, който се носеше над повърхността като черупката на костенурка. Усещаше, че майка ѝ не се движи. Дори вече не се опитваше да стисне ръката на Лиса. Беше отпусната като... като труп. Тази мисъл накара Лиса да застине от страх.

— Майко! — извика тя, но Марта не отговори. Оставаше ѝ единствено да се моли майка ѝ да е в такава позиция, че да може да си поема въздух. Вече беше излязла от колата. Придържаше се за рамката на прозореца и риташе с крака като обезумяла, за да се задържи над водата. Сърцето ѝ биеше лудо от страх и напрежение. Като използва колата за опора и мобилизирайки всичките си сили и воля, които имаше, тя най-накрая успя да издърпа майка си навън през прозореца и да задържи главата ѝ над водата. Но очите на Марта бяха затворени, устните — също. Главата ѝ бе отпусната назад, така че само бледият овал на лицето ѝ се виждаше над черната вода. Крайниците ѝ се носеха като мокри ленти.

— Майко! — извика Лиса ужасена, но Марта остана безмълвна. Костваше ѝ неимоверни усилия да предпази майка си да не потъне.

Смътно осъзнаваше звука от плискаща се вода и приближаващите сирени, примигването на сини светлини. Вниманието ѝ беше изцяло върху майка ѝ. С една част от съзнанието си тя знаеше, че идва помощ, но се боеше, че е прекалено късно.

Чу се силно бълбукане и колата потъна. Просто така. Стана толкова бързо. Лиса все още се държеше за рамката на прозореца и трябваше да го пусне. Внезапно тя усети цялата тежест на Марта и направи усилие да се задържи над водата, да плува. Водовъртежът от потъването на колата обаче я повлече надолу. Беше безпомощна. Засмука я с такава сила и неочакваност, че тя изпусна китката на майка си.

„Не!“

Протягаше ръце във всички посоки като луда. Опитваше се да намери Марта отново, но не виждаше нищо в тъмните глъбини на реката. Беше на косъм от удавяне и трябваше да се откаже. Бореше се да изплува на повърхността и да си поеме въздух, докато дълбоко в нея един глас не спираше да крещи.

ГЛАВА 31

Минаха часове, преди да открият тялото на майка ѝ. Лиса стоеше на брега на реката през цялото време, увита в одеяло, което някой бе наметнал на раменете ѝ. Тя трепереше, докато тялото ѝ не превъзмогна студа; плачеше, докато не ѝ останаха повече сълзи. Беше непреклонна в отказа си да си тръгне. Точно разговаряше с полицаите и им разказваше за инцидента, който според тях беше катастрофа, при която другата кола, вместо да спре, бе избягала от местопроизшествието, когато пристигна Скот. Той бе повикан от полицията по нейно желание и пристигна петнайсет минути след изваждането на Лиса от водата от полицаи, който уви въже около едно дърво и влезе при нея, като рискуваше собствения си живот.

Веднага щом видя Скот, тя се разтопи в прегръдката му. Той остана до нея през цялото време. Успокояваше я, когато плачеше, разговаряше със спасителните екипи, така че тя да не чуе, грижеше се медиите да стоят далеч от нея.

Дъждът бе спрял, но нощта остана тъмна и облачна. Подухваше лек ветреца. Той носеше миризма на река, миризма, която караше Лиса да се вцепенява от ужас. Тя не можеше да откъсне очи от водата, нито да престане да мисли за страшната картина, в която майка ѝ се губеше в дълбините. От двете страни на пътя бяха спрели колите на полицията и спасителните екипи. Сигналните им светлини проблясваха като цветни искри в мрака. Около тях бяха камионите на телевизията. Техните прожектори осветяваха местопроизшествието за зрителите си, които гледаха на живо спасителната операция. Лиса знаеше, че ги дават по телевизията, защото пристигна Нола. Запъхтяна и смаяна от случилото се, тя дойде да подкрепи приятелката си. Джоел също дойде с баща си, както и Робин, Анди, Лин — всички, които Лиса и майка ѝ познаваха. Районът бе отцепен, защото хората се трупаха на брега и гледаха с ужас как лодките на спасителните екипи претърсват водата с прожектори, а хеликоптери кръжат над главите им.

Лиса разчиташе най-вече на Скот. Той беше до нея, когато една от лодките обяви по радиостанцията, че са открили трупа на майка ѝ. Той я подкрепяше, когато изнесоха тялото на брега, когато установиха смъртта на Марта и я отнесоха. Той я заведе у дома, въпреки че Нола, плачещата Робин и Анди настояваха те да останат с нея. Лиса просто поклати глава в отговор и тръгна със Скот. Разчиташе на силата му и инстинктивно търсеше утеха у него. Скот я вкара в банята да си вземе горещ душ, повика лекар, даде ѝ успокоителни и я сложи да спи. Той самият също легна до нея, прегърна я и я остави да плаче на рамото му, докато накрая не заспа от изтощение. Отново Скот бе до нея, когато се събуди. Приготви ѝ бъркани яйца с препечена филийка и се увери, че ги е изяла. Придружи я до погребалната агенция, за да организират погребението. Беше неотлъчно до нея в първите ужасни дни след смъртта на майка ѝ.

Ако не бе Скот, Лиса нямаше да се справи. В този тежък момент тя се осланияше на твърдостта на характера му.

След първите два дни Скот трябваше да се върне на работа, но преди това се погрижи Лиса да не остава сама. Това означаваше, че в апартамента му — голям и просторен, на втория етаж на някогашен склад, сега превърнат в жилищна сграда — винаги имаше хора. Нола дежуреше по четири часа на ден. Всъщност именно тя бе причината Лиса да направи едно малко обезпокоително откритие. Нола донесе няколко албума със снимки. Докато ги разглеждаха, за да изберат подходяща снимка на Марта, която да бъде изложена на погребението, Лиса откри свои снимки, на които беше надве или три години. Седеше на предното стълбище на „Грейсън Спрингс“, а в краката ѝ лежеше запъхтяно куче. То бе голямо и черно, същински двойник на кучето от снимката на семейство Гарсия. Майка ѝ бе грижливо надписала снимката: „Аналиса и Луси“.

Значи в крайна сметка е имало куче на име Луси, въпреки че очевидно то е принадлежало на нейното семейство, а не на Гарсия. Това бе още едно смущаващо съвпадение, което обаче скоро бе забравено, тъй като Лиса трябваше да съсредоточи всичката си енергия, за да преживее следващите няколко дни.

Нола не беше единствената, която ѝ правеше компания. Робин и Анди, съсипани от мъка почти колкото нея самата, на практика се настаниха в апартамента. Най-парадоксалното бе, че в опит да ги

утеши, Лиса намери утеха за самата себе си. Джоел също я навести, но от уважение към паметта на майка ѝ двамата със Скот се държаха като цивилизовани хора. Бартисе отби заедно с Джил и момчетата и остана половин час — задължителното време, което изискваше благовъзпитанието при изказване на съболезнования. За първи път в живота си Лиса бе благодарна, че има второ семейство, тъй като тяхното присъствие възпрепятства по-продължителния разговор с баща ѝ. Тя нямаше сили за това, предвид ужасните неща, които знаеше за него и в които бе вече почти сигурна. Той, изглежда, също не изгаряше от желание да говори с нея. Джил и синовете ѝ бяха натоварени с тежката задача, а няколкото думи, които си размениха с Бартисе, породиха чувство на неудобство и у двамата.

Посетиха я и други приятели, които носеха цветя, картички и други знаци на съчувствие. Чейс влизаше и излизаше, както и останалите хлапета, Ринко и Янцен. Братът на Скот — Райън — когото Лиса едва си спомняше, се отби няколко пъти. Приятелите на Марта бяха до един там. По-голямата част от работещите в прокуратурата също се отбиха, което означаваше, че всяка надежда да се запази връзката на Лиса и Скот в тайна се изпари. Всъщност това изобщо не я интересуваше в момента. Беше прекалено съсипана от скръбта, за да се вълнува от странични неща. Скот също не показваше признаци на притеснение.

Дори и да се окажеше, че има проблем, той можеше да почака да мине погребението, да отшуми медийното оживление, а полицията да открие и залови виновника за катастрофата. Все още не бе ясно в какво ще бъде обвинен шофьорът беглец. Задължителната аутопсия, за която Лиса не се осмеляваше дори да мисли, установи, че Марта не се е удавила. Сърцето ѝ просто не бе издържало на стреса от катастрофата. Предвид физическото ѝ състояние, обвинението по-скоро щеше да бъде в непредумишлено убийство, отколкото в убийство. Освен ако...

— Ами ако не е било злополука?

Това подозрение се въртеше в главата на Лиса още от момента, когато „Ягуарът“ бе ударен, но ѝ отне дни, докато го изрече на глас. Беше неделя вечерта, почти единайсет и половина. Погребението щеше да бъде на следващия ден в пет часа. Тя бе прекарала по-голямата част от деня в погребалната агенция, където Марта лежеше, положена в затворен бронзов ковчег, при избирането, на който бе

помогнал Скот. Неспирна опашка от хора, дошли да изкажат своите съболезнования, се извиваше през целия ден. В десет часа Скот бе извел Лиса, независимо че продължаваха да пристигат хора. Сега тя седеше свита в единия ъгъл на дивана и сменяше телевизионните канали. Опитваше се да намери нещо за гледане, различно от новините, които редовно информираха за развитието по случая с инцидента, отнел живота на собственичката на прочутата ферма „Грейсън Спрингс“. Диванът, както и креслата от двете му страни, бе от черна кожа. Телевизорът бе плазмен, двацет и два инча, закрепен на една от голите тухлени стени. Няколко високи прозореца с вдигнати щори гледаха към блещукащия хоризонт на Лексингтън. Силно лакираният под и няколкото стъклени масички допринасяха за модерния облик на апартамента. Имаше две спални — една, в която Лиса и Скот спяха, и друга, която бе превърната в кабинет — и две бани. Всичко бе семпло и модерно — перфектното ергенско жилище, в което сега Лиса се чувстваше като у дома си.

— Катастрофата ли? — Скот се появи откъм малката кухня. И двамата се бяха изкъпали и преоблекли след връщането си от погребалната агенция. Скот носеше сив анцуг и бяла тениска, която прилепваше към мускулестите му гърди, а Лиса бе облечена в тънка памучна нощница и син хавлиен халат, който бе взела от Скот и носеше плътно пристегнат около талията си. Косата ѝ бе разпусната, краката — боси. — Възможно е. Но проверих и се оказа, че баща ти е бил на благотворителен бал същата нощ. Стотици хора са го видели там.

Отговорът му показваше, че и той е подозирал нещо и беше потвърждение на това, че ако инцидентът не е бил наистина инцидент и смъртта на майка ѝ е била умишлено причинена, то най-вероятната причина е връзката на Лиса със случая на Гарсия. Това, от своя страна, правеше баща ѝ основен заподозрян.

Мисълта раздираше душата на Лиса. Сърцето ѝ се изпълваше с тревога.

— Не мисля, че той самият би направил нещо подобно.

— Не, вероятно не.

— Ако е бил замесен, значи той е убил майка ми. — Гласът ѝ трепереше. — Ако той го е направил или ако е накарал някой да го

направи, искам да го разоблича. Заради Гарсия и всичко останало. Не ми пука, че ми е баща.

— Ако е направил нещо, което да причини смъртта на Марта, това променя нещата — съгласи се Скот, застана до дивана и погледна към Лиса. — Вече проверявам тази възможност. Имаш ми доверие, нали?

Тя кимна. Всъщност би му се доверила за абсолютно всичко.

— Тогава спри да се притесняваш за това. Ще те държа в течение. — Скот седна на дивана до нея и взе дистанционното от ръката ѝ. — Искаш ли да гледаме филм?

Лиса го погледна. Едната му ръка бе повесена небрежно зад гърба ѝ, краката му бяха изтегнати напред, косата му беше разрошена, брадата му бе неизбръсната. Имаше уморен вид. Това не я учудваше. Предстояха няколко големи процеса, текущата работа в прокуратурата не спираше, а през последната седмица стоеше буден заедно с нея през по-голямата част от нощта, защото бе спряла успокоителните, а без тях не можеше да спи. Когато все пак успееше да заспи, тя се будеше с писъци.

Гледането на филми късно през нощта се бе превърнало в навик и за двамата.

Лиса се сгуши в него и положи глава на рамото му. Скот сведе поглед към нея, прегърна я и ѝ се усмихна.

— Толкова си добър към мен — каза му тя. — Благодаря ти.

— Няма нужда да ми благодариш. — Гласът му беше малко сух. Той отново насочи поглед към телевизора. — Какво ще кажеш за „Денят на независимостта“?

— Звучи добре. — Вече бе разбрала, че Скот се увлича по екшъните. Настанявайки се удобно, тя се приготвила прекара следващия час и половина в почти пълно вцепенение, което все пак бе за предпочитане.

Когато финалните надписи вече течаха, беше заспала. Даде си сметка за това чак щом усети Скот да я вдига. Очите ѝ се отвориха, но срещнаха единствено непрогледен мрак, който я накара да изпадне в паника.

— Всичко е наред. Филмът свърши, ти заспа и те пренасям в леглото. — Гласът на Скот ѝ вдъхна спокойствие. Той я носеше. Успя да го види, когато очите ѝ привикнаха с мрака, и обви ръце около врата

му. Нищо лошо не можеше да ѝ се случи, щом Скот бе там. С тази мисъл тя отново заспа, победена най-накрая от едноседмичното изтощение.

Сънува бялото като платно лице на майка си, която се носеше към черните дълбини на реката. Събуди се и се изправи, разтреперана и задъхана.

— Лиса? — Гласът на Скот бе сънен. Тя се огледа. През прозорците проникваше достатъчно светлина, за да може да вижда, въпреки че според будилника до леглото часът бе три и двайсет и две, а стаята бе тъмна. Скот лежеше с глава на възглавницата, завит през кръста, и гледаше към нея. Тя склочи ръце и се опита да овладее истерията, която я бе завладяла. Нямаше смисъл и двамата да прекарат поредната безсънна нощ.

— Добре съм. Заспивай. — Гордееше се с твърдостта на гласа си.

Скот издаде звук, подобен на сумтене и смях. Придърпа я обратно до себе си. Тя прие утехата, която ѝ предлагаше. Остави се да я придърпа и уви ръка около кръста му. Усещаше топлината и безопасността, излъчващи се от него. Оказа се от идеята да се бори със страданието сама и се сгуши в него.

— Кошмар ли сънува? — попита Скот.

Тя кимна и пое дълбоко дъх.

— Липсва ми. — Не можа да се сдържи. Гласът ѝ трепереше. — Цял живот бе до мен. Тя беше единственото истинско семейство, което имах.

— Грешиш — каза Скот. — Имаш мен.

Лиса затвори очи.

— Тя те обичаше.

— Знаеш ли, че ме помоли да се грижа за теб? Една вечер в болницата, когато ти беше заета да разговаряш с Любовника в коридора. Обещах ѝ да го направя. — Той замлъкна и Лиса усети леко напрежение в него. — Тя знаеше, че съм влюбен в теб, преди аз самият да го разбера.

Очите на Лиса се отвориха. За момент спря да диша. Взираше се в него. Щеше ѝ се да е малко по-светло, за да може да види изражението му, а не само смътните очертания на лицето и проблясването на очите му.

— Какво каза току-що? — попита тя едва-едва.

— Чу ме. Влюбен съм в теб.

— Влюбен си в мен. — Думите ѝ прозвучаха по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос. Беше изненадана и все пак не напълно. Връзката, която винаги бе съществувала между тях, химията, дори пререканията и периодите на ненавист не можеха да бъдат нищо друго, освен...

— Мили боже, Скот.

Тялото му все още бе напрегнато.

— Мили боже, Скот? Какво, по дяволите, трябва да означава това?

Лиса си пое въздух.

— Означава, че и аз съм влюбена в теб — каза тя отчетливо и уверено. Обгърна врата му с ръка, плъзна се върху тялото му и го целуна.

— Обичам те — каза Скот шепнешком и притисна устни в нейните. Ръцете му я хванаха здраво и я търкулнаха на леглото. Двамата избухнаха в пламъци от страст, които изпепелиха всички други чувства.

За първи път след смъртта на майка си Лиса спа, необезпокоявана от никакви сънища и сгушена в прегръдките на Скот.

Погребението беше мъчително. Единственото, което я крепеше да не рухне напълно, беше присъствието на Скот. Църквата бе претъпкана с хора, а отвън — окупирана от медиите. На гробищата полицията едва удържаше телевизионните екипи настрана. По-късно всички отидоха в кънтри куба, където бе следпогребалния прием. Обикновено той се провеждаше в дома на покойника, но за всички бе ясно, че това не би могло да се случи при дадените обстоятелства. Лиса стоеше в трапезарията, облечена в черна рокля без ръкави. Очите ѝ бяха зачервени, но вече не плачеше, защото не ѝ бяха останали сълзи. Опитваше се да поддържа учтив разговор с една от приятелките на майка си, когато Скот дойде при нея.

— Бихте ли ни извинили за момент? — каза той на възрастната дама, която му се усмихна почтително. Това не учуди Лиса, тъй като в черния костюм той изглеждаше неустоим. Скот я хвана за ръката и я

поведе към един от задните коридори, където можеха да останат насаме, като се изключеше персоналът.

— Какво има? — Отне ѝ известно време, докато забележи сериозното му изражение, което я накара да се разтревожи.

— Детектив Уотсън се обади току-що. Искане да отидем в „Грейсън Спрингс“ възможно най-бързо. — Скот се поколеба. Ръката му се плъзгаше неспокойно надолу-нагоре по нейната. — Открили са скелет на бебе, заровен в градината.

ГЛАВА 32

Когато стигнаха до „Грейсън Спрингс“, вече се беше събрала тълпа. Лиса почти се зарадва на това. Изненадата от броя на хората, които видяха зад къщата, и колите, паркирани на алеята и моравата, намали болката при вида на дома ѝ. Той ѝ напомняше толкова много за майка ѝ, че само като го гледаше, я заливаше вълна от скръб.

„Стегни се“, заповяда тя сама на себе си, когато усети очите си да се наливат с парещи сълзи. Последното нещо, което искаше, беше да се разплаче пред непознати или пред телевизионните камери.

Освен полицейските коли, една линейка и два вана, които Лиса реши, че принадлежат на криминалозите, имаше камиони на три различни телевизионни канала. Виждаха се и още камиони, които навярно бяха на строителните работници, които все още бяха там, въпреки че работата им със сигурност бе прекратена поради зловещото откритие. Колите на събралото се множество зяпачи също бяха паркирани наоколо.

Скот мина през тревната площ и продължи към страничната част на къщата, за да паркира възможно най-близо до мястото, където бе открит скелетът. Двамата с Лиса извървяха пеша остатъка от пътя до задната градина, където дузина полицаи се суетяха. На медиите очевидно им бе забранено да се доближават, защото операторите снимаха отстрани. Една от репортерките разпозна Лиса и я покани даде интервю. Лиса поклати отрицателно глава и продължи да върви. Градината бе оградена с полицейска лента, но Скот я повдигна и двамата минаха под нея. Близко до задната веранда няколко строителни работника с каски в ръка разговаряха с полицейски служител, който си водеше записки. Ръководителят на строителната бригада, Бил Бруин, с когото Лиса бе разговаряла няколко пъти, ѝ помахаша. Жълт булдозер бе зарязан близо до „Градината с бебето“. Когато приближиха, Лиса забеляза, че част от тухлената ограда бе съборена, а фонтанът — паднал. Жена от екипа криминалози в син работен гащеризон снимаше мястото, където се издигаше преди фонтана, а двама мъже, също в

сини работни гащеризони, бяха коленичили пред дупката, която се беше отворила. Розите наоколо бяха напълно разцъфнали. Когато Лиса и Скот стигнаха входа на градината, тя забеляза, че ароматът им е посилен от обикновено. Това се дължеше на факта, че голяма част от розовите храсти бяха смачкани.

Детектив Уотсън гледаше надолу към дупката. Когато Лиса и Скот наближиха, той вдигна поглед и се запъти към тях. Тримата се срещнаха на няколко метра от мястото, където екипът криминолози работеше усърдно.

— Госпожице Грант. Бюканън. — Той кимна на Лиса и се ръкува със Скот. Изражението му беше мрачно. — Първо, моите най-искрени съболезнования за загубата на майка ви.

— Благодаря.

— Какво открихте? — попита Скот рязко.

— Както ти казах по телефона: скелет на бебе. Бе заровен под фонтана. Шофьорът на булдозера изгубил контрол, минал през тухлената стена и се забил във фонтана. Когато преместил машината, видял скелета. — Очите на Уотсън се спряха върху Лиса. — Чували ли сте някога за погребано бебе в градината ви, госпожице Грант?

Лиса поклати глава. Смразяващ студ премина през цялото ѝ тяло. Ако имаше заровено бебе в градината, чие бе то? Имотът бе принадлежал на семейството на майка ѝ от поколения.

— Не.

Скот я хвана под ръка и тя усети силата му.

— Колко време е престоял там? — попита Скот детектив Уотсън.

— Криминолозите ще кажат това. Госпожице Грант, от колко време е тук този фонтан?

Тя не можеше да си спомни да е виждала някога задния двор без „Градината с бебето“ или фонтана.

— Откакто се помня. — Лиса си пое дълбоко въздух. Денят бе дълъг и тежък. Беше толкова уморена, че започваше да се чувства замаяна. — Трябва да попитате Робин. Или Анди. Госпожа Бейкър и господин Фрай.

— Ще го направя. Те живеят в къщата на управителя, нали? Май в момента няма никой. Опитах се да се свържа с тях на мобилните им телефони, но не отговарят.

Лиса бе загубила своя телефон заедно с дамската си чанта и други принадлежности в катастрофата. Без него тя не можеше да провери колко е часът, но знаеше, че трябва да наближава девет. Робин и Анди можеха да са навсякъде, но преди пожара в къщата те почти винаги си бяха у дома по това време. Анди имаше навика да си ляга рано.

— Бяха на погребението по-рано днес. — Гордееше се, че успя да каже това, без да се разтрепери. — Сигурно са се отбили някъде по пътя за вкъщи.

— Колко годишно дете разбираш под „бебе“? — попита Скот.

Детектив Уотсън го погледна.

— Било е пеленаче. Хората ми твърдят, че е родено живо. Не е било мъртво раждане или пометнат плод. Ще трябва да изчакаме лабораторните изследвания.

— Как е умряло детето? — попита Лиса.

Уотсън сви рамене.

— Ще стане ясно след изследванията.

— Момче или момиче? — Скот гледаше към дупката зад детектива. Лиса проследи погледа му и видя как изваждат малък череп. Изведнъж усети, че ѝ прималява.

— Момиче.

— Скот. — Лиса едва се държеше на краката си. — Ще отида да седна на стената за малко.

Той я погледна и кимна. Изражението на лицето му бе замислено. Пусна ръката на Лиса и тя обърна гръб на ужасяващата гледка. Запъти се към ниската част на оградата, близо до входа. Слънцето бе залязло вече и здрачът се сгъстяваше, но розови и оранжеви сияния все още обагряха небето над хоризонта. Беше горещо и задушно. Няколко звезди вече се очертаваха като диаманти върху моравото небе. Лиса седна на топлата тухлена стена и се загледа в познатата и обична обстановка наоколо. Прииска ѝ се да зарови глава в скута си и да заплаче.

„Майко.“

Тя стисна ръце в юмруци и се съсредоточи върху това, което бе тук и сега — бебето в градината. Беше ужасно, но поне ѝ помагаше да не рухне под тежестта на скръбта. Бе замаяна и ѝ се гадеше. Главата ѝ щеше да експлодира. Погледна към Скот и забеляза, че двамата с

детектив Уотсън се бяха преместили. Взираха се в отворената кутия, в която бе поставен скелетът, потънали в разговор.

Лиса погледна назад към къщата и потръпна. Видя Робин през кухненския прозорец. Червената ѝ коса не можеше да се сбърка. Огледа се с намерението да предупреди детектив Уотсън, но той все още разговаряше със Скот. Реши вместо това да отиде и да каже на Робин, че детективът иска да говори с нея.

Тя се изправи и се запъти към къщата, като махна с ръка на строителните работници, които очевидно един по един даваха показания. Усети, че някой я наблюдава, и погледна наляво, откъдето я следеше телевизионна камера. Това я накара да побърза. Качи се по стълбите, прекоси верандата и влезе в кухнята. Усети познато и същевременно неприятно чувство.

Майка ѝ не бе там.

„Просто трябва да продължиш напред.“

— Робин? — викна Лиса, докато прекосяваше кухнята. — Робин?

Къщата беше мрачна и притихнала, сякаш страдаше за своята господарка. Лиса влезе в трапезарията и като не намери Робин, се запъти към стаята с телевизора. Завесите бяха дръпнати и през прозорците проникваше достатъчно светлина. Мебелите бяха покрити със слой прах и навсякъде се усещаше миризма на плесен. Сякаш къщата също бе умряла.

Лиса затвори очи под натиска на поредната вълна скръб, когато чу шум зад себе си.

— Робин? — Опита се да се усмихне, обърна се и в този момент нещо я удари с все сила по главата.

ГЛАВА 33

— Лиса? — В гласа на Скот се четеше безпокойство. Той държеше фенерче, взето от строителните работници, и претърсваше тези части от къщата, които бяха все още достъпни. Не беше толкова тъмно, че да не може да вижда, но последните следи от дневна светлина бавно чезнеха и в къщата ставаше все по-мрачно. Бяха му казали, че са я видели да влиза вътре, но никой не я бе видял да излиза. Веднага щом бе разбрал къде е отишла, той я последва. Не бяха изминали повече от десетина минути от последния път, когато я видя в градината.

И все пак не можеше да я открие.

— Лиса! — крещеше Скот, изпаднал в паника. Гласът му ехтеше в празните стаи. Снопът светлина на фенерчето претърсваше всяко кътче в къщата, но без резултат. — Лиса!

Нещо се бе случило. Можеше да го усети. Обхвана го ужасен страх. Стомахът му се сви, а по челото му изби студена пот. В къщата бе тихо, прекалено тихо. Ако Лиса беше вътре и можеше да чуе и отговори, щеше да го е направила досега.

— Лиса!

С разтуптяно сърце, Скот се обърна и побягна навън, за да намери Уотсън.

Лиса я болеше главата и ѝ се виеше свят. Беше ѝ горещо и тясно — почти се задушаваше. Където и да се намираше, мястото се клатеше и тракаше. Подът под нея беше твърд. Главата ѝ подскочаше при всяко друсане. Тялото ѝ беше във възможно най-неудобната позиция, но когато се опита да се помръдне и да опъне краката си, не успя. Нямаше място дори да се обърне по гръб. Пое си глътка застоял и прашен въздух и отвори очи.

Беше тъмно. Тъмно като в рог. Не виждаше абсолютно нищо. Лежеше, обърната на лявата си страна. Коленете ѝ бяха плътно опрени

към гърдите, а ръцете ѝ — извити зад гърба. Не можеше да отвори устата си, защото нещо бе залепено върху нея. Китките ѝ бяха привързани здраво една за друга, както и глезените ѝ.

Сърцето ѝ започна да се блъска в гърдите.

„Къде съм? Какво се е случило?“

Имаше чувството, че се намира в нещо като метален сандък, който едва побираше свитото ѝ тяло. Усещаше капака с дясното си рамо. Ръцете и коленете ѝ опираха в две от стените му. Главата и босите ѝ стъпала също бяха притиснати в метала.

Кръвта ѝ застина във вените, когато действителността я връхлетя.

„Отвлечена съм.“

Полицията отцепи района и на всички присъстващи им бе забранено да напускат мястото. Претърсиха къщата от горе до долу, като направиха всичко, за да проникнат в онази част, която бе засегната от пожара. Провериха всички превозни средства, оборите, градините, пристройките. За половин час мястото се напълни с щатски полицаи. Скот повика и някои свои приятели от полицията в Лексингтън. Претърсиха всичко, но не откриха нищо.

Десет часът. Десет и половина. От Лиса нямаше и следа.

Скот бе нервен и сериозно притеснен.

Уотсън предположи, че Лиса може да се е уморила да го чака и просто да се е прибрала. Скот възрази, но звъни толкова пъти у дома, че телефонният му секретар се задръсти от съобщения. Райън, който бе отишъл до апартамента на Скот, за да провери дали Лиса не е случайно там и не вдига телефона, се обади да съобщи, че не я е открил. По-късно се появи заедно с Чейс, за да помогне в търсенето. Нола и Джоел дойдоха, след като Скот им се обади да провери дали Лиса не е с някого от тях. Те прозвъняваха всички телефонни номера от списъка с познати на Лиса. Никой не я бе виждал. Много от хората, на които се обади, пристигнаха в „Грейсън Спрингс“. Обстановката пред къщата все повече заприличваше на страховит панаир. Медиите продължаваха да предават на живо. Не само бе открито мъртво бебе, но сега и една жена бе изчезнала. Тя бе млада, красива, наследница на една от най-

прочутите ферми за коне и наскоро оцеляла в ужасна катастрофа, отнела живота на нейната известна във висшето общество майка.

Скот изпадаше в тиха лудост. Кръвта във вените му се бе смразила, а сърцето му барабанеше в гърдите. Едва успяваше да потисне страха си. Където й да бе Лиса, тя бе в опасност. Голяма опасност. Той го знаеше с такава сигурност, която го раздираше отвътре. Костваше му неимоверни усилия на волята, за да се концентрира и да помисли. Трябваше да овладее паниката си заради Лиса.

Според него имаше две възможности. Или тя бе попаднала в капан някъде в къщата, или някой я бе отвлякъл. Бе готов да се обзаложи, че е второто. Ако това бе случаят, знаеше много добре кой го е извършил.

Където и да се намираше, движението най-сетне спря. Сърцето й се сви, когато чу стържещ звук от зъбни предавки и глух удар от затръшване на врата.

„Една врата. Един нападател.“

Тя прецени ситуацията автоматично с онази част от мозъка си, която бе преминала в режим на оцеляване. Знаеше, че целта на отвличането е да я убият, и не таеше никакви илюзии.

Бяха я ударили по главата и бяха я отвлекли от стаята с телевизора. Бе овързана и натикана в този ужасен сандък и отведена далеч от „Грейсън Спрингс“ и Скот. Предполагаше, че вече са стигнали до достатъчно отдалечено място, за да я убият.

„Боже, и аз ли ще изчезна безследно като семейство Гарсия? Внезапно просто ще изчезна и никой никога повече няма да ме види?“

При тази мисъл я връхлетя вълна на ужас. Сърцето й започна да бие неравномерно, дишането й едва-едва се долавяше. Усещаше ръцете и краката си вцепенени, студени и мъртви — мъртви като самата нея, ако не успееше да направи нещо, за да се спаси. Тя заби трескаво нокти в гладката лепенка около китките си. Обувките й с висок ток бяха също в сандъка, но за съжаление не ги достигаше. Ако само можеше да постави една от тях в правилното положение, щеше да използва тока, за да пробие дупка в лепенката около глезените си.

Нещо силно изтрополи и товарният автомобил подскочи.

„Някой скочи върху платформата на камиона.“

Сърцето ѝ започна да се блъска в гърдите. Пот изби по цялото ѝ тяло. Дращеше с нокти лепенката около китките си и движеше краката си с всички сили в опит да разхлаби лепенката, която стягаше глезените ѝ.

„Прекалено късно, прекалено късно, прекалено късно...“

Силен удар по капака я накара да подскочи. Стомахът ѝ се сви. Сърцето ѝ замря. Не смееше дори да диша. Реакцията ѝ не бе правилна, но инстинктивна — като на уплашен заек пред озъбена лисица.

Капакът се отвори със силно скърцане. Лиса с ужас видя черна фигура, която се бе надвесила над нея.

Тя си пое въздух през носа. Нещо връхлетя върху нея. Ръка, която държеше оръжие. Сребрист метал, проблясващ на лунната светлина...

Сърцето ѝ заби лудо. Опита се безуспешно да се помръдне, да се свие, но не можа да избегне удара.

Пред очите ѝ изплуваха звезди и след това всичко потъна в мрак.

Предположи, че е била в безсъзнание за кратко, защото, когато се свести, висеше надолу с главата на рамото на някакъв мъж. Начинът, по който я носеше, ѝ напомняше за пожарникар и за момент тя си помисли, че отново е нощта на пожара в „Грейсън Спрингс“. Отне ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че не е, да си спомни случилото се. Беше замаяна и дезориентирана. Главата я болеше толкова много, че искаше да извика, но не можеше, защото все още имаше лепенка на устата си. Ръцете и краката ѝ също продължаваха да са вързани. Точно този факт я върна обратно към действителността.

Вързана и със запушена уста, тя бе понесена към гъста гора от мъж, който след минута вероятно щеше да я убие. Бе толкова ужасена, че мозъкът ѝ отказваше да функционира. Усещаше вкуса на страха в устата си. Инстинктът ѝ подсказваше да се бори, да крещи, да се опита да избяга, но успя да се овладее навреме.

Ако похитителят знаеше, че е в съзнание, щеше отново да я удари. Тя не смяташе, че ще успее да преживее още един удар като предишния.

„Мисли.“

„Боже, дали това е Барти?“

Болката, която ѝ причини тази мисъл, бе по-силна дори от тази в главата ѝ. Как може да ѝ причини това? Какъвто и да беше, той ѝ бе баща. Трябваше да има някакви чувства към нея. Някъде дълбоко в себе си. Може би ако го накараше да я погледне, да я изслуша... Ако му се помолеше...

Нямаше време да мисли повече. Започна да пищи, писъци на ужас, които раздираха гърлото ѝ, за да бъдат накрая заглушени от проклетата лепенка. Мъжът я свали от рамото си и я хвърли на земята, сякаш беше чувал с картофи. Лиса нямаше представа къде се намира. Знаеше само, че е безпомощна и че пада отвисоко.

Барт Грант бе в града за погребението, но след това си бе отишъл. Беше информиран за изчезването на дъщеря си, след което бе поел обратно към Лексингтън. Това каза Санфорд Пейтън, когато Скот поиска да разбере местонахождението на Барти, и добави, че приятелят му е вече от около двацет минути навън. Санфорд пристигна в „Грейсън Спрингс“ малко след сина си и се разположи в кухнята, откъдето се зае да провежда телефонни разговори. Скот не желаше да се довери на този лъжлив мултимилионер, който очевидно имаше пръст във всичко, което Грант бе правил, и прие новината с привидно спокойствие. На излизане от кухнята той дори грабна един от сандвичите, които госпожа Бейкър бе заета да прави за събралото се множество, и отдели няколко минути да побъбри с нея. Тя и Фрай току-що се бяха върнали вкъщи от продължителна разходка, която да им помогне да си избистрят главите след погребението, и бяха реагирали на новото нещастие с ужас. Разтреперани и бледи, двамата повече пречеа, отколкото помагаша. След като направи всичко по силите си да утеши госпожа Бейкър, Скот остави Уотсън да ръководи издирването, хвърли неизядения сандвич и отиде да чака Грант в колата си. Смяташе да го разпита насаме, преди да е имал шанс да разговаря с някой друг. Не искаше да праща след него Уотсън или друг представител на властта, защото веднага щом Грант се озовеше в ръцете на правосъдната система, той щеше да се държи като адвокат и да откаже да говори. Ако Барти държеше Лиса или знаеше къде е тя, арестуването му можеше да е фатално.

Тази мисъл отново предизвика вълна от страх в сърцето на Скот.

Дванайсет минути след като се беше настанил в колата си, Грант се появи. Големият му бял „Лексус“ не можеше да се сбърка. За Скот това бяха най-дългите минути в живота му. Не беше религиозен, но през цялото време — което му се стори цял един живот — той се молеше да не е вече прекалено късно. След като Грант бе на път за „Грейсън Спрингс“, тогава къде, по дяволите, беше Лиса?

— Сигурен ли си за това? Този тип е съдия, човече. — Райън седеше на предната седалка, докато Скот придвижваше „Джипа“ към края на алеята, за да блокира пътя на Грант. Той беше помолил брат си да дойде с него, защото, когато моментът настъпеше, Райън щеше да е единственият, на когото можеше да се довери да извърши нещо незаконно и да си държи устата затворена. Планът на Скот бе първо да помоли любезно Грант, като му обясни каква информация ще излезе наяве, ако не върне Лиса жива и здрава. Ако това не помогнеше, щеше да смаже от бой копелето, докато не издаде местонахождението ѝ. Освен това брат му, който бе винаги готов да се забърка в някоя каша, държеше зареден незаконен пистолет в жабката. Черен и смъртоносен, той сега бе притежание на Скот. Той нямаше намерение да застреля Грант — освен ако не разбереше, че мръсникът е наранил Лиса — но пистолетът щеше да задвижи по-бързо нещата.

Вместо да отговори, Скот слезе от „Джипа“ и изтича да посрещне „Лексуса“.

— Мамка му — чу той Райън да казва, но когато стигна до прозореца на „Лексуса“ и тикна пистолета в лицето на Грант, брат му беше зад гърба му.

— Какво по... — изпъшка Грант, зяпнал в недоумение.

— Слизай от колата — изрева Скот.

— Бюканън? Ти ли си? Боже, да не си си изгубил ума?

— Слизай от шибаната кола.

Тъй като Грант говореше разгорещено, но не се движеше достатъчно бързо, Скот сграбчи копелето за самото и практически го издърпа навън. След това го бутна на задната седалка на „Лексуса“ и се качи при него, като се увери, че пистолетът говори красноречиво за ситуацията. Райън, който бе инструктиран за ролята си, седна зад волана, направи обратен завой и потегли към изоставената къща на баща им.

Когато стигнаха алеята пред къщата, той изгаси фаровете и слезе от колата. Мракът беше толкова непрогледен, че „Лексусът“ практически не се виждаше.

— Не мърдай — каза Скот на Грант, когато възрастният мъж понечи да слезе. — Искам да говоря с теб.

— Това е отвличане, Бюканън. — Гласът на Грант се колебаеше между гнева и страха. Точно в този момент Скот си мечтаеше за светлина, която да му позволи да види изражението на Барти, но тя щеше да привлече внимание.

— Къде е Лиса? — Скот говореше много тихо.

— Какво? Да не мислиш, че аз знам?

Като стискаше зъби и се опитваше да контролира желанието си да забие юмрука си в брадата на Грант, Скот го гледаше неотклонно. Луната беше вече високо и хвърляше достатъчно светлина, за да му позволи да разчете поне в основни линии изражението на възрастния мъж. Барти гледаше, сякаш пред него стоеше бомба.

„Боже, Лиса я няма вече повече от два часа. Моля те, нека да е жива. Нека да е в безопасност.“

Мисълта предизвика у него ярост и единственото, което можеше да направи, бе да се опита да я контролира.

— Преди да продължим, нека ти кажа какво знам. Знам, че дъщеря ти е родена с бъбречно заболяване, което би могло да бъде фатално. Знам, че в задния двор на „Грейсън Спрингс“ бе открит скелетът на бебе, което е било заровено под фонтана. Имам медицинския картон на жена на име Анджела Гарсия. — Грант трепна и по лицето на Скот се появи студена усмивка. — Виждам, че си чувал за нея. От картоната й разбрах, че е била бременна в деветия месец, когато тя и семейството й изчезват. Знам, че в продължение на пет години преди изчезването им редовно си превеждал пари на Анджела Гарсия чрез поставена фирма. Имам копия на чековете с твоя подпис на тях. Знам, че семейството се е преместило тук няколко месеца преди да изчезнат. Съпругът се е похвалил пред някои хора, че скоро ще сложи ръка на голяма сума пари. — Скот замълча. Погледна към Грант и изпита удоволствие от видяното. Мъжът се беше свил до вратата. Очите му бяха широко отворени и уплашени. Ако обонянието на Скот не го лъжеше, Барти се потеше като прасе. — Нека сега ти кажа какво мога да докажа, ако се наложи. Бебето, заровено под фонтана, има

АРПББ, също като новородената ти дъщеря. Лиса няма АРПББ и никога не е имала. Тя е твоя дъщеря, но не от госпожа Марта, а от Анджела Гарсия.

Скот спря, тъй като Грант започна да диша тежко. Изглеждаше като човек, който току-що е видял призрак.

— Ти си баща и на по-голямата дъщеря на Анджела, нали? Купил си на момичето кукла за петия ѝ рожден ден точно преди да изчезне. И, да, мога да докажа това, ако се наложи. Както знаеш, куклата е у Лиса, а фирмата пази имената на всички купувачи. — Когато Грант вдигна ръка към устата си, Скот го притисна още по-неумолимо. — През всичките години във Вашингтон си имал връзка с Анджела. Точно под носа на съпруга ѝ и на жена си. Поддържал си връзка и с по-голямото момиче, Мариса. За някой свой чичо ли те смяташе тя? Чековете, които си изпращал на Анджела, са били за издръжка на детето, нали? И тогава тя забременява отново. Този път съпругът ѝ разбира. Бил е бесен, нали? Поискал е огромна сума пари, за да си държи устата затворена. Не е ли така? И когато сумата му се е сторила недостатъчна, той се е преместил със семейството си тук, точно под носа на богатата ти съпруга и нейния богат баща, който е финансирал политическата ти кариера. Заплашил е да им разкаже всичко. Това се е превърнало в проблем за теб, защото си знаел, че колкото и да платиш, каквото и да направиш, не би могъл да държиш устата на мъжа затворена вечно. Ето защо си решил да се справиш по друг начин. Убил си ги или си наел някой друг да го направи вместо теб. Убил си всички, с изключение на малкото ти бебе, което е било в утробата на любовницата ти. Някак си това бебе се е родило, било е пощадено. Това бебе е Лиса. Поради някаква причина си сменил умиращото дете на съпругата си с Лиса. И сега се страхуваш, че всичко това може да излезе наяве, че може да бъдеш обвинен в убийство, да влезеш в затвора до края на живота си, дори да бъдеш осъден на смърт. Ето защо си решил да се отървеш от единственото абсолютно неопровержимо доказателство за престъпленията, които си извършил: Лиса.

— Не, не, не! — Грант бе махнал ръка от устата си. Дишаше тежко и звучеше като умиращ. На Скот въобще не му пукаше дали ще умре, стига преди това да му кажеш къде е Лиса. — Разбрал си всичко погрешно! Аз...

— Млъквай — изръмжа Скот, хвана го за врата с една ръка и го притисна към вратата, докато Грант се мятеше като пиле. Младият мъж се усмихна зловещо и насочи пистолета към челото на противника си. В този момент Грант замръзна на място. — Ще ми кажеш къде е Лиса.

— Тя не е при мен! Не бих навредил на собствената си дъщеря! — Грант дишаше тежко, обхванат от паника. Очите му щяха да изскочат от орбитите. — За какъв ме смяташ?

— Предлагам ти сделка — каза Скот през зъби, в опит да не изпадне в паника заради непрекъснатото отричане на Грант и напредналото време. — Ако ми кажеш къде е Лиса и си я върна обратно жива и здрава, ще забравя това, което знам за теб. Случаят с Гарсия ще остане в миналото, а ти ще отговаряш пред Господ. Но в замяна искам Лиса. Така че ще те попитам за последен път: Къде, по дяволите, е тя?

Скот изрева последните думи.

— Не знам. Заклевам се, не знам. — Ръката на Скот се стегна около врата му и вероятно в очите му се четеше способност да убие, защото Грант вдигна и двете си ръце в знак на отстъпление. — Господи, Бюканън. Изслушай ме. Казвам ти, разбрал си нещата погрешно!

— Така ли? — Скот го фиксира с кръвнишки поглед и отпусна хватката си, така че мъжът да може да говори по-лесно. — Имаш една минута, за да ме убедиш.

Грант си пое дълбоко въздух.

— Добре. Добре. Признавам, че Лиса е моя дъщеря от Анджи Гарсия. Прав си затова. Знам, че е така, въпреки че нямам други доказателства, освен начина, по който изглежда. Наистина имах връзка с майка ѝ. Другата ѝ дъщеря, Мариса, беше също мое дете. Прав си и за това, че онова свирепο животно, съпругът на Анджи, разбра и ни заплаши. Заплаши мен. Щеше да я убие и да ме разобличи, ако не му платях един милион долара. Но аз нямах толкова пари. Всичко, което имах, идваше от семейството на Марта. Казах му това и тогава копелето се премести тук със семейството си, практически врата до врата с жена ми. Каза ми, че ще отиде да си търси парите от бащата на Марта, ако не му платя. Но аз не съм направил нищо на тези хора. Мили боже, аз обичах Анджи и Мариса, дори и Тони. Нямам представа

какво се е случило с тях. — Внезапната мъка в погледа на Грант накара Скот да присвие очи. — Никога не съм знаел. Те просто изчезнаха. Но когато Лиса порасна, забелязах колко много прилича на Анджи. Тогава се зародиха и подозренията ми.

Той млъкна и облиза устни. Слепоочията на Скот започнаха да пулсират при ужасната мисъл, че може наистина да е разбрал погрешно нещата. Мили боже, ако наистина грешеше, какво щеше да прави оттук нататък? Къде беше Лиса? Дишането му стана тежко. Той отмести ръката си от врата на Грант и свали пистолета.

— Какви подозрения? — Гласът на Скот беше пресипнал.

— Че е бил старецът. Бащата на Марта. Той е направил нещо на семейство Гарсия. Той и онзи проклетник Фрай.

Тя беше жива. Наранена и уплашена до смърт, но жива. Беше паднала от високо, може би от шест метра, но тъй като се приземи във вода, падането не я уби. Бе хвърлена в кладенец — стар, изоставен кладенец със застояла вода на дъното. Беше покрит с капак и вътре бе тъмно като в рог. В непрогледния мрак нямаше да може да види ръката си пред лицето дори и да успееше да освободи китките си от лепенката. Не се чуваха никакви други звуци, освен тези от собствените ѝ движения — плисък на вода и шляпане на кал. Миризмата на плесен и застояла вода беше силна. Падането, звуците и миризмата ѝ даваха най-обща представа къде се намира. Кладенецът имаше заоблени стени, които бяха от тухли. Тухли, покрити с тиня. Трябваше да се наклони към стената, за да запази равновесие, защото беше трудно да стои завързана на краката си. Всичко, което напипваше над повърхността на водата, беше покрито с тиня. Водата беше до нивото на мишниците ѝ, хладка, но не студена. Дъното бе покрито с дебел пласт листа, кал и какво ли още не, така че босите ѝ стъпала потъваха в него. При приземяването си потъна под водата и в първия момент помисли, че ще се удави. Без да може да използва ръцете си, тя се мятеше и бореше да излезе на повърхността, докато през съзнанието ѝ преминаваха ужасяващите спомени от катастрофата. Тогава краката ѝ докоснаха дъното. Водата се оказа достатъчно плитка, за да може да стои изправена и да диша.

В началото това откритие я въодушеви. Малко по малко обаче тя започна да си дава сметка, че единственият начин да оцелее, е да продължи да стои изправена. Ако не успееше, ако краката ѝ се уморяха и откажеха, ако изтощението я повалеше и сънят я пребореше, тя щеше да потъне и да се удави.

Времето течеше. Минутите преминаваха в часове, а часовете във вечност. Беше ѝ студено, мускулите ѝ отслабваха, а дишането ѝ ставаше все по-затруднено. Въпросът вече не беше дали ще потъне и ще се удави, а кога.

Фрай не искаше да говори. Не каза нито дума, освен презрителното: „Ти си луд“. Дори когато ръцете на Скот го стиснаха за врата, той остана безмълвен. Фактът, че Анди бе в къщата, заобиколен от хора, попречи на Скот да го пребие, за да изкопчи от него истината. Двама полицаи го държаха настрани и той можеше единствено да гледа как Уотсън отвежда Фрай в ареста.

— Той знае къде е Лиса. Трябва да ми разрешите да изкопча това от него — молеше се Скот.

Уотсън не отстъпваше. Нямаше да позволи да се малтретират заподозрени. Поведението на Фрай обаче убеди Скот, че дългогодишните подозрения на Грант са истина. Дватамата с бащата на Марта бяха отговорни за изчезването на семейство Гарсия, а самият Фрай — за случилото се с Лиса.

Скот бе ужасен повече от когато и да било в живота си. Цялото му същество се раздираше от болка и терзание, защото Фрай щеше да бъде защитен от закона, а Лиса все още не бе открита. На крачка от пълното умопомрачение, той успя да надвие паниката. Сега не беше моментът да се поддава на емоции.

„Къде си, Лиса? Моля те, Господи, нека да я открият. Нека да е жива.“

Точно в този момент Скот си спомни за госпожа Бейкър.

Лиса нямаше представа колко време е минало: дни, месеци, години. Силите ѝ отслабваха. За да остане изправена, тя трябваше да подпре гръб на стената и да забие стъпала дълбоко в тинята. Добрата

новина бе, че водата беше разяла лепилото на лепенката и тя можа да я махне. Ръцете и краката ѝ бяха свободни: Лиса започнала крещи. Крещя часове наред, докато накрая гърлото не я заболя и не изгуби гласа си. Никой не дойде. Тя започнала подозира, че дори и виковете ѝ да се чуват извън шахтата, едва ли звукът стига особено далеч.

Това обаче нямаше да я откаже. Веднага щом гърлото ѝ се възстановеше, щеше да започнела крещи отново. Това и молитвите бяха единственото, което можеше да направи.

„Мили боже, моля те, помогни ми. Моля те, не ме оставяй да умра.“

Но точно това се страхуваше, че ще стане. Беше направила страховито откритие, докато стоеше сама в мрака и все още се опитваше да намери начин да се измъкне. Опипваше дъното на кладенеца, за да разбере дали твърдите предмети, върху които стъпваше, са камъни или нещо друго, което би могла да използва, за да издълбае дупки за опора на ръцете и краката си в стената. Това, което откри обаче в ръката си, бе череп. Отне ѝ няколко минути да разбере, тъй като беше тъмно и не виждаше нищо.

Вече знаеше, че във водата има поне три черепа. Частите на поне три скелета бяха разпилени по дъното на кладенеца. Всъщност трябваше да има и още един, защото бе убедена, че е открила семейство Гарсия. Също така бе убедена, че знае и кой ги е оставил да умрат в този отвратителен кладенец.

Долу в тъмното Лиса имаше предостатъчно време, за да обмисли всяка подробност от случилото се с нея. Тя свърза неясния силует на мъжа, който я бе довел тук, височината и телосложението му, за които си бе изградила представа, докато я носеше на рамото си, както и товарния автомобил и металния сандък. Всичко това я доведе до заключението, че мъжът, който вероятно щеше да се превърне в неин убиец, не беше Барти. Беше някой, на когото тя държеше много повече: Анди Фрай.

Отведена в затвора на окръг Удфорд и заплашена с обвинение в убийство, госпожа Бейкър рухна. Тя плачеше и трепереше, докато твърдеше през сълзи, че никога не е искала да навреди на когото и да било. Под натиска на Скот, Джанис Бърнард — областен прокурор на

Удфорд с двайсет и две годишен стаж — предложи споразумение на госпожа Бейкър. Тя трябваше да каже всичко, което знае, да сътрудничи на прокуратурата и в замяна на това щеше да бъде обвинена само в съучастничество след извършване на престъплението и да излезе от затвора след по-малко от пет години. Назначеният ѝ служебен адвокат я посъветва да приеме сделката и тя го направи.

Междувременно Скот, който нямаше правомощия в този окръг, можеше само да си гризе ноктите от нерви и да наблюдава преговорите. Часовникът му показваше малко след осем сутринта. Лиса бе в неизвестност вече повече от единайсет часа.

Боже, къде ли бе тя? Какви бяха шансовете да е все още жива?

„Моля те, боже. Моля те, боже. Моля те.“

Първият въпрос към госпожа Бейкър бе за местонахождението на Лиса Грант. Тя отговори, че не знае. С ругатни, Скот изхвърча от залата за наблюдение, решен, ако се налага, да изкопчи със сила истината от проклетата жена. Възпрян от присъствието на двамата въоръжени полицаи пред вратата, той щеше да избухне, когато мобилният му телефон извъня.

Беше Чейс. Сърцето му подскочи. Племенникът му можеше да му звъни в такъв момент само ако имаше новини.

— Да? — изрева той.

— Хей, Скот, познай? — Вълнението в гласа на Чейс накара Скот да отстъпи няколко крачки назад и да се подпре на стената. — Открихме я. Използвахме детектора за метал на Ноа. Тя е в един кладенец в имота на семейство Гарсия.

Скот едва не се строполи на земята.

— Жива ли е? — Гласът му бе дрезгав.

— Какво, да не мислиш, че щях да ти се обадя, ако беше мъртва? — Чейс беше възмутен. — Щях да оставя това на Ринко. Или на татко. Разбира се, че е жива.

Скот затвори очи.

ГЛАВА 34

Когато Скот пристигна, Лиса вече бе извадена от кладенеца, който се намираше в самото начало на гората, където децата бяха намерили медала на Мариса. Според Чейс бяха го открили — по-скоро неговия метален капак — докато претърсвали гората в неделя. След изчезването на Лиса Ринко се сетил, че всичко лошо започнало да ѝ се ступва, след като си навряла носа в случая на семейство Гарсия. Ето защо той решил, че ключът към нейното изчезване може да се крие в имота на Гарсия. Призори двамата с Янцен и децата започнали да претърсват района и един от тях си спомнил за покрития с капак кладенец. Решили да го проверят, но не могли да го открият отново сред всичката растителност в гората, докато Ноа не се върнал у дома да вземе детектора за метал. След това всичко станало с едно щракване на пръстите.

Докато Скот слизаше от „Джипа“, колите на телевизията пристигаха една по една. Навсякъде имаше паркирани полицейски коли, които му пречеха да се придвижи по-близо до мястото, където, съдейки по тълпата, трябваше да се намира Лиса. Ванът на екипа криминолози от окръг Файет — вече бяха отново под негова юрисдикция — бе паркиран близо до гората в далечния край на къщата. Самият екип вероятно бе отишъл да прибере скелетите, намерени на дъното на кладенеца. Всички смятаха, че принадлежат на членовете на семейство Гарсия. Скот бе сигурен, че не грешат.

В близост до вана на криминолозите бе спряла линейка. Задните ѝ врати бяха отворени и когато Скот приближи, видя, че парамедиците правят нещо на лявата ръка на Лиса. Чейс и приятелите му — Бог да благослови детето с детектора за метал — се бяха струпали наоколо и изглеждаха горди със себе си. Ринко и Янцен също бяха там и разговаряха с двама полицаи. Ринко, когато Скот бе нахокал хубаво преди по-малко от седмица, изглеждаше малко неспокоен при пристигането на шефа си. Скот почти не ги забелязваше. Цялото му внимание бе насочено към Лиса. Тя вероятно бе чула, че идва, защото

гледаше право към него. Беше бледа и нервна, от дългата ѝ черна коса се стичаше вода. Лежеше боса върху носилката, а елегантната ѝ черна рокля, която бе облякла за погребението на майка си, сега приличаше на скъсан парцал, прогизнал от вода и покрит с тиня. Въпреки всичко тя бе най-красивото нещо, което Скот някога бе виждал.

— Хей. — Гърлото му бе толкова свито, че това беше всичко, което успя да каже. Не беше особено красноречиво, но бе най-доброто, на което бе способен в този момент. Той хвана внимателно дясната ѝ ръка. Пръстите им се преплетоха.

— Скот. — Тя изглеждаше изтощена, но му се усмихна и се притисна към ръката му. Той я погледна и осъзна, че това красиво лице и тези очи с цвят на карамел завинаги бяха откраднали сърцето му. Теорията на Райън, че Скот е неспособен да се влюби, бе разбита на парчета. Независимо дали Лиса го осъзнаваше или не, той бе неин завинаги. — Боях се, че никога повече няма да те видя.

Той кимна, защото не бе сигурен, че от гърлото му може да излезе звук.

— Не беше баща ми.

— Знам.

— Беше Анди.

— Знам. Арестуван е. Изглежда, че той е убил и семейство Гарсия.

— Господин Бюканън? — каза един от парамедиците и уви Лиса с одеяло. Скот го познаваше, но не можеше да си спомни името му. Вероятно някога, когато най-големият страх в живота му отmine, то ще изплува в съзнанието му. — Бихте ли се отдръпнали? Трябва да я качим в линейката.

Ръката на Лиса стисна неговата. Търсеше го с очи, в които се четеше паника.

— Не ме оставяй.

Скот поклати глава.

— Не и в този живот. — Той се обърна към парамедика. — Ще се кача с нея в линейката.

Парамедикът кимна.

След като вкараха Лиса вътре, Скот също се качи. Той се настани до нея и държа ръката ѝ през целия път до болницата. Там тя бе прегледана. Имаше мозъчно сътресение, лоша контузия на лявата ръка

и други наранявания, но нищо толкова сериозно, че да се наложи да остане. Дватама със Скот чакаха до късно следобед в „Спешно отделение“, за да бъде изписана. Позволиха ѝ да се изкъпе, след което тя облече жълта тениска, бели джинси и сандали, които ѝ бе донесла Нола. През цялото време пристигаха толкова много посетители, че една от сестрите се пошегува, че стаята има нужда не от завеса, а от въртяща се врата. Дори Грант дойде да навести Лиса. Той и Скот си стиснаха ръце, като загърбиха враждебността от последната си среща. Бартли нямаше възможност да разговаря с дъщеря си насаме, тъй като наоколо имаше прекалено много хора. И все пак Лиса бе доволна, че баща ѝ е дошъл. Накрая сестрите бяха принудени да изгонят всички посетители, с изключение на Скот, който даде ясно да се разбере, че няма да напусне. Лиса също нямаше намерение да го пусне да си отиде. Тя бе полегнала на болничното легло, а той седеше на един стол до нея. Тъкмо бе приключил телефонния разговор с Уотсън, който му се беше обадил да му каже, че бебето, чийто скелет бяха открили, определено е страдало от АРПББ. ДНК — тестовете щяха да бъдат готови до няколко седмици, но всичко до момента потвърждаваше чие е било бебето.

Това беше още едно нещо, което трябваше да каже на Лиса. Може би утре, когато и двамата щяха да са по-малко изтощени и по-малко травмирани от случилото се.

— Какво каза той? — Лиса го гледеше намръщено. Скот въздъхна. Откакто майка ѝ бе починала, той пазеше в тайна от нея много неща, които смяташе, че ще я натоварят и стресират допълнително. На първо място бе фактът, че Анджеला Гарсия е била бременна в деветия месец с детето на Грант, когато е умряла, и че всъщност това дете е Лиса.

— Какво ще кажеш да говорим за това, когато се приберем? — попита той. Страхуваше се, че разговорът ще стане прекалено емоционален, което изискваше повече уединение. Лиса разбра това, защото, вместо да спори, кимна в знак на съгласие, след което му се усмихна малко горчиво.

— Като говореше за прибиране у дома, май ще трябва да започна да си търся жилище.

За момент Скот просто продължи да я гледа, без да каже нищо.

— Какво? — попита тя, като бърчеше вежди.

— Можеш да останеш при мен колкото искаш. — Повече го притесняваше нещо друго, но за нищо на света не смяташе да го покаже. Ето защо той се постара да запази безразличието в тона си. — Няма смисъл да наемаш апартамент, ако смяташ скоро да се върнеш обратно в Бостън.

Скот знаеше, че Лиса винаги е възнамерявала да направи това след смъртта на майка си.

— Вече не съм толкова сигурна за Бостън. — Тя не откъсваше очи от него. — Зависи.

Пулсът му се ускори. Скот познаваше добре своето момиче, за да знае, че това е изказване, което цели да повдигне определен въпрос. И той го зададе.

— От какво?

Лиса му се усмихна — спираща сърцето усмивка, която го остави сляп за всичко останало.

— От теб.

Ето го и отговора, който очакваше. Дали щеше да доведе до нещо, или той просто щеше да се опари? Каквото и да бе, смяташе да сграбчи възможността. Всичко или нищо.

— Би могла да останеш тук — каза той — и да се омъжиш за мен.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Предложение ли ми правиш?

— Да.

— Не мога да повярвам.

Внезапно Скот се почувства неспокоен и се изправи.

— Това отговор ли е?

— Не.

Той присви очи.

— Не, не е отговор — уточни тя и се ухили. Това бе дяволитата Лиса, която познаваше. — Отговорът ми е „да“.

Скот си пое дълбоко дъх и се приближи. Нежната целувка се превърна в страстна, когато внезапно завесата зад тях се дръпна.

Сестрата, която се бе грижила за Лиса цял ден, ги погледна неодобрително и влезе.

— Това са документите ви за изписване, госпожице Грант.

По-късно, когато двамата се прибраха у дома, Скот направи всичко както подобава: коленичи и ѝ каза, че я обича повече от всеки и всичко на света. Изрече всички сантиментални неща, които си бе мислил, че никога няма да каже, след което я целуна и я отнесе в леглото. Бяха прекалено изтощени, за да се любят, и мигновено заспаха.

Правиха любов на следващата сутрин. След това, докато двамата бяха все още в леглото, а Лиса се гушеше в прегръдките му, Скот взе трудното решение да ѝ каже истината за родителите ѝ.

— Това означава, че... майка ми не е истинската ми майка. През всичките тези години тя ме обичаше толкова много. И аз я обичах. А всичко, целият ми живот е бил лъжа.

В гласа ѝ се четеше такава покруса, че Скот усети болката ѝ да го пронизва като нож. В този момент той осъзна, че до края на живота му страданието на Лиса ще бъде и негово страдание. Любов като тази беше плашеща, но вече не можеше да направи нищо, освен да ѝ се отдаде.

Той я притисна силно към себе си и се остави чувствата да го завладеят.

— Любовта не е била лъжа. Тя те обичаше повече от всичко в живота си. Ти беше нейното слънце, причината да се буди сутрин. А ти я обичаше всеотдайно, както всяка дъщеря обича майка си. Това я прави твоя истинска майка, а теб — нейна истинска дъщеря. Няма здрава връзка от тази.

Скот я целуна и я люби отново и отново.

ГЛАВА 35

До следобеда Лиса се почувства достатъчно укрепнала, за да шофира до затвора на окръг Удфорд и да наблюдава разпита на Робин, който провеждаха детектив Уотсън и Джанис Бърнард — областен прокурор около шейсетте, с посивяла коса до раменете и вкус към хубави костюми в пастелни цветове. Уотсън поясни, че вчерашният разпит е бил отложен поради намирането на Лиса и костите в кладенеца. Скот също присъстваше. Двамата с Лиса бяха свързани до края на живота си. Тя бе лудо влюбена в него. Той ѝ предложи брак и сега беше вече неин — неин възлюбен, неин бъдещ съпруг, нейно семейство. Скот също не показваше никакво желание да я изпуска от поглед. Вероятно и на двамата щеше да им отнеме известно време да се възстановят от травмата, която им нанесе нейното изчезване, но животът се връщаше в нормалното си русло. Утре и двамата трябваше да отидат отново на работа.

Това не притесняваше Лиса. Внезапно тя бе започнала да жадува за нормален живот. Щеше да е приятно да живее нормален живот със Скот. Нищо нямаше да е както преди. Майка ѝ — да, нейната майка, независимо какво казваше биологията — си бе отишла. С това щяха да настъпят много промени. Но нормалният живот — нейният нов нормален живот — изглеждаше обещаващ.

Барти бе също в залата за наблюдение. Той бе помолил да присъства и предвид позицията му, те трябваше да се съгласят. Лиса обаче не смяташе, че баща ѝ го прави толкова от загриженост за случилото се с нея и майка ѝ, колкото заради връзката му със семейство Гарсия. Чувствата ѝ към него все още бяха смесени. Беше хубаво да знае, че той не е убиец, но оставаха още много грехове за изкупване.

Когато Лиса видя през стъклото Робин, която седеше срещу Уотсън пред дълга маса в малката, боядисана в бежово, стая, ѝ призля. Майка ѝ бе обичала тази жена и ѝ се бе доверявала. Лиса също.

Госпожа Бърнард започна разпита.

— Добре, госпожо Бейкър. Първото нещо, което искам да направя, е да ви кажа, че имаме доказателства, че брат ви е убил семейство Гарсия. Тези доказателства представляват вещи, намерени при телата, включително комплект военни медальони с името на Андрю Фрай на тях. Не се съмнявам, че анализът на открития ДНК — материал ще потвърди заключението. Всичко това означава, че вече нямаме нужда от показанията ви, за да осъдим господин Фрай. Това от своя страна влошава вашето положение. Ако ни лъжете, ако ви хванем в лъжа, това ще е основание за нас да оттеглим споразумението, което сключихме с вас, за да открием местонахождението на Лиса Грант. Всъщност ме информираха, че вие вече сте ни излъгали, като сте казали, че не знаете къде е била отведена госпожица Грант. Съветвам ви да ни обясните защо.

Робин погледна уплашено.

— Аз... аз не знаех. Не знаех със сигурност. Анди я вкара в камиона си, в сандък за оръжия отзад. А аз се качих отпред при него и той ме остави пред магазина за хранителни стоки, защото знаехме, че ще трябва да се върнем в къщата и че ще ни трябва алиби. Анди сметна, че покупките ще са достатъчни.

— Хайде, може и да не сте знаели със сигурност, но сте имали доста добра представа къде я отвежда. Знаели сте, че ще я убие. Било е естествено да я захвърли на същото място, където е хвърлил телата на семейство Гарсия. — Погледът на детектив Уотсън бе смразяващ. Лиса никога не бе предполагала, че този мъж ще ѝ стане симпатичен.

Робин постави на масата дланите си — четвъртити, с къси пръсти и толкова добре познати на Лиса. Внезапно тя ги вдигна, сключи ги в знак на молба пред себе си и погледна към госпожа Бърнард.

— Никога не сме искали да я убием. Не и Лиса. Това е просто една голяма каша! Ако Лиса не се бе върнала у дома, ако не бе започнала работа за това проклето момче, ако не бе открила снимката и не бе започнала да си вре носа, всичко щеше да си бъде наред. Помислих си, че Анди ще умре, когато един ден тя се прибра у дома и започна да разпитва за Гарсия. После видях в стаята ѝ досието и казах на Анди. Знаехме, че трябва да направим нещо, за да се отървем от документите, а и да отвлечем вниманието на Лиса от тях. Ако просто бяхме взели досието, това щеше да я накара да се интересува още

повече. В къщата бяхме само ние и Лин, така че щеше да е очевидно кой го е взел, нали? Ето защо Анди запали малък пожар в коридора, където бе стояла на Лиса. Мислехме, че в бъркотията тя няма да се сети за досието, а ако пък се сети по-късно, ще реши, че е било изхвърлено при почистването.

— Значи Андрю Фрай, Анди, запали пожара? — Изражение ето на госпожа Бърнард бе безстрастно. За разлика от детектив Уотсън, на чието лице Лиса забеляза, че всички чувства се изписват, тя бе трудна за разгадаване.

— Да. Но ние не искахме да нараним Лиса, госпожа Марта или който и да било друг. Просто искахме да вземем досието. Само че Анди забрави за резервните бутилки с кислород на госпожа Марта, които бяха складирани в предишната ѝ спалня, до тази на Лиса. Огънят стигна до тях и цялото крило се взриви. Не бяхме предполагали, че това може да се случи.

Лиса си спомни пожара и потрепери. Ако не беше Скот, тя можеше да умре онази нощ. Сега той стоеше между нея и Барт и играеше ролята на буфер. Очевидно Скот усети потрепването ѝ, защото я обгърна с ръка.

— Не сте искали да навредите на никого. — Гласът на детектив Уотсън бе пълен със сарказъм. Госпожа Бърнард го стрелна с поглед, за да го обуздае.

— Не. Никога не сме искали! Анди никога не е искал. Но Лиса не спря да любопитства. Причината беше в приликата ѝ с жените Гарсия. Ако знаехме, че ще прилича толкова много на тях, никога нямаше... Както и да е. След пожара започнахме наистина да се притесняваме. Тези военни медальони, за които споменахте, Анди винаги ги бе носел на врата си и разбра, че ги е загубил. Реши, че верижката се е скъсала в кухнята на семейство Гарсия онази нощ. Знаеше, че ако някой намери медальоните, ще започнат да го издирват. Бе ги търсил и преди, но с годините всичко се уталожи и той почти забрави за тях. Докато Лиса не раздуха отново нещата. Тогава отиде отново да ги търси. Започна да си мисли, че може да са паднали в отдушника. Беше в къщата, когато тя се появи. Не можеше да я остави да го види, затова трябваше да направи това, което направи. Беше му ужасно неприятно и нямаше да се случи, ако Лиса просто бе се отказала. Но тя така и не го направи.

— Значи вината е била изцяло нейна. — Детектив Уотсън бе успял поне да смекчи сарказма си. Въпреки това госпожа Бърнард отново го стрелна с поглед.

— Нейна беше! Наистина беше нейна. След като Анди я удари по главата, тя трябваше да се откаже. Но отново не го направи. Лиса си е такава. Ужасно инатлива е, когато си науми нещо. Госпожа Марта постоянно се чудеше на тази ѝ черта.

От другата страна на Скот Грант направи неспокойно движение. Лиса се зачуди дали Анджела Гарсия — беше невъзможно да мисли за нея като за своя майка — е била инатлива. Разбира се, Барти я е познавал добре. Дори е бил влюбен в нея. Тази мисъл не ѝ харесваше. Нейната лоялност към майка ѝ бе все още твърде голяма.

— Значи това е причината Анди да реши да убие госпожа Марта Грант, като инсценира автомобилната злополука, при която тя се е удавила. — Гласът на госпожа Бърнард бе толкова спокоен, сякаш обсъждаше обедното си меню. Ръцете на Лиса стиснаха дървения прът, който ги отделяше от стъклото, и тя започна да трепери. Скот я погледна загрижено и я притисна още по-здраво към себе си.

— Не е нужно да слушаш това — прошепна той в ухото ѝ. — Можеш да изчакаш отвън.

Лиса поклати глава.

— Оставам. — Тя стисна зъби, застави се да спре да трепери и насочи обратно вниманието си към стаята за разпити.

— Никога не е искал госпожа Марта да умре! — Робин се бе навела напред и говореше на госпожа Бърнард. — Анди дори не знаеше, че тя е в колата. Никога преди не се бе возила в колата на Лиса. Беше прекалено трудно да я качим и да я свалим. Анди стоеше в камиона, от другата страна на улицата, когато Лиса излезе. Ще кажете, че трябва да е видял госпожа Марта да влиза в колата, но не е. Наложил се да стои по-далеч, защото онова дяволско момче на Бюканън бе наело човек, който да следва Лиса, да я наблюдава. Анди я бе следил отблизо просто за да види дали ще му се отдаде възможност да предизвика лек сблъсък и да я уплаши, докато не разбра, че и някой друг прави същото. Онази нощ обаче нямаше никой и той реши да използва възможността. В действителност не се опитваше да я убие. Мислеше, че ще оцелее, най-много да влезе в болница за кратко.

Лиса разбра, че никога досега не бе изпитвала гняв. Истинският гняв представляваше примитивна вълна на възбуда, която те кара да искаш да убиеш. Точно това бе усещането ѝ сега, докато гледаше Робин и мислеше за ужаса на майка ѝ през онази нощ. Тя издиша въздуха от дробовете си с леко съскане, усети загрижения поглед на Скот, но задържа вниманието си върху Робин.

— Но въпреки всичко госпожа Грант е умряла — заяви госпожа Бърнард прямо и Лиса едва се сдържа да не затрепери. Жестоката истина бе, че нищо не можеше да промени случилото се. — Тогава ли Анди реши да убие Лиса?

Робин поклати глава.

— След като госпожа Марта умря, решихме, че Лиса ще е прекалено разстроена, за да продължи да се занимава с Гарсия. Може би е било именно така, но точно тогава откриха бебето. Костите на бебето.

Робин рязко наведе глава. Лиса се наклони напрегнато напред.

— Какво значение имаше това? — Госпожа Бърнард водеше сега разпита и Лиса се замисли дали не бе сритала детектив Уотсън под масата.

— Анди знаеше, че ще направят от онези ДНК — тестове. Щеше да се разбере, че бебето е било на госпожа Марта и господин Барт. След това сигурно щяха да вземат проба и от Лиса и да направят връзката с Гарсия. Нямахме да могат да намерят връзка между онова семейство и нас, но щяха да намерят такава с Лиса. Тогава всичко щеше да започне да излиза наяве и скоро щяха да разберат какво сме направили. Двамата с Анди бяхме в къщата и гледахме как изравят костите на бебето. Знаехме, че съвсем скоро ще бъдем спипани. Тогава Лиса влезе да ме търси. — Робин облиза устни и простря ръце. — Не искахме да я нараним. Анди не искаше да я нарани, но това беше единственото, за което се сетихме.

Лиса бе благодарна за присъствието на Скот. Тя се облегна на него и се хвана здраво, докато слушаше как жената, която бе считала почти за своя леля, говори съвсем непринудено за решението да я убият.

— Никога не сте имали намерение да нараните някого, нали? — Сарказмът в гласа на детектив Уотсън се бе върнал. — Обзалагам се,

че не сте искали да нараните и това бебенце, което открихме под фонтана. Но някой от вас го е удушил.

Робин ахна. Устните ѝ затрепериха, а лицето ѝ пребледня. Тя скръсти ръце пред гърдите си, прегърби се и почти се стопи.

— Имаме доказателства, че бебето е било удушено, госпожо Бейкър. — За разлика от този на детектив Уотсън, гласът на госпожа Бърнард бе почти деликатен.

— Не бях аз. Анди го направи. Старият господин Кармъди — бащата на госпожа Марта — му нареди, но дори не знаех, че Анди го е направил. Нямах да се съглася с това. Беше много болна, но и толкова сладка. Госпожа Марта я обичаше страшно много. Аз също. Двете с госпожа Марта се грижехме за нея. Всички лекари казваха, че ще умре, но ние не вярвахме. Госпожа Марта постоянно се молеше. Решихме, че се подобрява. Но една нощ, една ужасна нощ около един часа, госпожа Марта отиде да си полегне. Аз люлеех в ръце малкото бебче. Беше мъничка и едва се хранеше, но аз я люлеех, за да заспи. Тогава господин Кармъди дойде и я взе. Не знаех какво се случва, докато Анди не се върна с някакво бебе. Беше увито в същото одеяло, облечено в същите дрешки, но не беше същото бебе. Знаех, че не е същото. Бях го видяла как се ражда няколко часа по-рано в кухнята на онази прокълната къща. Анди ми каза какво са направили, какво го е накарал да направи господин Кармъди. Наредил му да удуши моето малко бебче, тъй като лекарите и без друго казали, че ще умре. Госпожа Марта нямало да понесе това и за да спаси обичната си дъщеря, господин Кармъди решил да ѝ даде здраво бебе — бебето на онази жена, Гарсия. Не можех нищо да направя.

Детектив Уотсън издаде някакъв звук, но нещо — Лиса предположи, че е ритник под масата — го спря. Госпожа Бърнард заговори вместо него.

— Госпожа Грант не разбра ли, че детето е друго?

Робин поклати отрицателно глава.

— Господин Кармъди се погрижи тя да не разбере. Същата вечер събуди госпожа Марта и я заведе в санаториум. Вероятно вие ще го наречете психиатрична клиника. Каза им, че страда от нервен срыв, породен от здравословните проблеми на детето ѝ. Той имаше много пари и огромно влияние. Познаваше много хора. Задържаха я месец. Когато се върна, всички се бяхме поуспокоили, а бебето — новото бебе

— заякваше. Госпожа Марта никога не забеляза разликата. Беше щастлива, че детето ѝ е здраво, а ние — че тя не се наложи да преживее загубата. След време всички забравихме случилото се. Просто продължихме напред.

„Просто продължихме напред“. Думите отекваха в съзнанието на Лиса. Просто са продължили напред, след като са убили цяло едно семейство и безпомощно пеленаче, след като са ѝ откраднали собствения живот.

Не смееше да мисли прекалено за това, защото имаше чувството, че земята под краката ѝ се разтваря. Всичко познато ѝ се разпадаше. Вероятно бе показала с нещо страданието си, защото ръката на Скот я обгърна още по-здраво.

— Добре ли си? — прошепна той.

Тя кимна, благодарна за силата му. Скот беше нейната опора, скалата, на която можеше да разчита да се облегне, докато възстанови равновесието си.

— Обичам те — едва дочуто промълви той. Лиса склони глава на рамото му. Бе сигурна, че той знае нейните чувства.

— Добре, г-жо Бейкър. Нека минем на нощта, в която семейство Гарсия умират. Ще ни кажете ли какво се случи? — Детектив Уотсън гледаше Робин без капка съчувствие.

Тя въздъхна. Отпусна отново длани на масата, погледна детектива, а след това и госпожа Бърнард, която ѝ се усмихна едва забележимо.

— Не бях там. Поне не в началото. Не и в къщата им. Бях в „Грейсън Спрингс“. Госпожа Марта беше при бебето, а аз бях в кухнята и приготвях вечерята, защото всички трябваше да се нахранят, независимо от случващото се. Мъжът дойде да тропа на вратата. Аз отворих. Нямаше причина да не го направя, защото по това време не знаех нищо. Каза, че се казва Майкъл Гарсия и е дошъл да говори с господин Кармъди за дъщеря му. Беше много шумен и много груб. Очевидно господин Кармъди го бе чул, защото дойде в кухнята. Изглежда, го познаваше и го изведе да разговарят навън. Много внимавахме да не притесняваме госпожа Марта, защото беше ужасно разстроена. По-късно Анди ми каза, че господин Кармъди наистина познавал този човек. Бил наел частен детектив да следи господин Грант, защото подозирал, че изневерява на дъщеря му. Така разбрал за

този мъж и семейството му, за лошите неща, които вършел господин Грант, за второто семейство, което имал. Господин Кармъди знаел всичко, но не искал госпожа Марта да разбере. Знаел, че приятелката на господин Грант се мести в околността заедно със семейството си. Бе пратил Анди да ги проучи и да му докладва. Той отишъл няколко пъти и се крил в гората, която била толкова гъста, че никой никога не разбрал за него. — Робин спря да си поеме дъх и детектив Уотсън ѝ направи знак.

— Какво се случи, когато господин Гарсия и господин Кармъди излязоха навън?

— Няколко минути по-късно господин Кармъди се върна. Беше блед като платно и ужасно ядосан. Не каза нищо, просто се върна към заниманията си. Малко по-късно дойде Анди. Каза, че господин Кармъди искал да го види. След няколко минути двамата излязоха. Лицето на Анди бе добило онова изражение, което добиваше всеки път, когато се забъркваше в неприятности. Не исках да го разпитвам пред господин Кармъди, но погледнах през прозореца и видях, че слага пушката в камиона и потегля след „Мерцедеса“ на господин Кармъди. Тогава реших да ги последвам. Когато стигнах, колата на господин Кармъди и него самия ги нямаше. Там беше само камионът на Анди. Бе паркиран зад къщата, така че да не се вижда от пътя. Задната врата беше отворена и аз влязох в къщата. Видях застреляни трима души. Майкъл Гарсия лежеше точно до вратата, а на земята в коридора имаше една жена. Тя не беше мъртва, но кървеше. Кръвта беше навсякъде и точно тогава осъзнах, че е бременна и в момента ражда. Можеше да говори. Спомена нещо за дечицата си и направи рязко движение с ръка към съседната стая. Влязох и видях едно малко момче, което също бе простреляно. Вратата зееше отворена, така че излязох навън. В гората проблясваше светлина от фенер, след което се появи Анди. Попитах го какво е направил, а той ми отговори, че е изпълнил това, което му е наредил господин Кармъди. Каза ми, че има нужда от помощта ми, защото малкото момиче е избягало и се крие в гората. Трябвало да я открие и да убие и нея.

Лиса чу как Барт си поема дъх. Погледна към него и видя, че е смъртно бледен. Беше разбираемо. Това малко момиче, тази жена бяха също негово семейство.

— Намерихте ли момичето? — попита госпожа Бърнард.

Робин кимна.

— Намерихме го. Беше се свило на кълбо под един храст. Можеше и да не го открием, но с него имаше голямо черно куче, което започна да лае, когато се приближихме. Анди освети с фенерчето и видяхме, че момичето притиска силно към себе си кукла. Беше затворило очи и за нищо на света не искаше да погледне към нас.

Барти издаде сподавен звук и сграбчи дървения парапет. Скот се наведе и му каза нещо. Възрастният мъж кимна, което Лиса счете за знак, че е добре.

— Значи Анди уби момичето? — попита детектив Уотсън с равен и твърд глас.

Робин поклати глава.

— Не, не го уби. Не можех да му позволя да го направи. Нямаше как да поправа стореното, но нямаше и да го оставя да убие беззащитно момиченце. Ако можех, щях да го спра по-рано.

— Той не уби момичето? — Госпожа Бърнард я погледна учудено. — Тогава какво се случи с него?

— Накарах го да махне момичето, неговата кукла и онова куче, защото не искахме да оставяме следи. Беше обикновено черно куче. Единственото нещо, което го отличаваше, беше синя каишка с името му — Луси — и някакъв адрес в Мериленд. Свалихме каишката и взехме кучето в „Грейсън Спрингс“. Дори господин Кармъди не разбра, че е същото куче.

— Какво стана с момиченцето? — Тонът на детектив Уотсън беше рязък.

Робин го погледна.

— Накарах Анди да я заведе при сестра ни Джуди в Монтана. Сменихме дрехите ѝ, подстригахме я и я накарахме да остави куклата, защото се опасявахме, че някой може да я разпознае. Един ден Лиса откри куклата в мазето. Беше на три или четири години. Тъй като госпожа Марта бе с нея, не можех да ѝ забраня да я вземе. Беше минало толкова много време, че не виждах какво толкова може да обърка една кукла. Както и да е. Джуди и съпругът ѝ не можеха да имат свои деца, а тя толкова много искаше дете. Казах ѝ, че бащата на момичето е убил майка ѝ и себе си, че няма други роднини и че тя може да я задържи, ако обещае да си затваря устата за произхода ѝ.

Обясних ѝ, че никой друг не иска детето и че ще го затворят в дом, ако тя не се погрижи за него. Джуди беше ужасно развълнувана.

Барти се бе хванал за парапета и гризеше ноктите си. Лиса видя как Скот постави ръка на рамото му, за да го успокои.

— Да не би да твърдите, че Мариса Гарсия е жива? — Сега госпожа Бърнард бе тази, чийто тон беше рязък.

Робин кимна.

— Тя все още живее в Монтана. Медицинска сестра е. Сега се казва Мери Фрай.

Сякаш светът замря. Госпожа Бърнард, детектив Уотсън, Лиса, Скот и Барти гледаха вцепенени Робин.

Тя продължи.

— Та аз взех момиченцето с мен и оставих Анди да почисти след себе си. По-късно, когато се върна в къщата, ми каза, че жената е мъртва, но бебето ѝ се е родило и е живо. Бе изкарал курс за оказване на първа помощ в армията, така че знаеше как да се погрижи за него. Когато се отърва от труповете, той донесе детето на господин Кармъди. — Робин си пое дълбоко въздух. — И това е цялата история.

ГЛАВА 36

Две седмици по-късно, един слънчев съботен следобед Лиса стоеше до гишетото за проверка на малкото летище в Лексингтън и чакаше сестра си да кацне. Все още не бе осъзнала напълно факта, че има сестра, но това бе самата действителност и тя очакваше с нетърпение да разбере какво ще излезе от всичко това. Скот беше с нея, както и Барт, който, за разлика от тях бе облечен като съдия — скъп костюм и вратовръзка, които бяха създадени да впечатляват. Беше нервен, но и развълнуван.

Баща и дъщеря бяха в по-добри отношения от всякога. Двамата бяха разговаряли миналата неделя в апартамента на Скот и Барт се бе извинил за своето отсъствие от живота на Лиса. Сега, когато тя знаеше истината, той най-накрая бе свободен да ѝ обясни.

— Бях съсипан, когато Анджи и децата изчезнаха, но не знаех какво да правя. В началото си мислех или по-скоро се надявах, че тя някак е убедила съпруга си да се преместят другаде, далеч от Марта и семейството ѝ. Дълго време очаквах Анджи да се свърже с мен. Когато това не се случи, аз... Реших да забравя. Не заради себе си, а заради всички. Това е самата истина. Опитвах се да запазя брака си с Марта. Двамата въобще не си подхождахме и ако трябва да съм честен, наистина се ожених за нея заради парите ѝ и заради връзките на семейството ѝ. Ти обаче растеше, беше вече малко момиче и започваше поразително да приличаш на Анджи и Мариса. В началото не можех да повярвам, но когато приликата започна да става все по-голяма, разбрах, че е невъзможно да е просто съвпадение. Знаех коя трябва да си и това ме уплаши до смърт. Не знаех какво точно се е случило, но подозирах, че господин Кармъди има пръст в това. Извини ме за езика, но той беше безмилостно старо копеле. Бях уплашен и исках да се махна от него, от „Грейсън Спрингс“ и от всичко, свързано с него. А това означаваше да се махна и от теб. Трябваше да кажа на някого, да отида в полицията и да разкажа за подозренията си, но това щеше да съсипе и мен. Затова просто си замълчах, избягах и започнах нов живот. —

Седяха на дивана. Барти хвана ръката на Лиса, а тя не я отдръпна. Сякаш бяха единствените оцелели в ужасна катастрофа. За добро или зло, двамата бяха свързани за цял живот. — Аз съм страхливец. Прости ми, Лиса. Сега разбирам колко несправедливо е било спрямо теб.

— Прощавам ти — каза тя и наистина го мислеше.

Те дори се прегърнаха. Беше малко неловко и нескопосано, но все пак се опитваха. Някои рани се нуждаят от повече време, за да заздравеят.

След това Скот излезе от кабинета си, където бе отишъл под претекст, че има работа. Всъщност искаше да ги остави насаме. Разговорът смени посоката и се прехвърли върху предстоящата им сватба. Лиса изненада дори самата себе си и помоли баща си да я отведе до олтара.

Сега двамата стояха заедно — баща и дъщеря — и очакваха да пристигне последният останал член на семейството им.

Ненадейно тя се появи. Вървеше към тях и се усмихваше. Беше много красива. Лиса стисна ръката на Скот. Нямаше никакво съмнение. Приликата с Анджеа Гарсия и с нея самата беше изумителна.

Първото нещо, което Лиса забеляза в Мариса, бяха великолепните ѝ светлосини очи.

Издание:

Карън Робърдс. Живот в лъжа

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2011

Редактор: Мая Арсенова

Техн. Редактор: Никола Христов

Художествено оформление: Огнян Илиев

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-170-273-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.